

Giới thiệu Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys

Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys thuộc truyện teen, là tác phẩm đầu tay của Haiirvy nói về một cô gái cuồng thần tượng !

Chuyển nhà sang Bắc Kinh !

Trở thành hàng xóm của thần tượng mình !

Cô ấy phải làm thế nào để giải quyết những vấn đề xung quanh mình đây ?!

Mọi người hãy đón xem truyện nhé !!!

Nó rất thích cuộc sống ở đây. Vì nó được ở chung thành phố với người mà nó thích. Ngồi trên xe. Nó ngắm nhìn hết tòa nhà này tới tòa nhà khác. Một hồi thì nó cũng đâm ra chán nó mở điện thoại lên để ngắm Thiên.

- Thiên Thiên về Bắc Kinh rồi à ? Có khi nào mình gặp được Thiên không ta ? Trời ơi mừng quá ! Nó lằm bằm suốt buổi về nhà.

- Con niệm cái gì vậy giờ vậy ?

- Dạ không có gì ạ >.<

Về tới nhà. Mẹ nó đi đậu xe nên kêu nó mang đồ lên trước. Xách bọc đồ chạy lại nhà. Mở cửa

- Chuyện gì thế này ? (Cửa mở không ra)

- À ! Mình quên nhập mật khẩu lấy gì đồ .

- Thôi chết ! Hồi sáng cha nhập mật khẩu mà mình đâu có nhìn. Mật khẩu là gì trời ?

Nó bất lực ngồi bệt xuống trước cửa đợi mẹ nó lên mở cửa cho nó vào. Bỗng có tiếng bước chân tới. Nó cũng làm biếng nhìn lên. Chỉ nhìn đôi giày. Hình như là giày một người con trai và con gái.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chuyển Nhà – Bất Ngờ Không Nói Nên Lời

Trung Quốc 10/7/2018

Ngày đầu tiên

Thế là nhà nó cũng chuyển qua Bắc Kinh sinh sống để tiện cho việc mở công ty của ba nó. Nhà nó ở một chung cư gần trung tâm thành phố khoảng 15 phút. Về nhà mới, nó cũng được hân một phòng riêng và có quyền trang trí tùy theo ý thích. Nó cực thích căn nhà vì nó có thể ngắm toàn thành phố mà không cần đi đâu xa. Nhà nó đi tới trường cao trung khoảng năm mười phút đi bộ. Ngày đầu tiên của nó là đi mua vật dụng trong nhà. Theo thói quen, nó mua những vật dụng y như phòng cũ. Chẳng khác miếng nào cả. Thế là hết buổi sáng. Mẹ nó lụi cụi trong cái bếp yêu dấu này giờ không biết làm liên ráo nó.

- Giao Giao ! Vô đây mẹ biểu

- Dạ ! Đợi con chút.

Nó đang dọn dẹp mấy sắp hình thì mẹ nó kêu. Nó liền thấy một đồng rồi chạy ra.

- Gì vậy mẹ ?

- Con đem hai cái bánh này qua hai nhà hai bên dùm mẹ.

- Chi vậy mẹ ?

- Thì mình mới chuyển về. Đương nhiên là để tạo quan hệ rồi con. Hôm nào mình rủ người ta qua nhà mình dùng cơm.

- Trời. Mẹ làm quá. Mà có hai cái hũ mẹ ? - Nó ngó ngó

- Cô nương ơi ! Đi đi. Tui còn chờ trong tù cho cô kìa

Nó cười tít mắt. Cầm cái bánh chạy qua nhà kế bên.

- Người ta không có nhà hũ ta ? - Nó thò con mắt vô cái lỗ cửa nhìn nhìn

- Thôi đem qua nhà bên cho rồi. Dư một cái để mình ăn luôn. – Nó nói trong bụng

Đứng trước nhà số 602, nó đưa tay nhấn chuông. Một người phụ nữ trẻ hơn mẹ nó ra mở cửa.

- Ủa ? Sao thấy quen quen. - Nó nói thầm

- Cháu là ? – Người phụ nữ lên tiếng hỏi nó

- Dạ ! Cháu mới chuyển về ạ. Ở kế bên đây nè bác. Mẹ cháu bảo cháu mang ít bánh qua cho bác. – Tiếng trung của mình giỏi quá ! Nó tự khen mình

- Nói với mẹ là bác cảm ơn nha !

- Dạ không có gì ! Mà mẹ cháu nói cuối tuần này mời bác qua chơi ạ

- Ủ ! Cháu tên gì ?

- Dạ cháu tên Đặng Nguyễn Thiên Giao ạ . Nó lễ phép nói rành rành cái tên mà cha mẹ nó luôn tự hào.

- Cháu mới sang mà nói tiếng Trung giỏi quá. Cháu lớp mấy rồi ?

- Dạ cháu lớp 11. Dạ cháu cũng không giỏi lắm. Tại vì lúc trước cháu cũng từng học rồi ạ.

Nhờ con cô mà nó mới học tiếng trung đấy cô ạ ! Nó đòi mẹ cho học tiếng trung cho bằng được. Để nghe và hiểu được idol nó nói gì. Hơn hai năm học mà tiếng trung của nó khá là vững.

- À ! Cháu thua con cô một lớp

- Dạ ! Nó cười đáp lại

- Không có gì vậy thôi cháu về trước ạ. - Nó cúi đầu chào rồi chạy phăng về.

- Mình quên hỏi con bé ở đâu sang nữa ? Thôi để cuối tuần qua rồi nói chuyện nhiều hơn. Cô nhìn theo nó rồi đóng cửa đi vào nhà.

Về tới nhà , nó hí ha hí hửng chạy vô bếp cắt miếng bánh rồi vô phòng.

- Giao ! Còn một cái sao con không đem qua nhà bên kia ?

- Dạ nhà kia đóng cửa rồi mẹ. Con đưa nhà còn lại luôn rồi. À mà con mời người ta chủ nhật này qua nhà mình chơi rồi đó nha mẹ.

- Ủm. Ăn coi chừng rót lên nệm nghe chưa. - Mẹ nó vừa lau nhà vừa nói với nó

- Vâng con biết rồi !

Nó ở trong phòng suốt cả buổi chiều. Cái phòng được nó sắp xếp và trang trí gọn gàng. Nhìn đâu cũng TFBoys hết. Nó đang nằm bấm máy thì mẹ nó vào :

- Con đi siêu thị mua đồ với mẹ không ? Sẵn đi vòng vòng cho quen đường quen xá.

- Dạ đi ! Nó đóng một cái cụp.

- Xài đồ kiểu đó không hư cũng uống !

Mẹ nó chở nó đi siêu thị. Đường xá ở đây cũng không khác mấy. Nhưng có điều là ở đây xung quanh toàn cửa hàng, quán ăn. Ít có nhà dân như bên Việt . Người ta toàn ở chung cư không à. Nó xuống xe, đứng đợi mẹ nó gửi xe rồi vào siêu thị.

- Mẹ mẹ ! Ở đây người ta không sống như mình mẹ há

- Ở đây là trung tâm. Nhà cũng ít. Người ta chủ yếu sống trong khu chung cư cho tiện con ả.
- Vâng ! Mẹ hỏi đi siêu thị xong cho con đi vòng vòng chơi nghe
- Ừ !

Nó rất thích cuộc sống ở đây. Vì nó được ở chung thành phố với người mà nó thích. Ngồi trên xe. Nó ngắm nhìn hết tòa nhà này tới tòa nhà khác. Một hồi thì nó cũng đâm ra chán nó mở điện thoại lên để ngắm Thiên.

- Thiên Thiên về Bắc Kinh rồi à ? Có khi nào mình gặp được Thiên không ta ? Trời ơi mừng quá ! Nó lằm bằm suốt buổi về nhà.
- Con niệm cái gì nãy giờ vậy ?
- Dạ không có gì ạ >.<

Về tới nhà. Mẹ nó đi đậu xe nên kêu nó mang đồ lên trước. Xách bọc đồ chạy lại nhà. Mở cửa

- Chuyện gì thế này ? (Cửa mở không ra)
- À ! Mình quên nhập mật khẩu lấy gì đó .
- Thôi chết ! Hồi sáng cha nhập mật khẩu mà mình đâu có nhìn. Mật khẩu là gì trời ?

Nó bắt lực ngồi bệt xuống trước cửa đợi mẹ nó lên mở cửa cho nó vào. Bỗng có tiếng bước chân tới. Nó cũng lằm bằm nhìn lên. Chỉ nhìn đôi giày. Hình như là giày một người con trai và con gái.

- À khoang ! Đôi giày quen quen.

Nó bật ngồi dậy thì người con trai đó đã vô nhà.

- Đôi giày của Thiên Ti ! Đúng Thiên Ti mới về Bắc Kinh ! Có lẽ nào. À người hồi sáng mình gặp là mẹ Thiên Thiên mà. Bối nhìn quen là phải.

Nó nhảy cẫng trước nhà thì mẹ nó trong thang máy đi ra.

- Con bị gì nữa vậy ? Sao không vô nhà ?
- Hề hề ! Con không biết mật khẩu lấy gì vô ợ - Nó gãi gãi đầu
- Hồi sáng ai biểu không lo nhìn. Đứng đi vòng vòng. Lại đây nhìn mật khẩu nè
- Vâng ợ ! Nó cúi đầu lại nhìn mật khẩu.

Về nó nhảy ngay vô phòng. Mở hình hồi nãy lên xem.

- Đúng đôi giày này, đúng cái áo này, đúng cái cặp này ! Ta đi chết đây !

Dù không nhìn thấy mặt nhưng nhiều đó đủ làm nó tối nay không ngủ. Nó cười suốt nguyên buổi tối. Sáng thức dậy nhìn nó như gấu trúc nó lê lét ra sofa nằm. Nó quay sang hỏi mẹ .

- Mẹ mẹ ! Sáng mình ăn gì long trọng thế mẹ ?
- Bữa nãy mời khách sang chơi mà không long trọng sao được
- À ! Mẹ mời cái đi bên kia luôn chưa ? - Nó vừa giờ romot bấm đài vừa hỏi mẹ
- Mẹ mời bốn năm đi lặn. Ở cùng khu với mình.
- Trời ! Mẹ mời dữ vậy . Nó nắm dài trên ghế ngáp cái rồ to.
- Chín giờ rồi đó con ! Giờ này mới thức mà còn ngáp thấy ghê !
- Nghỉ hề mà mẹ !

Vừa nói dứt câu. Tiếng chuông cửa reo lên.

- Con ra mở cửa cho người ta đi ! Cũng gần mười giờ rồi.
- Nhưng con chưa thay đồ mà ! Ra mở người ta cười cho chết !

- Con nằm đây người ta vô mới cười á ! Ra mở lẹ rồi chạy vô thay đồ.

- Vâng con biết rồi ! Nó bật dậy kéo kéo cái tóc rồi đi ra.

Nó mặc đồ cũng không đến nỗi. Mặc cái váy ni xám với cái áo tay dài kéo qua hông. Nó không sợ người ta cười. Nó làm biếng ra mở cửa thôi. Nó nắm tay khóa mở ra. Liền cúi đầu thật thấp như tập thể dục buổi sáng rồi hô

- Cháu chào cô ạ ! Nó bật dậy

Chân nó thực lùi ra sau, mắt nó mờ to, nó nuốt nước bọt, tim nó đập muốn văng ra ngoài

- Cậu là là . . .

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbboys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chạm Tay - Ái Tình Cách Nhau 1 Mét

- Cậu là Dịch Dương Thiên Ti !!!

Nó không ngờ gặp được Thiên Ti, càng không ngờ gặp được Thiên Ti trong hoàn cảnh này. Đầu nó rối bời, những cảm xúc cứ đan xen với nhau làm nó khó tài nào thoát nổi

- Cháu . . . mời cô . . . cô vô nhà ạ !

- Trời ơi ! Mơ sau ! Nặng lên rồi mà mày còn mơ hã Giao ! – Nó đứng thừ ra một lúc. Thiên Ti đi phớt ngang liếc nó một cái.

Người nó mới gặp chính là Dịch Dương Thiên Ti của lòng nó. Bởi nó mới đứng hình 5s như vậy. Nó liền đóng cửa chạy vào phòng. Chạy qua mặt của Thiên Ti. Đóng sầm cửa lại, cảm xúc của nó không thể tả nổi. Nó chẳng thể bước ra nhìn Thiên Ti một lần nữa. Mẹ nó liền vào kêu nó. Nó loay hoay thay bộ đồ thật đẹp rồi mới dám bước ra. Nó xinh thật ! Cái váy trắng cao trên đùi tí, tóc xõa, thơm phức mùi hoa hồng.

- Cháu chào cô ạ ! Nó chào mẹ Thiên rồi liếc qua nhìn Thiên một cái thật nhanh.

- Cô chào cháu. Đây là Thiên Giao mà mẹ nhắc với con nè. Cô bé dễ thương đúng không con ? Mẹ Thiên nhìn Thiên rồi nói.

- Vâng ! - Thiên Ti lạnh lùng đáp

Nó muốn xiu chấp hai. Có một chữ vâng thôi có cần động lòng người vậy không. Giọng bình thường nghe đã muốn chết, lần đầu nó nghe ở ngoài nó còn muốn đâm đầu chết hơn nữa. Nó cứ đứng như tượng đến khi mẹ nó có khẩu lệnh.

- Sao con không ngồi xuống !

- À dạ vâng ! – Hồn nó vừa nhập về

Hai người lớn nói chuyện rôm rả. Mấy di hàng xóm cũng đã có mặt đông đủ. Nó ngồi im ru còn Ti thì đang nghịch điện thoại Nam Nam thì ngồi ăn bánh. Nó ngồi chút cái nhìn trộm Thiên Ti một cái. May mà Thiên Ti không phát hiện.

- Giao ! Còn dất Thiên Ti vô phòng chơi đi ! Hai đứa cũng ngang tuổi nhau mà có gì đâu Để bạn ngồi đây hoài

- Dạ ! Nó đứng phăng dậy đi vô phòng

- À quên ! Mời cậu vào phòng ! – Nó không dám nhìn thẳng Thiên Ti mà cứ nhìn xuống đất.

- Ừm ! - Thiên Ti vẫn không biết đó là fan mình nên khá là bình thường. Đến khi vào phòng.

- Đây là phòng của mình ! Nó mời người ta vô mà không thèm nhớ đến là cái phòng mình toàn hình người ta cho tới khi

- Cậu thích Dịch Dương Thiên Ti à ?

Nó đứng xựng lại. Giờ nó chỉ muốn kiếm cái lỗ nào để chui vào thôi. Đường nào cũng chết. Nó chưa kịp trả lời thì Thiên Ti lại nói tiếp.

- Khi này cậu nhìn tôi hơi nhiều !

Rồi. Xác định hôm nay là ngày nhớ đời của nó. Nó quay đầu lại rồi đáp.

- Không !

- Vậy tại sao lại nhiều hình tôi thế ? - Thiên nghiêng đầu hỏi nhẹ nó.

- À . . .

- Còn có cả gấu kuma nữa này ! – Thiên cầm con Kuma trên giường nó lên

- Tớ cũng thích kuma ! – Nó giục con kuma lại

- Cậu chưa trả lời tôi ?

- Thì . . . tại thấy đẹp nên mua về thôi. Đâu phải riêng hình cậu !

- Khải hay Nguyên ?

- Khải ! - Nó bí quá nên nói bừa cho Khải

- À. Để tôi nói với anh ấy là cô bé cạnh nhà tôi thích anh ấy !

- Thôi đừng !

- Sao vậy ?

- Tớ không thích. Đó là chuyện của tớ. Để tự tớ nói.

Thiên sầm mặt lại. Bước ra chỗ khác không thèm nói chuyện tới nó. Nó đứng đằng sau thờ một cái mạnh. Trời sao mình lại nói dối chứ. Đúng là . . .

- Cậu từ Việt sang à ? – Thiên vừa hỏi vừa đi lại bàn học nó.

- Ừm ! – Nó vọt chạy tới dang tay ra chặn lại.

Vì trên bàn nó có nhiều khung hình của Thiên lắm. Thế nào cậu ấy cũng biết chuyện đó.

- Làm gì vậy ?

- Tủ sách của tớ có nhiều sách hay lắm !!! – Nó chỉ chỉ tay lại tủ sách

- Nhưng tớ thích đứng đây !

- Ở đây có gì mà xem – Nó cầm tay lôi Thiên Thiên lại tủ sách

Không ngờ nó lại hành động một cách không tinh táo như vậy. nó đang lôi tay ai vậy trời. Người mà 3 năm nay nó chỉ nhìn được trên hình. Cái cảm giác đó lại tới. Nó đang trong trạng thái hôn mê thì

- Không định buông à ? – Thiên nhìn tay cậu ấy rồi nói

- . . . – Nó giật tay lại thật mạnh làm Thiên Tì ngo ngác nhìn nó.

- Thiên Thiên ơi về nè con ! – Mẹ Thiên kêu.

- Dạ vâng !

Thiên và nó cùng đi ra nhưng nó đi cách Thiên cả một mét. Vì nó biết, nếu không giữ khoảng cách. Không biết nó sẽ hành động gì nữa đây.

- Tội về đây ! – Thiên khẽ nói với nó làm nó đứng như trời trồng.

Tối hôm đó nó hoàn toàn không ngủ được, cứ nhắm mắt lại là nó thấy Thiên Tì. Nó cứ nhắc với mình đây chỉ là mơ thôi. Nhưng chỉ là bịa đặt. Nó chìm vào giấc ngủ một cách cực nhọc. Tại nhà Thiên. Lúc cả nhà Thiên về cũng có ngồi nói chuyện một hồi lâu rồi mới đi ngủ.

- Ngày mai con đi học nhảy lại ! – Thiên nói với mẹ

- Ừm. Con có cần mẹ chờ đi không ?

- Không ạ ! Con tự đi được ạ
- Con được nghỉ hết tháng này à ?
- Dạ chưa biết. Nhưng giữa tháng 8 con đi Trùng Khánh dự lễ. Khoảng 2 3 ngày gì đó.
- Ừm
- Cô bé đó tên Thiên Giao hả mẹ ? – Thiên bỗng dừng hỏi mẹ về chuyện của nó.
- Ừm. Có chuyện gì không con ? Cô bé đó thật sự rất ngoan, lại còn xinh xắn nữa.
- Dạ không có gì ! Con chỉ hỏi vậy thôi. Tại trong phòng cô ấy toàn hình TFBoys mẹ ạ.
- Chắc fan TFBoys đây mà. Mà cô bé thích con à ?
- Dạ không ! Con cũng không biết . . .

Buổi trò chuyện của hai mẹ con đều nhắc đến nó. Làm nó ở bên nhà hắt xì liên tục.

Sáng hôm sau. Nó thức trễ hơn thường ngày. Khoảng mười giờ nó mới lết ra khỏi phòng. Nhìn xung quanh nhà không có ai cả. Nó chỉ thấy mẫu giấy dán lên tủ lạnh của mẹ nó.

- “ Mẹ với cha đi đến công ty giải quyết một số việc khoảng đến tối mới về. Đồ ăn mẹ làm sẵn hết rồi. Con muốn ăn gì thêm thì đi mua nhé. Tiền mẹ để trên bàn. Đóng cửa cẩn thận nha con ! <3 ”.

cầm sandwich, tay cầm nước cam nó đi lại ghế. Bật đài yêu thích lên coi. Và nó chẳng có ý định bước ra khỏi nhà để mua thứ gì cả. Vừa cắn miếng bánh nó liền nghe tiếng chuông. Nó nhú mày. Nó mới thức lại có người kiểm.

- Chào buổi sáng ! – Giọng nói ấm áp đang cầm trên tay cái bánh kem to đùng.
- Chào buổi sáng ! – Nó cũng đang buồn ngủ nên không cần biết ai là ai.
- Của cậu ! – Thiên Thiên đưa cái bánh cho nó.

Miếng sandwich nó liền dòn hết vô họng. Lấy hai tay bẻ cái bánh. Miệng Tí nhét cười rồi quay đi. Nó ngó theo tính cảm ơn nhưng miệng nó ngậm đầy bánh thế này làm sao cảm ơn được.

- Cậu ấy đi đâu thế nhở ? Đi theo xem sau ! – Nó cười đắc ý rồi lấy cái áo khoác lên theo sau.

Thiên Tí đi xuống tầng. Lội đến trạm xe bus. Nó vẫn lúi thủi theo sau. Mũ đội kín đầu. Đứng trước ZAHA club nhìn Thiên Tí bước vào. Nó vẫn ngồi trước bồn cây đợi. Chân nó đập đập mấy chiếc lá khô xung quanh. Miệng nó lầm bầm theo nhạc. Bỗng có người giật mũ nó xuống.

- Ai thế ? – Nó quay qua cái
- Đi theo làm gì ? – Thiên Tí hỏi
- Không đi theo cậu – Nó đứng dậy, phúi phúi cái mông
- Vậy ngồi đây làm gì ? – Mồ hôi Thiên chảy xuống cằm do vừa nhảy xong
- Đây – Nó chìa miếng khăn giấy ra đưa cho Thiên Tí
- Không cần
- Vậy thôi ! – Nó lấy lau mặt mình luôn.

Thiên Tí đi trước nó đi sau. Tự nhiên Thiên dừng lại tiến về phía nó.

- Uống nước không ? – Thiên Tí chủ động mời nó đi uống nước.
- Cũng được. – Kiểm lòng lăm nó mới nói được như vậy. Không là nó nhảy cẫng lên rồi.
- Đi xa tôi 1m ! – Cậu ấy quay đầu lại nói rồi đi tiếp

Chân nó dài. Chân Tí còn dài hơn. Không những một mét. Nó cách Thiên Tí gần chục mét. Nó bủi môi lờm cậu ấy. Nó không ngờ cậu ấy nổi tiếng thật rồi. Vừa đi có xiu mà fan đã lại chụp hình. Nó nghĩ nó nên đi xa Thiên ra để tránh gây phiền phức cho cậu ấy. Vì fan bao vây nhiều qua nên Thiên Thiên

lên taxi về nhà luôn. Nó nhìn Thiên đi mà cứ vẩy vẩy tay như khùng giữa đường. Thiên Ti về nhưng nó thì vẫn tung tăng đi dạo. Một là người thì nó mới đón taxi đi về. Nó vừa cúi đầu vừa đi thì có người chặn ngoài đầu thang máy.

- Đi đâu mới về ? – Thiên đứng chần lại hỏi nó
- Vòng vòng – Nó mệt vì lội vòng vòng này giờ nên cũng hết hơi nói chuyện.
- Một mình ?
- Ừm ! Một mình – Bụng nó réo lên
- Chưa ăn à ? – Thiên có vẻ lo lắng cho nó hơn lúc đầu
- Ăn rồi ! – Cái bụng phản chủ kêu to
- Đi theo tôi !
- Thôi không phiền cậu đâu. Tự tự nấu được. Thật mà !

Thiên kéo tay nó đi vào thang máy. Đến tầng trệt.

- Ăn gì ?
- Ừm ăn gì cũng được !

Thiên nhìn nó ăn mà không nói gì. Hình như nó đói lắm rồi thì phải. Trời cũng tối nên khá vắng người. Bỗng có tiếng kêu. Cả hai cùng ngược lên nhìn.

- Jackson Yì ! Điện thoại cậu đâu sau tớ gọi không nghe máy ? – Cách gọi của cô gái đó cực kì thân thiết. Cô gái đó là ai ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trốn Tránh – Càng Tránh Càng Không Được

- Tiểu San đấy à ! - Thiên cười tươi vẩy vẩy tay với cô gái đó.
- Trông họ có vẻ thân nhau ! – Nó vừa ăn vừa nghĩ

Cô bé là Âu Dương San San , em của Âu Dương Na Na. Bằng tuổi với Thiên và còn là bạn thân từ tiểu học của Thiên. San San sở hữu vẻ ngoài xinh xắn, giọng nói nhỏ nhẹ lại học rất giỏi. Tuy không nổi tiếng bằng chị nhưng cô nàng không thua gì chị mình. Cô biết chơi violin, dương cầm và một số loại nhạc cụ khác. Ngoài ra cô nàng còn chơi bóng rổ khá cừ. Đúng là một người hoàn hảo mà.

- Cậu đi đâu mà không nghe điện thoại của tớ hả ?
- Xin lỗi ~ Tớ bỏ quên điện thoại ở nhà. - Nói xong Thiên gọi phục vụ và tự gọi nước cho San.
- Thiên biết cô ấy muốn uống nước gì à ? – Nó nhìn hai người họ
- Tập của cậu nè - San để lên bàn mấy quyển vở
- Cậu chép rồi à ?
- Ừm ! Thấy tớ giỏi không ?
- Giỏi giỏi - Thiên cười tít mắt.

Này giờ nó ngồi cúi mặt ăn mà trong lòng mận chát. Nó bỏ nửa xuống đứng dậy.

- Tớ ăn xong rồi ! Tớ đi trước ! Cảm ơn cậu về bữa ăn- Nó nói vội rồi chạy vọt đi.
- Ồ ! Chưa ăn hết mà ?

- Ai vậy ?
- Cô bé hàng xóm ý mà !
- À !

Nó chạy một mạch lên nhà. Mất nó cay. Nó nghĩ cô gái đó là gì của Thiên. Nó tự nhủ mình không được tiếp xúc nhiều với Thiên. Chỉ được nhìn trên mạng, chỉ được thích trên mạng, không được thích Thiên ngoài đời. Nó hứa với mình sẽ không gặp Thiên. Sẽ coi như chưa từng gặp Thiên ở ngoài. Nó nằm trên ghế ngủ giấc tới sáng.

- Con dậy rồi à ? - Mẹ nó hỏi
- Vâng. Cha đi nữa rồi hả mẹ ?
- Mới qua nên còn nhiều chuyện cần giải quyết. Con kiểm tra có chuyện gì không ?
- Dạ không ! không thấy nên con hỏi.

Nó vẫn còn nhớ chuyện hôm qua. Nó đi vào phòng. Ngồi viết cả chục trang tâm sự thành một quyển nhật kí. 17 năm nó có hơn 17 quyển với nhiều hoàn cảnh, cảm xúc khác nhau. Nó lướt lướt YouTube . Nó thấy clip của Thiên. Thiên lúc nào cũng cầm điện thoại rồi tự cười. Và giờ nó cũng biết lí do mà Thiên cười là gì rồi.

- Phải trở lại như cũ thôi. Không được quá mức - Nó dặn mình phải như thế.

Ngày thứ ba nó không bước chân ra khỏi nhà. Mẹ nó cũng lo nhưng nó nói nó làm biếng đi nên thôi. Sự yên tĩnh của nó của làm người khác sợ.

- Bị ốm à ? Hay đi đâu rồi ? Sao dạo này mình không thấy ra ngoài ? Hay là ra ngoài mà mình không biết đấy thôi. - Thiên cầm điện thoại mà lẩm bẩm một mình.

- Tại sao mình phải lo chứ ? - Thiên cũng tự hỏi mình.
- Anh hai ! Cho em mượn điện thoại chơi game tí đi. - Nam Nam xin anh
- Nè ! - Vốn thương em nên em mượn gì cũng cho.
- Cảm ơn anh !
- Anh anh ! Đây là ai thế ? - Nam Nam chỉ vào màn hình hình của nó.
- Bạn anh thôi ! - Thiên Tì giật máy lại thoát ra.
- Em không được vào ảnh của anh biết chưa !
- Dạ ! Mà chị ấy quen lắm. Chị kể bên nhà mình đúng không anh ?
- Ủm. Em không được nói với chị ấy là anh có hình chi nghe chưa ?
- Haha. Anh thích chị ấy rồi ! Mẹ ơi ! Anh thích chị Giao mẹ ơi !
- Anh không có ! - Tì lẹ tay bịt miệng Nam Nam lại.

Nam Nam xí một cái rồi chạy vô phòng. Thiên lại mở máy tấm hình chụp nó ra ngắm rồi tự cười. Cậu ấy cũng không biết mình đang làm gì. Một lúc sau San San gọi cho Thiên.

- Mình nghe ! – Thiên bắt máy
- Tụi mình đi chơi nhé ! - San San vui vẻ nói
- Ủm cũng được.
- Vậy mình đứng trước khu chung cư đợi cậu nhé. Bye !
- Ủm Bye !

Nó không ra ngoài cũng thấy bức bối trong mình. Nó mặc cái đầm jean với đôi giày thể thao màu đỏ. Bước ra cửa đi lại thang máy. Nó thấy có người đứng kế bên nó.

- Thiên Thiên ! – Nó giật mình

- (Thiên liếc nhìn nó rồi bước vô thang máy)

Nó cũng bước vào. Nó đứng cách xa Tì. Hai đứa đứng trong thang máy không nói tiếng nào với nhau. Thang máy vừa mở cửa. Nó đã thấy San San đứng đợi trước cổng khu chung cư. Hình như nó đang hiểu lắm quan hệ giữa hai người họ. Nó lặng lẽ bước nhanh qua cô ấy. Rồi chạy về hướng khác.

- Hàng xóm . . . – San ngoáy nhìn theo cô

- Đi thôi. Kệ cậu ấy đi – Thiên làm lơ nhưng mắt thì cứ dõi theo nó.

Nó chạy nhanh chạy mà không biết lí do mình chạy là gì. Nó đứng lại trước một tiệm kem, hai tay chống gối thở hì hục. Nó lau mồ hôi rồi đi vô quán.

- Mệt quá ! Mắc gì mình phải chạy không biết, thiệt tình – Nó tự hỏi

Nó ngồi thành thạo ăn kem. Nó nhìn ra cửa. Có một người con gái đang khoác tay người con trai đẩy cửa bước vào.

- Trời ạ ! – Nó cúi xuống nhăn mặt.

- Bình tĩnh Giao, bình tĩnh Giao, chuyện này là bình thường, mày thấy trên hình hoài mà, khoác tay thôi mà. Không được ! – Tự nhiên nó đứng dậy hét to.

Mọi người xung quanh đều nhìn nó. Trong đó có cả Thiên và San đang đứng gọi kem cũng nhìn nó. Mặt nó đỏ ửng. Nó cười tươi một cái như không có chuyện gì xảy ra rồi cầm ly kem chạy đi.

- Aizzz ! Mày điên hả Giao ! Tao thực sự không biết mày đang làm gì ! – Nó tự trách mình trong suốt khoảng đường đi.

Nó đi vòng vòng rồi cũng vòng về nhà. Hôm nay đúng là một ngày xui xẻo của nó. Hết chuyện là làng trong quán, đi ra đường còn đụng cái đèn đường, lại còn mưa nữa chứ. Về tới nhà mà mình nó ướt như chuột.

- Con đi đâu mà ướt nhem vậy ? – Mẹ nó lấy khăn đưa nó.

- Dạ con bị dính mưa mẹ ạ ! – Nó hất xì một cái mạnh.

- Sao không kiếm chỗ núp hết mưa rồi hãy về !

- Dạ con quên.

Nó vào phòng. Căn phòng hôm nay ấm áp làm sao. Khắp nơi đều là Thiên Tì của mình nó chứ không phải của ai cả. Nó lại lật đật lôi quyển nhật kí ra. Ngày xui xẻo nhất của tôi là tựa đề cho ngày hôm nay của nó.

- Giao à ! Ra đây mẹ nói nghe nè

- Dạ ! Con ra liền. – Nó vội chạy ra

- Có chuyện gì vậy mẹ ?

- Đi du lịch không con ?

- Đi đi ạ . Mà đi đâu mới được mẹ ? – Nghe tới đi chơi là nó quên bèn chuyện hồi sáng.

- Đi biển. Con vô soạn đồ đi. Mai nhà mình đi. Cha con sắp xếp công việc bên này xong xuôi hết rồi. Nhà mình đi chơi cho thoải mái rồi về chuẩn bị việc nhập học cho con.

- Dạ dạ con biết rồi. Con soạn đồ ngay ! – Nó vui vẻ vào phòng soạn đồ.

Sáng hôm sau. Nó đang loay hoay với cái vali thì cha nó chạy xe lại.

- Xe nhà mình đâu mà đi xe lớn vậy cha ? – Nó ngạc nhiên hỏi

- Gia đình mình đi với gia đình bác Dịch nữa con

- Dạ ??? – Nó giật mình hỏi ngược lại

Thiên Tì bước ra. Chiếc áo somi đỏ, đội nón ngược đang hướng về phía nó.

- Ai nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra đi !!!

Chương 4: Cô Ấy – Hoàn Hảo Cậu Nhỉ ?

- Đứng thử ra đây làm gì ? – Thiên đi ngang hỏi nó.

- Không có gì không có gì ! – Nó vội đáp.

Nó đang đi cùng xe với thần tượng sao. Gặp được thần tượng xem như nó may lắm rồi. Lần này còn được đi chung xem với thần tượng. Đòi nó còn gì sướng bằng.

- Phải làm sao đây ? Cứ thế này thì kiểu gì mình cũng càng thích Thiên Tỉ thôi. Cha mẹ hại con rồi. Huhu – Nó bủn rủn mặt làm đủ thứ trò.

- Diễn hài à ? – Thiên nhét môi cười nhìn nó.

- À không . – Nó quay sang thấy Thiên liền nói vấp.

Một người không biết. Lúc còn ở trường cũ. Nó rất nổi tiếng. Bất kì đứa con trai nào cũng không cưa nổi một đứa khôn khéo như nó. Mỗi lần nó trả lời đều làm đứa con trai đó mặt đỏ tai hồng là quê trước mặt mọi người. Nhưng Thiên Tỉ lại khác. Mỗi lần Thiên Tỉ nói đều làm nó lúng túng ấp úng. Nó cũng không hiểu nổi.

- Cha mẹ ở một phòng. Con ở một mình có được không ? – Mẹ nó hỏi nó

- Dạ được ạ. Ở nhà con cũng ở một mình đấy thôi

- Ừm vậy con vào phòng đi. Phòng Tỉ kề bên. Có gì thì qua kêu cậu ấy. – Mẹ nó thật là.

- Dạ dạ dạ !

Nó cầm chìa khóa đi vào phòng. Thay một bộ đồ thật thoải mái để ra biển. Nó mặc chiếc áo phông xanh với chiếc quần short trắng buộc tóc cao. Trông khá xinh. Nó bước ra thì thấy cha mẹ nó.

- Đợi con với ! – Nó vội chạy theo.

- Con không rủ Thiên Tỉ đi hả ?

- Dạ ?

- Cha mẹ đi trước. Con qua rủ Thiên Tỉ đi chung đi cho vui. – Mẹ nó cứ Tỉ Tỉ Tỉ. Muốn giao nó cho Tỉ luôn không bằng.

- Vâng ạ ! – Nó sai bước tới phòng Thiên. Nó chỉ gõ gõ hai cái rồi mở cửa vào luôn.

- Tớ xin lỗi ! Tớ không cố ý ! – Nó quay mặt vô cửa.

Nó bước vào thì Thiên đang mặc áo nên nó mới xin lỗi lia lịa. Sáng sớm mà nó đã gây họa nữa rồi. Không biết ngày hôm nay ra sao. Thiên mặc áo xong liền lại gõ đầu nó một cái.

- Đi thôi !

- Ừm ừm ! – Nó đi theo sau.

Hình như hôm nay hai đứa nó có hẹn hay sau ấy. Cùng mặc áo phông màu xanh Lại còn quần màu trắng nữa chứ. Hai đứa này đúng là thần giao cách cảm.

- Người lớn đi đâu hết rồi ta ? – Nó đứng trên bờ nhìn nhìn ngó ngó

- Kìa kìa ! – Thiên giơ tay chỉ

- Đâu ? À thấy rồi. – Nó với Thiên cùng đi lại.

Hai ông thì ngồi nói chuyện, hai bà thì chụp hình rồi nhìn nhau cười. Mới qua được một tháng mà hai nhà thân thiết thấy ghê. Mẹ Thiên thấy hai đứa liền kêu

- Hai đứa đứng sát vô để mẹ chụp cho một tấm !
 - Thôi ạ ! – Nó lắc lắc tay thì bị Thiên lấy tay kéo vai nó vào sát người.
 - Giao nhìn đây nè con ! – Mẹ Thiên kêu.
 - Ok ! Hai đứa ăn dưa này !
 - Dạ!
 - Con có muốn tắm biển không Giao ? Con không biết bơi đó. Rủ Thiên đi cùng đi ! – Mẹ nó kêu
 - Mẹ ! Con tự đi cũng được mà. – Nó đứng lên đi ra biển Thiên liền đứng lên đi theo sau.
 - Con không biết bơi mà còn đòi đi một mình !
 - Đứng trên biển thôi mà có sao đâu. – Nó cãi
 - Hay lắm !
 - Cống tở đi ! – Nó bị khủng hay sao mà đòi Thiên cống
 - Đừng có mơ ! – Thiên vừa nói xong. Nó đã đi lùi lại nhảy ào lên vai Thiên. Thiên nắm hai chân nó xốc lên một cái.
 - Bao nhiêu kí ?
 - 50kg
 - Nặng quá xuống mau !
 - Vậy thôi. – Nó định tuột xuống thì Thiên xốc nó lên lần nữa. Nó giật mình. Lấy hai tai túm lấy áo Thiên.
 - Ngồi yên đi.
 - Không nặng hả ?
 - Ngồi yên ! – Thiên cống nó đi ra tuốt ngoài biển rồi thả nó xuống.
 - Đừng mà ! Ở đây sâu lắm ! – Nó quít hết. Bám Thiên cứng ngắc
 - Biết sợ thì bám cho chặt vào – Thiên cười nhìn nó. Nụ cười lộ đồng điệu làm nó chết ngất trên biển.
 - Này Jackson ! Cậu cũng đi đây chơi à ?
- Một cô bé đã phá hỏng bầu không khí vui vẻ của hai đứa nó. Nó định xuống nhưng bị Thiên nắm lại.
- Ủm. Cậu cũng đến đây à ! San San ! – Thiên thấy San nên nhìn qua. San nhìn Thiên với đôi mắt tò mò.
 - Ủm mình đi với cả nhà ! – San bơi rất giỏi, nhanh chóng tiến lại chỗ Thiên.
 - Chào Jackson ! – Là Na Na
 - Em chào chị ! – Thiên lễ phép chào chị San San.
 - Cô bé này là ? – Na Na hỏi
 - Dạ bạn em ạ !
 - Ô ! Cô bé không biết bơi à ? Kêu cô bé qua đây chị dạy cho – Na Na cố tình tách hai đứa nó ra.
- Cô bơi lại đỡ tay nó ra khỏi Thiên rồi kéo nó vào gần bờ để dạy bơi cho nó. Nó hơi buồn nhưng thôi. Nó nghĩ Thiên Tí thích San San mà
- Cậu với tớ thì coi ai bơi ra đó trước nhé ! – San bắt chuyện
 - Ủm ùm . Cũng được – Thiên nhìn Giao xong rồi quay sang trả lời San.

Na Na dạy bơi cho nó được một lúc. Ở biển nên khó tập hơn hồ bơi. Nên cũng sớm kết thúc buổi tập. Nó một mình đi lên bờ. Ngồi lên bãi cát ăn dưa.

- Ủa Thiên Thiên đâu sau không lên cùng với con ? – Mẹ Tì hỏi

- Dạ ! Cậu ấy gặp bạn nên ở lại chơi rồi cô ạ !

- Bạn nào ta ?

- Dạ chị San gì đó cô

- À ! San San đó hả ? Nhà con bé cũng đến đây chơi sao. Trùng hợp thật

- Cô cũng biết San San à ?

- Sao không con. San là bạn từ bé với Tì mà. Con bé thích Tì lắm đấy.

- Thật hả cô ?

- Lúc nhỏ qua nhà chơi con bé nói với cô. Lớn lên nó sẽ cưới Thiên Tì - Mẹ Thiên kể chuyện hồi xưa của Thiên cho nó nghe.

- Đi lên lúc nào đấy ? – Thiên vừa lên thấy nó liền hỏi

- Nãy giờ ? – Nó ăn miếng dưa hấu rồi đáp.

- Biết bơi chưa ?

- Biết rồi ! – Nó nói dối Thiên

- Không liên quan đến tôi .- Thiên lại tỏ ra lạnh tanh

- Ồ sao cậu lại hỏi ? – Nó cãi

- Thích !!!

Hai nhà trở về khách sạn tắm rửa rồi cùng nhau ăn tối. Nó ngậm cả tiếng trong nhà tắm rồi mới chịu ra. Mọi người ngồi trên bàn ăn chỉ chờ có mình nó.

- Con xin lỗi ! Con ra trễ ạ ! – Nó cúi đầu xin lỗi rồi ngồi vào bàn.

Vừa ngồi xuống bàn. Mẹ Thiên đã lấy chén nước súp cho nó. Nó cũng quên không nhìn là súp gì nên lấy muỗng múc ăn.

- Đây là súp gì vậy mẹ ? – Nó nhăn mặt, cổ họng nó đau rất

- Trời ạ ! Súp tôm. Mẹ cũng quên xem là súp gì nữa !

- Con bé bị làm sao thế chị ? – Mẹ Thiên lo lắng hỏi

- Con bé dị ứng với tôm từ khi lên năm chị ạ !

Nó chạy ngay về nhà vệ sinh. Thiên nhìn nó có vẻ lo lắng lắm.

- Anh lo cho chị Giao hả ? – Nam Nam ngồi kế Thiên

- Không ! Lo làm gì

- Ai biết đâu được à à à . Haha ! – Nam Nam cười.

Nó bước ra tay cầm miếng khăn giấy. Mắt đỏ ửng nhìn Thiên một cái rồi bước vào ghế.

- Cô xin lỗi ! Cô không biết con dị ứng với tôm.

- Dạ không có gì đâu ạ . Tại con không chịu nhìn thôi.

- Ham ăn ham uống ! – Thiên nói

- Thiên Thiên ! Thôi con ăn mấy món này đi không có tôm nè – Mẹ Thiên vẫn thấy có lỗi.

- Dạ ! Con cảm ơn cô.

Sau khi ăn tối. Mọi người đều trở về phòng. Nó đứng trước cửa gạt thẻ mở cửa vào thì Thiên đi ngang nói khề vào tai nó.

- Ngủ ngon nhé !

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lo Lắng – Người Tớ Thích Là Cậu !

- Hả ? – Nó sững người quay sang thì Thiên đã vào phòng.

- Aizz ! Chắc là mình nghe nhầm thôi . Thiên Thiên làm gì dịu dàng với mình như vậy. Riết rồi ảo tưởng. – Nó không tin vào tai mình mở cửa vào phòng.

Tối hôm đó. Nó đã mơ giấc mơ thật đẹp về hai đứa. Nó ngủ tới sáng. Chấn thì kéo tới cổ, gối ôm thì rơi xuống nệm. Tượng ngủ của nó hết sức nói nổi. Đột nhiên Thiên Ti đi vào trong lúc nó đang mơ. Thiên nắm nó một lúc rồi giật mình. Đứng lại nghiêm trang, tỏ ra mỹ nam an tĩnh rồi nói.

- Đây ! – Thiên kêu nó nhưng chẳng tác dụng gì

- Đây ! Sáng rồi. Không định thức hả ? – Thiên hét

Nó bực mình lấy chăn kéo qua khỏi đầu xoay qua chỗ khác rồi ngủ tiếp.

- Tôi nói lần cuối ! Có chịu dậy không hả !!! – Thiên tức

Nó giật mình bật dậy. Tóc nó rối bời. Mắt nó nhắm tịt lại. Nó định ngã xuống ngủ tiếp thì Thiên lấy tay đỡ lấy vai nó. Nó gục vào tay Thiên rồi ngủ ngon lành. Thiên Ti tròn mắt nhìn nó. Cậu ấy cũng nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường. Đặt đầu nó vào vai mình rồi nắm nó ngủ.

- Anh ơi ! – Nam Nam chạy vào

- Suyt ! – Thiên ra hiệu

- À à ! Mẹ kêu anh với chị Giao ra ăn sáng rồi đi chơi kìa ! – Nam Nam hạ giọng

- ùm ùm – Thiên vẫy vẫy tay kêu Nam Nam ra ngoài.

Thiên không ngờ gọi nó vậy nên cứ ngồi hoài với cái tư thế khó chịu đó. Nửa tiếng sau, nó cũng chịu dậy.

- Ai thế ? – Nó mơ màng nhìn Thiên Ti

- Chịu thức rồi à ? – Thiên Ti đứng phắt dậy làm nó ngã xuống giường.

- Tớ tớ xin lỗi. Tớ không biết này giờ mình ngủ trên vai cậu !

- Mau ! Mọi người đang chờ kìa. – Thiên đi ra ban công đợi nó sửa soạn.

Nó mặc cái váy trắng đi ra chỗ Thiên đứng. Vươn vai một cái. Thiên quay sang nhìn nó.

- Chào buổi sáng lúc 10h ! – Mới sáng mà Thiên đã trêu nó.

- Có cần nói vậy không ? Thật là !

- Thật là gì ?

- Khó ưa ! – Nó nói xong chạy lẹ đi. Bỏ lại Thiên đang tức đùng đùng.

Xuống bàn ăn. Thiên Ti liếc nó một cái rồi ngồi xuống bàn. Nó cười mỉm rồi cầm cùi ăn.

- Ăn xong mấy con muốn đi đâu ? – Cha Thiên hỏi

- Dạ đi hồ bơi ạ ! – Nam Nam hí hửng

- Hôm qua mới đi biển hôm nay đòi đi hồ bơi nữa hả con ? – Mẹ Thiên nói
 - Biển khác hồ bơi mà mẹ !
 - Còn Thiên Thiên với Giao Giao muốn đi đâu ? – Mẹ Thiên xoay ngang hỏi hai đứa.
 - Dạ con muốn chạy xe lên núi chơi ạ !
 - Ý hay đấy !
 - Còn con muốn đi đâu Thiên ? – Mẹ Thiên hỏi Thiên
 - Đi đâu cũng được ạ !
 - Con muốn đi hồ bơi à ! – Nam Nam lại nài nỉ mẹ
 - Được rồi được rồi ! – Mẹ Thiên chiều Nam Nam
 - Hai con chạy xe đi trước đi. Ba mẹ chờ em đi bơi rồi chạy xe lên sau. – Mẹ Thiên nghĩ ý.
 - Dạ ! Hai con hả ? – Nó hỏi
 - Cô nói đứng đây con. Con đi trước đi. Chút cha mẹ đi lên sau. Mẹ với cô cũng cần mua tí đồ ở đây ! – Mẹ nó cũng kêu vậy
 - Dạ ! Cũng được ạ. – Nó vừa ăn vừa đáp.
- Ăn xong. Nó chạy ra chỗ thuê xe đạp.
- Đạp đôi không ? – Thiên tự nhiên kêu nó
 - Đạp đôi hả ? – Nó nhìn Thiên bằng cặp mắt ngạc nhiên
 - Ờ !
 - Vậy . . . chiếc này nhé ! – Nó lấy tay chỉ chiếc xe đạp đôi màu trắng để đằng kia.
 - Ok !

Nó ngồi đằng sau. Thiên ngồi đằng trước. Trên đường đi hai đứa không nói tiếng nào với nhau. Cho tới khi.

- Tại sao nặng vậy ta ? – Nó đồ mồ hôi hỏi Thiên
- Không biết ! – Thiên cố đạp
- Xuống xe đi ! – Thiên kêu nó
- Chuyện gì vậy ? – Nó tò mò nhưng vẫn tuột xuống xe.
- Xi bánh xe rồi ! Lừa hay lắm !
- Nãy tớ có thấy đâu !
- Làm sao xuống đây ! Mình đi xa lắm rồi . – Nó thở mạnh
- Đi tiếp thôi ! Trời sắp mưa rồi.
- Trên đó có nhà à ?
- Hy vọng !

Hai đứa đi thờ hì hục đi lên dốc. Mây thì đen sì trên đầu. Lách tách. ào ào. Mưa kéo tới nhanh chóng. Đường lên thì trơn. Làm nó trượt một cú đau. Nó té ngồi bệt xuống đường.

- Có sao không ? – Thiên nhìn chân nó.
- Tớ không sao

Nó cố đứng dậy nhưng không được. Trong lúc té. Chân nó bị treo qua một bên.

- Aida ! – Nó nhăn mặt vì đau

- Lên đây ! – Thiên Tỉ ngồi xuống

- Tớ đi được thật mà ! – Nó cãi bướng

- Lên mau ! Không thấy trời đang mưa hã ? – Thiên Tỉ nạt làm nó giật mình.

Nó được Thiên cõng trên lưng. Lưng cậu ấy thật ấm. Không giống như vẻ bề ngoài lạnh lùng của cậu ấy chút nào.

- Cậu đi được chứ ? – Nó lo là mình nặng quá

- Được !

- Tớ nghĩ tớ hết đau rồi. Cậu thả tớ xuống đi.

- Tôi đang mệt. Im lặng đi.

- Tớ xin lỗi ! – Nó tự thấy mình vô dụng nên chỉ biết làm theo.

Lên tới đỉnh núi. Trời cũng sụp tối. Điện thoại Thiên thì hết pin. Nó thì bỏ quên điện thoại ở nhà. Mưa lại to thế này. Cha mẹ tụi nó thì chưa biết tụi nó bị như thế. Cứ tưởng tụi nó đã về khách sạn nên không đi tìm.

- Gọi cho mẹ cậu đi, điện thoại tôi hết pin rồi – Thiên nhìn điện thoại rồi quay sang nói nó.

- Điện thoại . . . – Nó lục lục cái túi

- Tớ bỏ quên ở phòng rồi. – Nó tỏ ra ngây thơ vô số tội

- Thật là ! Ngủ ở đây thôi. Sáng về ! – Thiên tìm chỗ nào đó ít gió rồi ngồi xuống

- Ngủ ở đây hã ?

- Lại đây ! Ở đây ít gió

- Ồ . . . – Nó đi lại chỗ Thiên.

Mưa càng ngày càng lớn. Tụi nó thì không đứa nào mang áo khoác. Mình đứa nào cũng ướt nhem hết.

- * Hắt xì * - Nó hít mũi

- Không sao chứ ? – Thiên nhìn nó

- Hắt xì tí thôi ! Không sao – Nó chụm hai chân lại.

Trời đã khuya. Mưa đã tạnh dần nhưng gió thì lũ lượt kéo đến. Nó miên man ngủ thiếp đi. Thiên thấy nó vậy liền lấy rom phủ thành giường rồi cho nó nằm xuống. Đầu tựa lên đùi mình. Lúc Tỉ đỡ nó xuống mình nó thực rất lạnh.

- Sao lại lạnh thế này ? – Thiên đưa tay sờ trán nó

Thiên bắt đầu thấy lo cho nó. Cậu cởi áo mình ra đắp cho nó. Mặc kệ thời tiết đang rất lạnh. Cậu lấy tay nó xoa xoa cho bớt lạnh. Thế rồi cả hai ngủ cho tới sáng.

Màn sương bắt đầu tan dần. Mặt trời đã lên sưởi ấm cho cả hai. Thiên giật tỉnh dậy lấy áo mặc vào rồi nhìn nó. Cậu đỡ nó lên vai rồi cõng nó về. Trên đường đi. Nó cứ mơ mơ rồi tựa đầu vào vai Thiên.

- Cậu nói làm bầm gì hoài vậy ? – Thiên hôm nay có vẻ dịu dàng hơn mọi khi.

- Tớ nói . . .

- Người tớ thích là cậu chứ không phải Khải ! – Nó nói xong rồi gục đầu ngủ thiếp đi.

Chương 6: Phải Lòng – Tôi Nghĩ Tôi Thích Cậu

Thiên Ti đứng ngây người lại một lúc lâu rồi nhìn nó. Cậu cười tươi lộ rõ đồng điệu.

- Biết ngay mà ! – Không ngờ một người như cậu ấy lại tự tin về mặt tình cảm đến như vậy.

Bước đi của cậu cũng nhanh và nhẹ nhàng hơn hẳn. Thiên Ti đi tới gần chân núi thì thấy cha mẹ nó và cha mẹ cậu đang hốt hoảng chạy lên. Mẹ nó khóc hết nước mắt lo cho con gái. Mắt mẹ Thiên cũng đỏ hoe.

- Trời ơi ! Con bị làm sao vậy Thiên Giao, Giao à ! – Mẹ nó chạy lại bên nó.

- Chắc cậu ấy bị cảm lạnh cô ạ ! – Thiên trả lời thay cho nó.

- Con ơi là con, biết mẹ lo cho con lắm không ! – Mẹ Thiên òa khóc chạy lại bên Thiên.

- Dạ con xin lỗi ! – Thiên cúi đầu dựa vào mẹ.

Hai gia đình lên xe đi về Bắc Kinh. Nó ngủ suốt đường đi mà không hay biết gì. Ngày hôm sau . . .

- A ! Đầu mình đau quá – Nó đánh vào cái đầu vài cái rồi đứng lên đi ra ngoài.

Mẹ Thiên và mẹ nó đang ngồi nói chuyện. Thấy mẹ Thiên nó liền cúi đầu chào.

- Cháu chào cô ạ ! - Nó lễ phép thưa

- Chào con ! Con đã khỏe hơn chưa ?

- Dạ con đỡ rồi ạ.

- Ráng ăn uống nhiều đồ để nhanh khỏe nghe chưa !

- Dạ con cảm ơn cô.

- Hôm qua sao con với Thiên ở trên đó ? Mẹ với cô tới tối mới về. Vô phòng con thì không mở cửa được. Gọi hai đứa thì không đứa nào bắt máy hết. Mẹ tưởng hai đứa ngủ rồi nên mới về phòng. Ai ngờ . . . mẹ xin lỗi con. – Mẹ nó lại rung rung nước mắt.

- Dạ con xin lỗi mẹ ! Hôm qua con bỏ máy ở nhà. Con đã không sao rồi mà. Con hứa mai mốt sẽ luôn đem điện thoại theo bên mình không để mẹ lo lắng cho con như vậy nữa . – Thấy mẹ nó khóc nên nó cũng bổi rồi.

- Ừm ! – Mẹ Thiên dỗ mẹ nó.

Nó vào phòng tính thay đồ thì điện thoại nó sáng đèn lên.

- [Youtube : Fancam – Jackson Yi/ Dịch Dương Thiên Ti Bắc Kinh đi Trùng Khánh]

- Cái gì vậy nè ? Hôm qua mình mới gặp Thiên mà ? Mày ngủ cho đỡ rồi không biết gì hết Giao à ? – Nó tự nói rồi thay lẹ bộ đồ.

Nó xin mẹ ra ngoài thư giãn. Vừa ra khỏi khu trung cư. Nó bắt ngay taxi chạy thẳng đến sân bay Bắc Kinh. Nó ngó qua nó lại kiểm Thiên Thiên, nhưng nó chỉ thấy mấy chị Hạc cầm banner đi về. Nó thất vọng ngồi ở hàng ghế chờ sân bay nhìn vào điện thoại.

- Mình đúng là không ra gì ! Đáng lẽ mình nên thức sớm hơn mới phải ! Không biết Thiên chừng nào mới về nữa. – Nó ngồi một mình nghe nhạc.

Bỗng có một người ngồi sau lưng. Rút tai nghe nó ra. Nó giật mình quay lưng lại thì thấy Thiên Ti.

- Thiên Thiên ! Cậu còn ở đây à ? – Nó ngạc nhiên hỏi

- Ồ ! – Thiên Thiên gạt đầu

- Khi nãy tớ thấy cậu bước vào cổng rồi mà ? – Nó chưa hết ngạc nhiên.

- Chuyển bay chuyển giờ rồi ! Làm gì hồi hoài vậy ? – Thiên quay lại ngồi dựa vào ghế.

- Tại . . . tại tớ ngạc nhiên quá ! – Nó ngồi dựa lưng vào ghế vừa cười vừa nói.
- Ồ ! – Thiên ngược cổ lên
- Mà hôm qua cậu cũng tỏ vẻ à ?
- Ồ !
- Cảm ơn cậu !
- Cậu ngủ mà không im được cái miệng đấy ! – Thiên nói
- Tớ đã nói gì à ? – Nó xoay ra sau hỏi Thiên.
- Nói đủ thứ.
- Hả ? Đủ thứ ? Tớ nói cái gì vậy ?
- Muốn biết không ? – Thiên cũng xoay ra sau chồm tới nó.
- Đương nhiên là muốn ! – Nó giật mình hơi ngã về phía sau.
- Đưa điện thoại đây ! – Ti xòe tay ra
- Điện thoại của tớ ?
- Ồ ! Mau ! – Thiên ra lệnh
- Ủm ừm ! Đợi tớ chút . – Nó chìa điện thoại ra
- Hôm qua cậu nói : “ Tôi rất thích Tuấn Khải “ – Thiên vừa bấm bấm điện thoại của nó vừa trả lời.
- Cái gì ?
- Xong rồi ! À mà không ngờ cậu thích đại ca đến vậy ! Lần này qua Trùng Khánh tớ nhất định phải nói với anh ấy mới được ! – Thiên Ti tiếp tục trêu đùa nó.
- Aizzz ! Sao tớ lại nói vậy không biết ! – Nó xoa đầu đưa tay lấy cái điện thoại.
- Cậu làm gì điện thoại của tớ vậy ? – Nó hỏi
- Thiên Ti ! Đến giờ bay rồi – Chú quản lí kêu to
- Vâng ạ !
- Rồi cậu sẽ biết ! – Thiên nhìn nó rồi đứng lên đi về phía cổng số 9.

Thiên mỉm cười vì dụ nó thành công. Còn nó thì vẫn không nghĩ hôm qua mình đã nói vậy. Nó đâu có thích Khải đâu.

- Tôi sẽ nhớ cậu ! – Thiên Thiên đi tới cổng rồi quay lại nhìn nó một cái.

Nó một mình đi về. Nó vẫn bực vì nó không biết tại sao mình lại nói mấy câu đó. Nó không biết hôm qua nó có nói cái gì khác không nữa. Đến khi về nhà.

- Thiên Giao ! Con có muốn đi xem trường mới không ? – Mẹ nó phần khởi gợi ý
- Dạ ? - Nó đang ngẫm lại chuyện hôm qua thì mẹ nó kêu
- Mẹ hỏi là con có muốn đi xem trường mới của con không ? – Mẹ nó nhắc lại.
- Dạ đi ạ. – Nó tạm thời gạt chuyện đó sang một bên. Đi xem trường trước cái đã.

Mẹ nó chở nó đến trường. Ngôi trường cao trung nổi tiếng ở Bắc Kinh. Trường học ba tầng và một tầng trệt. Mẹ nó nói ba nó quen với ban giám hiệu trong trường, đưa bằng thành tích tuyệt vời của nó ở Việt ra nên cho nó vào học thẳng không cần qua thi cử gì cả.

- Đây là trường con hả mẹ ? – Nó nhìn vào trường.
- Ừm con.

- Mà con học lớp nào vậy mẹ ?
- Mẹ cũng chưa biết. Vào đầu năm rồi ban giám hiệu sẽ thông báo thôi con ạ !
- Dạ vâng !

Nó lạ lắm ngấm ngôi trường mới. Nó không biết cách học bên này. Cũng không biết giờ học bên này như thế nào. Có giống bên trường cũ hay không. – Khi nào mới nhập học hả mẹ ?

- Khoảng đầu tuần sau con ạ ! Một hồi mẹ chờ con đi mua dụng cụ học tập luôn nha ?
- Bốn ngày nữa hả mẹ ! Mà bên này học mấy buổi vậy mẹ ? – Nó xòe tay ra đếm đếm ngày.
- Học từ 7h đến 3h chiều con ạ.
- Dạ ? Tối 3h chiều hả mẹ ? Lâu thế ? – Nó bắt đầu thấy nản.
- Vậy để mẹ kiểm tra trường Việt cho con học nhé ?
- Dạ thôi đi ạ . Còn bốn ngày nữa đi học rồi. Chuyển nhà lu bu lắm mẹ à.
- Ráng học năm nay đi . Năm sau mẹ cho con đi du học. Sang ở với nội rồi. Học thoải mái hơn bên này.

Cha mẹ nó đã muốn nó đi du học từ năm lớp 9. Nhưng thấy nó không muốn đi nên không ép nó. Nó hứa với cha mẹ là cho nó học đến hết năm 11 lớn rồi thì nó sẽ qua bên đó. Tối hôm đó. Nó đang ngồi lướt mạng xem hình Thiên để đỡ nhớ. Tự nhiên điện thoại nó sáng đèn.

- [Bạn có 1 tin nhắn] – Nó cầm điện thoại mở tin nhắn ra xem.
- [Đang xem hình tôi à ?] – Tin nhắn từ bên kia hiện lên.
- [Ai thế ?]
- [Người mà cậu đang xem đây !]
- [Người tôi đang xem ?] – Nó không nghĩ là Thiên nên xưng tôi.
- [Ồ !]
- [Thiên Tí ?]
- [Cậu nghĩ là ai ?]
- [Ý tớ là. Khi sáng cậu mượn điện thoại của tớ để lấy số à ?] – Nó mừng rỡ ôm cái điện thoại nhảy lên nệm chờ tin nhắn.
- [Ồ !]
- [Unum ! Cậu đang làm gì thế ?]
- [Đang nhớ một người !] – Thiên Tí trả lời nhanh chóng.
- [Cậu nhớ San San à ?] – Nó buồn hỏi Thiên
- [Không ! Mà cậu muốn biết hôm qua cậu nói gì với tôi không ?] – Thiên Tí lại nhắc chuyện hôm qua.
- [Cậu nói tớ nói thích Khải còn gì.] – Nó thật sự đã tin lời Thiên Tí
- [Cậu muốn biết câu nói thật của cậu là gì không ?]
- [O ! Chứ không phải hôm qua tớ nói vậy à ? May quá ! Mà câu nói thật của tớ là gì ?] – Nó vui mừng vì mình không nói câu đó.
- [Tớ nói . . . Người tớ thích là cậu !]

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tjboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Trường Mới – Tình Tay Ba Bắt Đầu Từ Đây

Nhận được tin nhắn. Nó nhưng bay lên tận chín tầng mây. Không nhờ Thiên Thiên kêu nó thì không biết nó ở trên đó bao lâu nữa đây.

- [Này ! Cậu mơ gì thế ?

Hôm qua cậu nói như thế đấy !] – Thiên nhắn liền 2 tin nhắn.

- [Hả ? À thì ra là tớ nói. Mà cậu có biết tớ nói tên ai không ?] – Nó rút cái bịch.

- [Không ! Ngủ ngon. Tôi bận rồi]

- [Nhanh thế !Um ! Cậu ngủ ngon] – Nó tiếc.

Thật ra lúc Thiên nói đang nhớ một người thì cậu ấy đã muốn nói là đang nhớ nó. Và một lần nữa cậu lại nói thích nó. Nhưng không biết vì lý do gì, cậu chỉ cố gợi ý cho nó rồi dập tắt ngay tức khắc. Nó thì không hề hay biết gì về những gợi ý của Thiên Tỉ.

Những ngày không có cậu. Nó vẫn uống ngủ nghỉ và đi chơi bình thường. Mọi hoạt động nó đều chụp lại và gửi cho Thiên Tỉ. Nó còn khoe với Thiên là nó đã được lão sư nhận vào Zaha club làm Thiên cũng bất ngờ. Nhưng với cái tính thích tò về lạnh lùng thì Thiên chỉ đáp lại hàng loạt tin nhắn của nó bằng năm từ.

- [Định bùng tin nhắn à !!!] – Cậu lạnh lùng đáp

- [Tớ không có ý ! Xin lỗi, chắc cậu bận lắm] – Nó đang loay hoay thay đồ để đi học ngày đầu tiên thì nhận được tin nhắn của Thiên.

Thiên Thiên không trả lời nó. Nó mặc cái áo trắng cùng chiếc váy jean tuom tất chuẩn bị đến trường.

- Nhanh lên con ơi ! – Mẹ nó kêu

- Dạ con ra liền – Nó bỏ cái điện thoại vào cặp rồi chạy ra.

Ngày đầu tiên ở trường mới nên mẹ nó chở nó tới trường. Nó vào phòng ban giám hiệu để biết lớp. Đi vào trường mà mắt nó cứ nhìn lia lịa.

- Em là . . . ? – Thầy hiệu trưởng hỏi nó

- Dạ em là Đặng Nguyễn Thiên Giao ạ ! Em mới chuyển đến. – Nó lễ phép thưa.

-Ồ ! Thiên Giao à ! Em đợi thầy chút, sẽ có người dẫn em lại lớp.

- Dạ mà em học lớp nào vậy thầy ?

- Em học lớp 11-2. Em ngồi đây đợi tí, thầy đi có việc.

- Dạ !

Nó ngồi đợi trong văn phòng. Tự dưng có người con trai lại hỏi nó.

- Cậu có phải là Đặng Nguyễn Thiên Giao không ? – Người con trai đó hỏi

-Ừm – Nó tròn mắt gật đầu

- Tớ là lớp trưởng 11-2. Cậu đi theo tớ

- Um !

Lớp trưởng của nó, Hoàng Nhật Nam. Là chàng hot boy khối 11. Với vẻ ngoài ảm áp động lòng người, thành tích học tập cực đỉnh toàn đứng nhất khối. Gia thế giàu có, là hình mẫu của biết bao cô gái. Nhưng chưa ai có thể làm Nhật Hàn xiêu lòng.

- Mọi người im lặng ! – Nhật Nam lên tiếng

- Đây là học sinh mới của lớp chúng ta. Mời cậu tự giới thiệu ! – Nhật Hàn thật uy nghiêm

- Chào các bạn ! Mình là Đặng Nguyễn Thiên Giao ! Mong các bạn giúp đỡ ! – Nó cúi đầu thật thấp để chào cả lớp.

- Còn chỗ trống cuối lớp. Cậu ngồi đó đi. Đợi thầy vào sẽ sắp chỗ lại. – Nam Nam chỉ chỗ ngồi cho nó.

Cả lớp nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên. Nhiều cô gái nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ. Vừa về tới chỗ nó đã bị các bạn xung quanh bao vây. Hỏi đủ thứ chuyện

- Cậu từ tới đây ? – Một cậu con trai hỏi

- Sao da còn mịn vậy ?

- Mắt cậu màu hồ phách à ? Aaa đẹp quá !

- Cậu qua khi nào mà nói tiếng Trung hay thế ?

Mọi người bu xung quanh nó hỏi y như nó là người ngoài hành tinh vậy.

- Mọi người bình tĩnh ! Tớ sẽ trả lời hết mà – Nó lên tiếng thì mọi người mới chịu ngồi vào chỗ nghe nó trả lời.

- Tớ đến từ Việt , tớ chỉ ở trong nhà nên da mới vậy thôi . Với lại ông tớ là người lai nên mắt tớ mới màu nâu như vậy. Cậu nghĩ nó là màu hồ phách à ? – Nó cười

- À còn sao cậu nói tiếng Trung hay thế ?

- Hả ? Chuyện đó hả ? Tớ học tiếng Trung ở bên Việt khoảng hai năm hơn rồi.

- Wow ! Giỏi quá. Tớ học tiếng anh ba năm mà còn không nói được cái gì.

Cả lớp cười to. Thầy chủ nhiệm của nó đứng lúc bước vào. Mọi người chạy ngay về chỗ ngồi im phăng phắc. Nó cũng vui vì ngày đầu tiên mà nó được mọi người yêu mến như vậy.

- Cả lớp chào thầy ! – Lớp trưởng hô to

- Chúng em chào thầy ! – Cả lớp ngồi để tay lên bàn gật đầu thật sâu chào thầy. Nó cũng bắt trước theo.

Thầy bắt đầu thông báo nội quy của lớp. Nó mới qua nên rất chăm chú nghe còn mấy đứa bạn thì nằm sắp lớp vì năm nào tụi nó cũng nghe cả. Sau khi thông báo thầy sắp lại chỗ ngồi cho cả lớp. Nó ngồi bàn 3 dãy ngoài bia bên trái, kế cửa sổ. Sau lưng nó là lớp trưởng kế bên nó là cô bạn khá xinh xắn Mã Anh Anh.

- Chào bạn mới ! – Cô bạn Anh Anh vui vẻ đưa tay ra bắt tay với nó.

- Chào bạn ! – Nó cười tươi bắt tay với Anh

- Mình tên là Mã Anh Anh. Chúng ta làm bạn nhé !

- Ok ! Làm bạn nhé !

Mã Anh Anh. Cô bé xinh xắn với mái tóc đen óng. Thành tích toàn đứng top 10 của khối. Tính cách vui vẻ, hòa đồng. Nhà cô cũng thuộc loại giàu nên cô cũng có một tí tiểu thư.

Vì hôm nay là ngày đầu tiên nên lớp nó được về sớm.

- Lớp trưởng ! Em dắt Thiên Giao đi tham quan trường giúp thầy nhé ! – Thầy giáo giao nhiệm vụ

- Vâng ạ !

- Đi theo tớ - Nhật Hàn đứng lên kêu nó

- Um ! Tớ đi trước đây byebye – Nó tạm biệt cô bạn mới rồi chạy theo lớp trưởng.

- Um bye ! Mai gặp nhé !

Lớp trưởng dẫn nó đi vòng vòng. Chỉ nó đâu là nhà ăn, đâu là thư viện, . . . Đi tới hành lang chính. Nó thấy một cái bảng to dùng có tựa đề.

- [Top 100 học sinh giỏi nhất các khối]

- Wow ! Trường mình nhiều học sinh thật. Top 100 luôn à – Nó ngạc nhiên hỏi

- Một khối của trường mình khoảng một ngàn mấy học sinh lận nên mới có top 100.

- Cậu hạng nhất khối 10 kìa. Đó là năm rồi à ? Cậu giỏi thật. – Nó chỉ lên cái bảng lớp 10 năm ngoái.

- Đó chỉ là năm cũ thôi. Không biết năm nay thế nào ?

- Cậu học giỏi mà . Có lên ! – Nó cười thật tươi nhìn Nam

Nó chỉ chỉ tay đọc mấy cái tên phía sau. Nó tiếp tục đọc qua khối 11 năm ngoái.

- Hả ? Dịch Dương Thiên Ti ? Cậu ấy học trường mình sao ? Lại còn được nhất khối nữa chứ . – Nó ngạc nhiên xoay ngang hỏi lớp trưởng.

- Um ! Nhưng anh ấy nghỉ suốt. Không ngờ anh ấy học giỏi vậy !

- Còn cả San San nữa này ! – Nó lại ngạc nhiên. Hai người họ đứng kế nhau kìa.

- Cậu quen chị ấy à ? – Nam hỏi nó

- À ! Tớ cũng quen một chút !

- Um ! Hai người họ thân lắm. Học cũng giỏi ngang ngửa nhau. Đúng là trai tài gái sắc.

- Trai tài gái sắc ?

- Cậu mới vô nên không biết. Cả trường này đều ghép hai người họ cả. Lúc nào họ cũng đi cùng nhau hết.

-Ồ ! Vậy à – Nó buồn đáp

- Thôi mình về thôi ! Tớ đưa cậu về nhà !

- Um! Cảm ơn cậu.

Trên đường đi. Nhật Hàn kể đủ thứ cho nó nghe. Nó cũng rất cảm ơn lớp trưởng nhưng nãy giờ những lời cậu ấy nói nó đều bỏ ra ngoài tai. Nó chỉ nghĩ đến Thiên Ti.

- Này ! – Nhật Nam kêu lớn

- Cậu đi không nhìn đường à ? – Nhật Nam nắm cánh tay nó lôi lại.

- Hả ?

- Cậu đi xém đụng vào cây cột đèn rồi đấy !

- À ! Tớ không để ý, cảm ơn cậu nha ! Tớ bến xe bus rồi. Tớ có thể tự về !

- Um ! Bye cậu ! – Nhật Nam buông tay ra

- Thiên Ti ? – Nó ngoái lên thì thấy Thiên Ti đang ngồi ở bến xe bus đợi nó.

Nhật Nam thì đang đứng kế bên nó. Nó thì nhìn Thiên Ti với ánh mắt ngạc nhiên còn Thiên Ti thì nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfb* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ghen - Hãy Ở Lại Bên Tôi

Thiên Ti bước lên xe bus mà không thèm kêu nó. Nó tạm biệt Nhật Hàn chạy lên xe ngồi sau lưng Thiên Ti. Nó bối rối không biết bắt chuyện với cậu như thế nào . Cuối cùng nó quyết định nhắn tin cho cậu.

- [Cậu mới về à ?] - Nó nhắn gửi cho cậu

- [Ồ !]

- [Cậu đến đón tớ à ?

Hôm nay cậu có học nhảy không ?

Này ! Cậu làm sao thế ?

Sao không trả lời tớ ?] - Nó cứ cầm đầu nhấn cho Thiên.

Nó nhấn rất nhiều nhưng Thiên Thiên chỉ nhìn qua rồi tắt nguồn điện thoại. Nó bắt đầu thấy lạ. Lúc vừa xuống xe bus. Nó nắm Thiên lại.

- Sao cậu lại không trả lời tin nhắn của tớ ? - Nó cô hỏi

- Cậu không là gì của tôi cả ! Tại sao tôi phải trả lời cậu ?

Lời nói lạnh tanh xuất phát từ miệng của Thiên như một nhát dao đâm thẳng vào tim nó. Nó nhẹ buông tay Thiên ra để cậu ấy đi.

- Tớ không là gì của cậu ! - Nó vừa nhắc lại tay vội lau nước mắt.

Nó từng nghĩ mình và Thiên đã thân thiết hơn. Nó còn định sau khi cậu về nó còn rủ cậu đi chơi với nó. Nó không biết mình đã làm gì mà cậu lại như vậy. Nhưng bây giờ, nó chỉ biết nó đang rất đau.

Nó về tới nhà thì mẹ nó hỏi

- Con có gặp Thiên Tỉ không ? Nãy thằng bé kiếm con đây ?

- Dạ có ! - Nó nói xong thì chạy ngay vào phòng.

Nó úp mặt xuống giường khóc nức nở. Nó không ngờ Thiên Tỉ lại nói những lời đó với nó. Cậu ấy thực sự rất lạnh lùng. Cậu không phải là Thiên Tỉ mà nó quen. Nó khóc hết nước mắt rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau đến lớp.

- Thiên Giao ! Thầy nhìn cậu kia ! - Anh Anh kêu nó

Nó vẫn nằm im. Nó không muốn nói chuyện với ai cả. Đến giờ ăn trưa. Nó vẫn đang nằm thì bị đám bạn lôi xuống cantin.

- Hôm nay cậu bị gì thế ? Cậu thích ăn trưa lắm mà - Nhật Anh em gái sinh đôi của Nhật Nam hỏi nó.

- Tớ thấy hơi mệt thôi mà - Nó nói chuyện mà không có miếng sức sống.

Bàn nó ngồi xéo bàn Thiên khoảng 3 bàn. Thiên vẫn ăn mà không hề nhìn nó. Nó nhìn Thiên rồi lấy muỗng dầm dầm khay cơm không có ý muốn ăn.

- Người ta chang nước gì vậy Anh ? - Nó chỉ cái nước sốt chang trên cơm

- Nước sốt tôm đấy ! Ngon cực - Anh Anh phấn khởi

- Thật là ! - Nó lấy muỗng vén hết phần cơm dính nước sốt.

- Cậu không ăn được tôm à ? - Nhật Nam ân cần hỏi nó

- Um !

Nó đang vén thì cậu bạn múc cơm trắng của mình đưa cho nó. Lấy hết phần cơm có nước sốt ra. Nó nhìn cậu với vẻ ngạc nhiên. Thiên cũng đang nhìn nó. Cậu nắm chặt đôi đũa. Cậu đập mạnh tay xuống bàn rồi bỏ đi. Làm cả cantin xoay lại nhìn cậu. Nó cũng nhìn cậu bước đi.

- Aida ! Ai gan dám chọc mý nam trường ta nổi giận dữ vậy nè ! - Anh Anh lắc đầu

- Ai dám chọc giận Thiên Tỉ của ta ? - Nhật Anh ngậm đôi đũa tỏ ra lo lắng

- Lần đầu thấy anh ấy tức như vậy. - Nhật Nam cũng góp lời.

Nó thì ngồi im nhìn cậu dần ra khỏi tầm mắt của nó. Sau giờ học. Nó quyết định tìm cậu để hỏi cho ra lẽ. Rót cuộc mấy hôm nay cậu bị làm sao. Nó về tới nhà đã chạy qua nhà Thiên kiểm cậu ấy. Nam Nam nói cậu ấy đi tập nhảy nó liền chạy thực mạng đến Zaha club chỉ để tìm cậu.

- Hôm nay không có giờ tập sao cậu lại đến đây - Nó thờ hì hục đứng trước cửa phòng tập

Nó đi từ từ vào thì thấy cậu đang say sưa tập nhảy. Nó đứng núp ở cánh cửa nhìn cậu nhảy. Thật ra đối với nó. Lúc Thiên Tỉ nhảy chính là lúc cậu đã

chiếm hết trái tim lẫn lí trí của nó. Nó không muốn làm phiền cậu nên định đi về. Nó vừa lùi lại thì đập trúng lon nước ngon làm cậu giật mình quay lại.

- Tớ xin lỗi ! Tớ không cố ý cản trở việc nhảy của cậu ! Tớ xin lỗi ! - Nó lúng túng.

- Vào đây ! - Thiên Thiên nắm cổ tay nó lôi vào.

- A ! Đau ! Bỏ tay tớ ra ! - Nó cố gỡ tay Thiên ra nhưng cậu nắm chặt quá.

- Tôi hỏi cậu một chuyện ! Cậu có thực sự thích tôi không ? - Thiên Tỉ tức giận hỏi nó.

- Cậu buông tay tớ ra trước đi ! Đau quá ! - Nó nhăn mặt vì đau

- Trả lời mau ! - Thiên Thiên quát nó

- Tớ . . . - Nước mắt nó rung rung.

- Tôi hiểu rồi ! Cậu đi ngay cho tôi. Tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu - Thiên Tỉ chỉ tay ra cửa đuổi nó đi.

- Tớ thực sự rất thích cậu được chưa ! - Nó khóc oà lên rồi chạy ra cửa.

Nó ra tới cửa thì có một vòng tay ấm áp choàng lấy cổ nó kéo nó vào người rồi tựa đầu vào nó. Nó đứng sựng lại lấy tay quệt nước mắt.

- Xin lỗi ! Tôi không nên đối xử như vậy với cậu ! Chỉ vì tôi ghen nên mới thế ! Đừng đi có được không ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hạnh Phúc - Có Rồi Thì Cố Mà Giữ

Nó quay lại ôm chầm lấy Thiên Tỉ. Nước mắt nó tuôn ra không kìm lại được. Lần này nó không khóc vì đau mà là vì hạnh phúc. Cuối cùng cả hai cũng nói ra được lòng mình. Thiên Tỉ lấy tay xoa xoa đầu nó.

- Nín đi mà ! Đi ăn nhé ! - Thiên Tỉ dịu dàng hỏi nó

- * Gật gật * * Hít hít * - Mắt nó đỏ hoe nhìn Thiên Thiên

Đi cùng Thiên một lúc thì tâm trạng nó tốt hơn hẳn. Nó quay sang hỏi Thiên.

- Cậu ghen à ? - Nó cười tươi

- Không !

- Khi nãy cậu nói cậu ghen mà !

- Không có ! - Thiên làm lơ nhìn ra chỗ khác

- Cậu ghen mà. Há há. Thiên Tỉ ghen kìa. - Nó tiếp tục trêu Thiên Tỉ

- Cậu có im không ! - Thiên Tỉ bí quá quay qua mắng nó

- Không ! - Nó ngược lên trả lời Thiên

Thiên Tỉ lấy hai tay bẹo má nó cho cái tội nói nhiều, Thiên dắt nó đi ăn xong rồi dắt nó về. Trên đường đi, hai đứa nó cứ giỡn suốt.

Về tới nhà, nó nhào lại ôm mẹ nó rồi chạy tọt vào phòng.

- Con bé hôm nay bị làm sao vậy nè - Mẹ nó ngạc nhiên

Nó hí ha hớ hững. Nó vừa tắm rửa xong đi ra định lấy điện thoại lên mạng thì có tin nhắn đến.

- [Ngủ ngon !]

- Là Thiên Ti nhấn cho mình. - Nó lăn lăn trên nệm vui sướng

- [Cậu cũng vậy ! Ngủ ngon] - Nó trả lời.

Nó thấy điện thoại lên đầu rồi ngủ. Trong mơ nó thấy nó và Thiên đang ngồi ăn trưa vui vẻ thì thầy giám thị tới gõ bàn một cái.

- * Cách * Điều 10 : Cấm học sinh yêu đương trong trường !

Nó giật mình ngồi bật dậy. Nó quơ quơ lấy cái điện thoại. Cả chục cuộc gọi nhớ của mẹ nó. Đồng hồ thì điểm đúng 8h. Tình hình là tối qua vui quá nên nó nằm lăn lộn một hồi rồi mới ngủ nên quên cài đồng hồ. Còn mẹ nó thì đi từ sớm nên cũng không ai kêu nó. Thành ra . . .

- Cái gì ? 8 giờ rồi ! Chết tôi rồi ! - Nó la làng

Nó chạy vào nhà tắm thay lẹ lẹ bộ đồ. Tóc chưa kịp chải nó đã vội chạy ra bên xe bus. Đến trường.

- Trời cái cổng cao vậy - Nó ngán ngẩm nhìn cái cổng

- Thôi liều chứ sao giờ ! - Nó leo vào một cách nhanh chóng

- Mệt quá ! - Nó thở hì hục

- Học sinh mới mà đã đi trễ - Chú bảo vệ nhìn nó lắc đầu.

- Lăn đầu mà chú ! - Nó cười tươi rồi chạy vào trường

Nó khò lưng đi từ từ vô lớp. Thầy đang viết bài trên bảng liền quay lại chọi viên phấn vào nó.

- Aida ! - Nó la lên

- Thiên Giao ! - Thầy quay xuống nhìn nó

- Dạ ! - Nó đứng dậy

- Thầy đã mượn tổ trực đem hai thùng nước lên dùm em rồi đấy ! - Thầy nhẹ nhàng nói.

- Thôi mà thầy . Em mới có đi trễ lần đầu mà thầy ! - Nó chấp tay lại xin thầy

- Điều 10 : Cấm học sinh đi trễ - Thầy đọc bảng nội quy

- Ủa điều 10 là cấm học sinh yêu đương mà ta . - Nó nhẩm " Phòng tự học nam sinh " quá rồi.

Cả lớp cười rộ lên. Nó xách hai xô nước ra cửa đứng mà mặt như đưa đám

- Khi nào mới được bỏ xuống đây ! Đứa nào lấy nước mà cả thùng vậy không biết ! Huhu - Nó khóc thầm.

Nó đứng được một lúc thì Thiên Ti đang cầm danh sách lớp đi qua. Thấy nó Thiên Ti đứng lại nhìn nó. Cậu cười lộ đồng điệu.

- Bị làm sao thế ? - Cậu hỏi nó

- Bị phạt chứ làm sao - Nó phụng phịu đáp

- Đáng đời ! Ngủ cho lắm ! - Thiên Ti trả thù nó

- Cậu ! - Nó đang nói thì thầy đi ra nhìn nó.

- Em nói chuyện một mình à ?

- Dạ đầu có ! Em nói chuyện với. . . - Nó xoay qua định chỉ Thiên Ti thì cậu đi mất tiêu

- Với ai ? Thôi vào lớp học đi. Cuối giờ ở lại làm vệ sinh !

- Dạ ?

- Một là làm vệ sinh, hai là đứng đây tới giờ ăn trưa em chọn cái nào ?

- Dạ thôi em chọn làm vệ sinh ! - Nó bỏ hai xô nước xuống cái bịch làm nước văng lên hết mặt thầy.

- Em em xin lỗi thầy ! - Nó xin lỗi rồi chạy vô chỗ ngồi.

- * Haha * - Nó đã làm cho cả lớp được một trận cười lớn.

Cuối giờ, mọi người đều về hết. Nó đang soạn tập thì Nhật Nam đi lại.

- Cậu có cần tớ giúp không ?

- Thôi không phiền cậu đâu. Tớ làm được mà

- Um vậy thôi mình đi học thêm đây. Có gì thì gọi cho mình nhé. - Cậu đưa số điện thoại cho nó.

- Um mình biết rồi.

Nó đang loay hoay chồng bàn ghế lên thì Thiên Ti đứng ngoài cửa nhìn nó.

- Tội nghiệp quá ! - Thiên lắc đầu chọc nó

- Tại cậu chứ tại ai ! - Nó vừa làm vừa nói

- Tại tôi ? Tôi đâu có mượn cậu thức trễ

- À không có gì ! - Ý nó là lại cậu làm nó vui quá nên nó mới quên cài báo thức đấy

Nó đang lau thì Thiên Thiên vào giục cậu lau của nó. Nó cảm thấy biết ơn nên chạy đi mua nước cho cậu.

- Cảm ơn !

- Tại thấy cậu tội quá thôi !

Thiên giúp nó lau hết cái lớp. Nó vừa đi mua nước xong liền chạy vào chỗ Thiên đang đứng.

- Đừng có chạy ! Chỗ đó tôi mới đổ nước lau sàn ! - Thiên la lên

Vừa nói xong. Nó đã chạy tới chỗ đó. Nó trượt ngã ra sau. Thiên bỏ cây lau nhà xuống làm đổ hết thùng nước. Cậu nhào tới bắt lấy nó. Một cảnh tượng mà hai nhân vật chỉ có một người vui vẻ. Nó nằm lên cậu. Còn cậu thì làm nệm đỡ lấy thân nó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Một Mình - Cậu Đi Đi .

- Ôi ! Cái lưng của tôi ! - Thiên Ti nhăn mặt

- Tớ xin lỗi ! - Nó ngước lên nhìn cậu.

Mắt nó đỏ ửng. Nó lấy hai tay chống đứng dậy. Rồi đưa tay ra định kéo cậu lên. Nó không biết kết quả sẽ như vậy. Cậu vừa nắm lấy tay nó ngồi dậy thì . . .

- Aida ! - Cậu nặng quá nên lúi nó xuống lại

- Cậu đứng là . . . - Thiên Ti bực

- Tớ chỉ có ý tốt thôi mà. Ai ngờ . . .

Thiên Ti đứng lên. Cái lưng của cậu không còn cảm giác gì cả.

- Chỗ này ! Cậu tự dọn đi ! - Thiên nhìn vào vũng nước

- Tớ biết rồi. Mà lưng cậu có sao không ?

- Không sao hết. Mau dọn những gì cậu làm đi
- Biết rồi mà

Sau khi dọn xong chiến trường của mình. Nó rủ cậu đi ăn để đền đáp lỗi lầm mình gây ra. Đang định vào quán ăn thì đột nhiên ai đó gọi cho Thiên Ti.

- Mình nghe
- Thôi chết ! Tớ quên mất
- Đợi mình tí mình đến ngay
- Là San San hả ? - Nó tò mò hỏi Thiên
- Ừ ! Hồi sáng tôi có hẹn với San San là tối nay đi mua sách với cậu ấy
- Thôi vậy cậu đi đi. Tớ đi ăn một mình cũng được ! - Nó tỏ ra vui vẻ để Thiên yên tâm.
- Vậy tôi đi nhé. Tôi sẽ về sớm mà. Cậu đi một mình được chứ ?
- Được mà ! Tớ đâu phải con nít
- Làm như cậu người lớn lắm vậy - Thiên gõ lên đầu nó
- A đau ! Cậu đi mau đi kéo chị ấy đợi - Nó đẩy cậu đi
- Cậu đi một mình được không ? - Thiên vẫn lo lắng cho nó
- Được mà được mà ! Cậu đi mau đi
- Ừm !

Nó nhìn Thiên đi thật xa. Rồi một mình đi ăn. Không có cậu nó cũng chẳng muốn ăn gì. Nó đứng trước quán nghĩ tới nghĩ lui rồi đi ra chỗ khác. Nó lại đi mà không định hướng là mình muốn đi đâu.

- Thiên Giao ! - Tiếng người con trai kêu nó từ phía sau
- Thiên Ti à ? - Nó vui vẻ quay lại thì ra là Nhật Nam
- Tớ Nhật Nam nè - Cậu bạn cười tươi
- Thì ra là cậu - Nó hơi thất vọng
- Cậu đi một mình hả ?
- Tớ đi cùng với một người bạn nhưng cậu ấy đi công chuyện rồi
- Đi chơi với mình không ?

Nó chưa kịp trả lời thì Nhật Nam đã nắm tay nó lôi đi. Cậu kéo nó trước cửa khu vui chơi. Quay sang cười với nó.

- Mình vào chơi nhé
- Ừm cũng được ! - Nó đành trả lời
- Mình chơi trò này nhé ? - Nhật Nam chỉ trò tàu lượn mà nó thích nhất
- Ok ! - Tâm trạng nó có vẻ tốt hơn này

Hai đứa chơi đủ trò trong công viên. Nó chơi vui lắm. Sau khi chơi mệt, Nhật Nam mua kem đem lại cho nó.

- Của cậu nè ! - Nhật Nam chìa cây kem ra cho nó
- Tớ thích chocolate hơn ! - Nó chỉ cây kem của cậu
- Đây ! Cho cậu đây ! - Nhật Nam chiều nó
- Cảm ơn cậu nhiều nhiều

Thật ra hôm nay Nhật Nam có buổi học thêm. Chỉ vì cậu không nỡ bỏ nó đi một mình nên rủ nó đi chơi. Và hôm nay cậu quyết định nói thật lòng mình với nó.

- Cậu có muốn nghe tớ hát không ?

- Cậu hả ? Nghe nghe - Nó nhìn cậu

Giọng hát của cậu thật ấm áp. Bài hát của cậu là dành cho nó, những lời trong bài hát cũng đều dành nó.

- Thiên Giao này ! Làm bạn gái tớ được không ? Tớ thích cậu - Cậu rút hết can đảm nói với nó.

Nhưng khi cậu xoay qua nhìn nó thì nó đã ngủ mất tiêu. Đầu nó gục xuống rồi tự nhiên gục vào vai cậu. Nam kêu nó nhưng nó chẳng nhúc nhích gì. Nhật Nam công nó về tới nhà. Vừa vào khu chung cư. Thiên Ti đã ngồi trước đó đợi nó.

Thấy Nhật Nam công nó cậu liền đứng dậy. Hai chàng trai đứng nhìn nhau còn nó thì ngủ ngon lành mà không biết mình đã gây ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chuyến Xe - Rốt Cuộc Cậu Chọn Ai ?

Thiên Ti đi lại chỗ nó.

- Đưa cô ấy cho tôi ! - Cậu đưa tay định bế nó thì Nhật Nam lùi lại

- Thì ra anh là người bỏ cậu ấy lại một mình !

- Tôi nói đưa cô ấy cho tôi !

- Cậu ấy không phải món hàng muốn đưa cho ai cũng được. Anh đã bỏ rơi cậu ấy, làm cậu ấy buồn. Anh không xứng đáng có được cậu ấy ! - Nhật Nam nói

- Cậu là gì của cậu ấy ? - Thiên im một chút rồi hỏi

- Em là bạn của cậu ấy - Nam vẫn công nó trên lưng không chịu đưa cho Thiên Ti bế nó lên nhà.

- Tôi là bạn trai của cậu ấy. Được rồi chứ ? Bây giờ thì đưa cậu ấy đây !

- Bạn trai ? Em chưa từng nghe cậu ấy nói gì về anh - Nhật Nam nghi ngờ

- Chuyện của chúng tôi không cần cậu quan tâm !

Thiên gỡ tay nó ra khỏi Nam. Bế nó vào lòng rồi quay mặt đi lên. Nhật Nam đứng nhìn nó. Bàn tay cậu siết chặt kiềm chế cơn tức giận.

- Chuyện của cậu ấy là chuyện của em. Em sẽ luôn bên cạnh cậu ấy. Em sẽ làm cậu ấy luôn cảm thấy vui vẻ. Để xem cuối cùng cậu ấy sẽ chọn ai ! - Nhật Nam bất ngờ tuyên chiến với Thiên Ti.

Thiên Ti vẫn bế nó mà đi xem như không nghe gì. Cậu nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng.

- Tôi sẽ không để cậu một mình nữa. Tôi sợ mất cậu lắm có biết không ?

Thiên Thiên ngắm nhìn vẻ đẹp của nó khi nó đang ngủ. Đến trước nhà nó, cậu nhấn chuông rồi bế nó vào nhà. Cậu đặt nó xuống giường đứng nhìn nó một lúc rồi mới đi. Cậu bước lại bàn học của nó.

- Thì ra đây là lí do cậu không cho tôi đến bàn học của cậu ! - Thiên nhìn mấy khung hình của mình trên bàn nó.

- Đồ kuma ngốc ! Thích thì nói thích. Tại sao phải nói dối chứ ! - Cậu lại xoay qua nhìn nó một cái rồi mới ra khỏi phòng.

Hôm nay là ngày cuối tuần nên mẹ nó cho nó ngủ một giấc cho thật đã. Nó ngủ tới mặt trời lên đỉnh. Mới mở mắt thức dậy nó đã lấy cái điện thoại. Có tin nhắn. Nó vuốt vuốt mở tin nhắn.

- [Chào buổi sáng ! Đi ăn với tớ không ?] - Tin nhắn đến từ lúc 7h và nó xem tin nhắn là 9h45. Sắp đến ăn trưa luôn rồi.

- Là Nhật Nam. -Nó nói

- [Cậu phải mời tớ ăn trưa mới đúng chứ ! Cảm ơn hôm qua đã đưa tớ về !] - Nó trả lời tin nhắn của cậu.

- [Cậu mới thức đấy à ? Vậy mình đi ăn trưa. Tớ mời cậu muốn ăn gì cũng được !] - Nhật Nam nhắn cho nó. Cậu không nói tới chuyện ai đưa nó về mà cứ vậy nhận lời cảm ơn của nó.

- [Vậy đợi tớ chút. Cậu chọn địa điểm đi rồi nhắn tin cho mình] - Nó bật dậy đi thay đồ vì nó được đi ăn mà.

- [Ok ! Vậy gặp cậu ở quán bít tết gần trường nhà !]

Nó thay đồ buộc tóc gọn gàng, mang đôi giày thể thao đủ màu. Hát liu lo ra phòng khách.

- Chào buổi sáng mẹ ! - Nó giơ tay chào kiểu quân đội

- Cẩn thận rồi cô ơi ! Mà con định đi đâu vậy ? - Mẹ nó hỏi

- Dạ con đi ăn với bạn ạ !

- Vậy con có về ăn cơm không để mẹ chữa.

- Dạ chắc không đâu ! Bữa nay mẹ có đi đâu không ?

- Mẹ Thiên rủ mẹ đi lên núi. Mẹ Thiên nói có chỗ này cúng linh lắm. Mẹ tính đi xin cho gia đình mình với lại xin cho cha con công việc làm ăn thuận lợi.

- Với mẹ Thiên à ? Máy giờ mẹ mới về ?

- Chắc chiều mẹ mới về tới. Hồi mẹ ghé đem cơm cho cha luôn. Con hỏi có chi không ?

- Dạ không. Con hỏi cho biết vậy thôi. Thôi con đi nha mẹ - Nó ôm mẹ một cái rồi chạy ra cửa

- Đi cẩn thận nghe con ! - Mẹ nó nhìn ra cửa dặn nó

- Dạ !

Nó chạy lại chỗ hẹn với Nhật Nam. Nó vẫn nhìn mãi cái điện thoại. Nó đang chờ tin nhắn của Thiên Ti.

- Sao sáng giờ Thiên Thiên không nhắn tin cho mình ta ? - Nó đang đứng ở trạm chờ xe bus.

- Này ! Cậu ở đây làm gì thế ? - Thiên vừa đi tập nhảy về. Mồ hôi ướt hết tóc trông rất quyến rũ.

- Hả ? À tớ đang đợi xe bus - Nó nhìn chăm chăm cậu.

- Cậu định đi đâu vậy ?

- Tớ đi ăn với Nhật Nam - Nó hồn nhiên nói với Ti

- Nhật Nam ? Đột nhiên tôi thấy đói. Mình đi ăn đi. - Cậu không muốn nó đi với Nhật Nam

- Nhưng tớ lỡ hẹn với Nam rồi - Nó nhìn Thiên

- Vậy cậu có đi ăn với tôi không thì nói ! - Thiên nhìn nó. Xe bus đang chạy tới.

- Nhưng tớ hẹn với Nam trước rồi mà . . . Thôi tớ đi trước nghe. Byebye - Nó nhìn Thiên rồi chạy lên lên xe bus thì Thiên nắm tay nó lại. Tóc mái ướt sũng che đi đôi mắt hồ phách lạnh lùng của cậu.

- Rốt cuộc cậu chọn tôi hay là cậu ấy ?

Thiên quyết định không cho nó đi với Nhật Nam. Từ tối hôm qua cậu đã suy nghĩ rất nhiều về những lời của Nhật Nam. Cậu biết cậu không thể mất nó. Chiếc xe đang dần dần chạy tới . . .

Chương 12: Anh Em - Đùng Để Ở Chung Một Phòng

- Nhưng tớ đã hẹn với Nhật Nam. Buông tay tớ ra đi, cậu đừng như vậy ! - Nó gỡ tay Thiên ra chạy lên xe.

Chiếc xe từ từ rời khỏi bến. Không phải nó chọn Nhật Nam mà là người hẹn với nó trước là Nhật Nam. Cậu đứng nhìn nó. Cậu thấy đau. Và giờ cậu đã hiểu cảm giác của nó lúc trước. Bỗng điện thoại cậu reo lên.

- Em nghe !

- Tối nay Vương Nguyên và Tuấn Khải từ Trùng Khánh qua. Chúng ta có buổi chụp hình cho hăng thời trang ở Bắc Kinh. Nhưng đây là lịch kín nên em đừng nói ai nhé. Với lại để họ ngủ ở nhà em được không ? - Anh quản lí từ công ty gọi tới

- Tối nay hả anh ? Ok ! Được mà. Vậy có cần em ra đón không ?

- Công ty sẽ đưa họ tới khu chung cư nhà em. Em ra đón họ được rồi ở đó được rồi

- Vâng em biết rồi ạ !

- Ừ ! Vậy tới nơi anh gọi lại cho em.

- Vâng ạ !

Thiên đi lên nhà. Cậu phòng mở máy tính tra.

- " Làm sao để tỏ tình ? " - Cậu gõ

- Thì ra là vậy . . . - Cậu đọc đọc rồi nói

Không ngờ một người như cậu mà vẫn lên mạng tìm những thứ này. Cậu loay hoay trong phòng lâu lâu lại nhìn xuống nhà trông nó về. Trong khi đó nó thì . . .

- * Haha * - Tiếng cười vui vẻ của nó

- Tóc của cậu mắc cười quá * Haha * - Nó ôm bụng nhìn Nhật Nam

- Xong rồi ! Tụi mình vào chụp hình đi.

Thì ra là Nhật Nam rủ nó đi chụp hình. Hai đứa dạo nào thân thiết quá. Nó cũng cảm thấy hơi có cảm giác với Nhật Nam. Chuyện đó cũng không có gì lạ cả. Vì Nhật Nam lúc nào cũng làm cho nó vui, lúc nào cũng bên cạnh bảo vệ nó, lúc nào cũng quan tâm nó. Một người như vậy thì đứa con gái nào mà không mềm lòng.

- Gần tới rồi. Tớ đưa cậu về nhé !

- Nhà cậu ngược đường mà. Thôi tớ về một mình được. Bye bye. - Nó chào cậu rồi lên xe bus đi về

- Bye ! Về rồi nhắn tin tớ biết nhé

Nó vừa lên xe đã mở điện thoại ra xem hình Thiên Tì. Mặc dù nó đi với người con trai nào thì nó cũng vẫn luôn nhớ tới anh. Nó định nhắn tin cho anh nhưng nghĩ anh bận mình nên nó cứ nhắn rồi lại xóa.

Tại nhà Thiên Tì

- Hả ? Cái gì ? - Khải Nguyên đồng thanh nói

Ba đứa vừa tụ họp trong phòng thì đã la làng muốn banh cái phòng.

- Cậu thích cô ấy à ? Mà cô ấy là ai ? - Vương Nguyên ngạc nhiên

- Em thích San San hả ? - Tới Khải ca hỏi cậu

- Không phải mà.

- Vậy cậu thích ai ? Quê quán ở đâu ? Mấy tuổi ? Có chồng chưa ? - Nguyên lo cho người anh em
 - Em nói cái gì vậy Nguyên - Khải gõ đầu Nguyên cái cốc
 - Em nói lộn ! Mà Thiên Thiên cậu nói là ai đi .
 - Em không im làm sao Tỉ nói được ! Thiên Tỉ em nói đi . . .
 - Cậu ấy mới chuyển đến. Là người Việt, nhỏ hơn em một tuổi. Tên của cậu ấy là Thiên Giao
 - Hả ? Người Việt à ? - Khải Nguyên lại đồng thanh
 - Ừm ! Cậu ấy lại là fan của em mới nói
 - Trời ! Là fan thì dễ rồi ! Mà cô ấy dễ thương không ? - Khải ca tự nhiên hỏi đầu đầu ấy
 - Theo giáo sư tình yêu lẫn lộn tình trường liên miên như em thì cô ấy đã thích cậu ! - Nhị Nguyên đứng lên nệm tỏ vẻ ta đây.
 - Chuyện đó ai mà không biết - Khải nói
 - Thôi xuống xuống. Một mối tình còn không có mà ở đó bài đặt. Cậu xuống cho tớ nhờ ! - Thiên lôi Nguyên xuống
 - Từ từ té - Nguyên phóng xuống
 - Mà cô ấy thích em. Em cũng thích cô ấy thì tốt rồi. Em nhờ bọn anh giúp gì nữa ? - Khải nói
 - Nếu vậy cũng tốt. Em không biết cậu ấy còn thích em không nữa ? Với lại dạo này cậu ấy thường đi chơi với người con trai khác. Mà người con trai đó lại rất thích cậu ấy. Em phải làm sao đây ? - Thiên ngã xuống giường lấy gối đè lên mặt
 - Haizzz ! Một mỹ nam vạn người theo đuổi lại lâm vào tình trạng như vậy. Tội quá quá tội ! - Nguyên vỗ vỗ vào cái gối rồi nói
 - Em sợ cô ấy thích cậu bạn đó à ? - Khải ra dáng anh cả. Lo cả việc tình cảm của em mình.
 - Em không biết ! - Thiên lẩn lẩn trên cái nệm thì Nguyên đánh vào mông cái bốp.
 - Trước tiên cậu cho tớ xem hình cậu ấy đi !
 - Anh cũng muốn xem
 - Đợi em tí. - Thiên lấy điện thoại mở hình cho hai người họ coi
 - Aaa ! Xinh quá ! Đáng yêu y như mình vậy ! - Nguyên giựt luôn cái điện thoại của Thiên
 - Trả cho tớ ! - Thiên nhào tới giật điện thoại
 - Hai em yên coi. Bây giờ chúng ta phải nghĩ cách giúp Thiên Tỉ này
 - Trả cho tớ !
 - Tớ mượn tí đi ! Rồi đại ca nói đi tụi em nghe !
- Thế là cả ba đưa nghiêm túc ngồi bàn chiến thuật để giúp Thiên Tỉ. Liệu Thiên Tỉ có tỏ tình thành công hay không đây ? Liệu tình cảm của Thiên Giao rốt cuộc là giành cho anh chàng nào ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tfboys Và Nó

Sáng hôm sau nó ráng dậy sớm, đi ra trạm xe bus đợi Thiên Tỉ. Nó ngó tới ngó lui chẳng thấy Thiên Tỉ đâu nên nó đành lên xe đi trước. Đến lớp học, đầu óc nó cứ nghĩ đầu đầu. Chẳng hề tập trung vào bài học. - * Bốp * Thiên Giao em đang mơ anh nào vậy ? Tập trung lại cho tôi - Thầy chọn viên phấn

ngay đầu nó

- Uida ! Vâng ạ ! - Nó giật mình nhìn thầy

Tối giờ ăn trưa. Nó lòi con bạn chạy ra đi thật nhanh. Nó vòng một vòng sang lớp Thiên Ti rồi mới xuống phòng ăn.

- Điền hã Giao ? Đi đường này chỉ cho xa vậy ? - Anh Anh nhìn nó

- Tập thể dục luôn. Đạo này tớ mập quá ! - Nó cười

- 37 độ chứ có tăng đầu ta ? - Anh Anh đưa tay giả sờ trán nó

- Tớ bình thường mà !

Nó đi ngang lớp Thiên. Ngó vào lớp cũng chẳng thấy Thiên đâu. Nụ cười trên miệng nó bỗng tắt bụp.

- Chắc Thiên Ti xuống phòng ăn rồi quá - Nó tự nhủ

- Đi mau mua. Tớ đói quá !

Con bạn đang đi thanh thắng thì bị nó lòi như đời tới. Tới phòng ăn. Nó nhìn nhìn kiếm cậu như cũng chẳng thấy. Nó thờ dài.

- Này ! Nhật Anh, hôm nay idol của cậu đâu không thấy ?

- * Huhu * Sáng giờ tớ không gặp anh ấy, nhớ muốn chết rồi đây ! - Fan cuồng đây rồi

- Tớ cũng nhớ ! - Nó nói thầm trong miệng

- Hã ? Cậu nói gì ?

- Tớ có nói gì đâu - Nó cúi đầu xuống ăn

- Hồi tan học đi ăn kem không ? - Nhật Nam hỏi nó

- . . . hồi tan học tớ đi tập nhảy rồi !

- Em đi nè sao hai không rủ ? - Nhật Anh ghen tị

- Về nhà anh mua một thùng kem cho em ăn

- Thôi em cảm ơn ! - Nhật Anh nhét miếng gà vô miệng rồi đi dẹp khay

- Vậy còn chiều ?

- . . . Tớ hơi bận. - Nó từ chối Nhật Nam để đi kiếm Thiên

- Cậu đi kiếm Thiên Ti đúng không ? - Nhật Nam tự nhiên nhắc đến Thiên

- Đầu có . . . tớ bận thật mà. Tớ ăn xong rồi tớ lên lớp trước đây ! - Nó đứng dậy lòi con bạn đang ngồi ăn đứng lên theo.

Trong lúc tình địch đang càng ngày càng lẩn tới thì Thiên Ti . . .

- Trả cho tớ ! Đại ca ! Nhị Nguyên lại giật điện thoại của em kìa ! - Thiên chạy theo Nguyên

- Từ từ ! Để tớ coi tài khoản weibo của cô ấy rồi trả cho cậu ! - Hai đứa chạy vòng vòng làm mấy cô chú cứ phải né tới né lui

- Hai em ngồi yên có được không ? - Khải ngồi trang điểm cũng không yên với hai đứa

- Dạ ! - Vương Nguyên leo mép dạ trước

- Vâng ạ !

- Trả cậu này ! Tớ đọc dùm tin nhắn luôn rồi ! Theo kế hoạch, cảm cậu trả lời ! - Đọc xong - tin nhắn mới chịu đưa cho Thiên Ti

- Cậu thật là ! Muốn chết không ? - Thiên cầm điện thoại đọc tin nhắn. Tính trả lời thì

- Theo kế hoạch ! - Khải Ca giật điện thoại lại

- Em nhớ cậu ấy quạ ! - Chỉ có đứng trước anh em mình thì Thiên mới như vậy thôi

Nó đi học nhảy về, mồ hôi đổ ướt cả áo. Đang đứng trong thang máy định nhấn nút thì có bàn tay người con trai chặn lại. Bấm nút lên tới sân thượng

- Xin chào ! Tôi là TFBoys Vương Nguyên !

- Vươ . . ơ . . ng Vương Nguyên ! - Nó ngạc nhiên y như lần gặp Thiên Ti vậy

- Cậu có thể nhắm mắt lại được không ? - Nguyên nhĩ yêu cầu nó

- Nhưng nhà tớ đâu phải tầng này - Nó vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra. Thì thang máy mở ra. Tuấn Khải đã đón nó trước cửa

- Xin chào ! Tôi là TFBoys Vương Tuấn Khải.

- . . . - Nó không thốt nên lời

- Em có thể nhắm mắt lại không ?

- Đúng đấy ! Cậu nhắm mắt lại đi ! - Vương Nguyên đáng yêu nói

Nó không nói gì, ngoan ngoãn nghe lời hai ông anh rề tương lai kêu. Hai người dắt nó đi qua một đường toàn nến. Các cây nến được sắp xếp thành hình trái tim tuyệt đẹp. Nó được dẫn đứng trước cậu.

- Xin chào ! Tôi là TFBoys Dịch Dương Thiên Ti ! - Thiên Ti cầm một chùm bong bong đỏ buộc hộp nhẫn chào nó

Nó mở mắt ngạc nhiên, mắt nó đỏ đỏ vì xúc động. Miệng nó chẳng nói được lời nào thì Thiên Ti đã nói tiếp

- Ngay từ khi mới nhìn thấy cậu tớ đã rất thích cậu rồi, không ai có thể thay thế sự yêu thương này đâu. Khi ôm cậu rất ấm áp. Tớ thích cậu ! Thiên Giao à ! - Thiên Ti ngượng ngùng bày tỏ

- Hẹn hò với tớ nhé !

Không phải dành cho rilakuma mà là dành cho nó. Nó vỡ oà trong niềm hạnh phúc. Yêu đơn phương ba năm cuối cùng cũng được đáp trả. Tình yêu chân thành của nó cuối cùng cũng được đền đáp.

- Tớ . . . - Nó cúi đầu xuống không để Thiên Ti thấy nó khóc

- Nếu cậu không đồng ý tớ sẽ thả chùm bóng bay này ! Coi như tớ chưa từng nói vậy ! - Thiên Ti giả vờ thả bóng bay

- Đừng mà ! Tớ đồng ý !

Nó lấy tay chụp chùm bóng lại. Thiên Ti nhìn nó nở một nụ cười đẹp nhất mà nó từng thấy. Nó cũng nhìn Thiên.

- Nào nào ! Hết lãng mạn rồi! Chúng ta chụp hình kỉ niệm thôi ! - Khải ca bay vô

- Chưa hôn mà !

- Hôn cái đầu cậu ! - Thiên quay qua gõ đầu Nguyên, nó nhìn TFBoys rồi cười hạnh phúc

- 1 2 3 Cười lên nào ! - Vương Nguyên vui vẻ hô to

- * Rắc *

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi* – *Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Cúp Học - Anh Thật Lạnh Lùng A~

- " Hôm nay tôi cùng TFBoys, thần tượng lòng tôi cùng nhau chụp ảnh. Tôi sẽ đóng khung và đặt nó lên bàn học của mình. Tôi cũng không biết nói thế nào để diễn tả hết cảm xúc của mình lúc này. Một cảm giác lâng lâng làm tôi lúc nào cũng mỉm cười khi nhớ lại. Tôi cuối cùng cũng thực hiện được ước mơ ba năm nay của mình. Ước mơ tưởng chừng chỉ xuất hiện vào mỗi tối trước khi tôi đi ngủ. Nhưng hôm nay nó đã được thực hiện. Thú thật, tôi

thích anh, không phải là dạng tình yêu của fan dành cho thần tượng mà là tình yêu của một đứa con gái dành cho một đứa con trai. Dù biết mối quan hệ của mình sẽ không được công khai và được mọi người chúc phúc như bao cặp đôi khác nhưng tôi vẫn đồng ý. Chỉ cần trong lòng chúng tôi có hình bóng đối phương là được rồi. Nói cho các bạn biết nhé. Ngoài tôi và TFBoys thì bất kì ai cũng không biết chuyện này cả. Ở ngoài, chúng tôi vẫn là người xa lạ, hơn một chút thì là hàng xóm của cậu ấy. Mười bảy tuổi. Cái tuổi đầy trải nghiệm của đời tôi. Đột ngột chuyển sang Bắc Kinh sinh sống, đột ngột gặp được anh, đột ngột trở thành người yêu của anh. Thật vui sướng biết bao khi tự căn môi mình và cảm thấy đau. Tôi yêu anh ! Thần tượng lòng tôi ! Jackson Yi ! " - Nó đóng quyển nhật kí lại. Vươn vai một cái thật sảng khoái rồi nhảy tót lên giường. Đánh một giấc tới sáng.

Sáng hôm sau nó lại thức trễ, nó hối hả chạy ra bến xe.

- May quá ! Xe bus chưa tới ! - Nó nắm thanh sắt thờ hì hục
- Chuyến xe thứ hai rồi cô ạ ! - Thiên Ti đứng nhìn nó
- Cái gì ? Cậu cũng mới thức à ? - Nó la làng
- Thức từ sớm - Thiên vẫn lạnh tanh trả lời
- Cậu định cúp học à ? - Nó ngồi xuống ngược lên hỏi Thiên Ti
- Thử một lần xem sao - Thiên bước đi nó đứng lên chạy theo sao
- Này ! Cậu định đi đâu thế ?
- Không biết ? - Cậu vẫn cứ đi
- Ăn kem đi, hay ăn gà đi. Tớ đói quá ! * Huhu * - Nó ôm bụng lết theo
- * Quay lại nhìn nó một cái rồi bước đi cách cả mét *
- Đồ xấu xa ! Biết vậy đi ăn một mình cho rồi, muốn ăn gì cũng được ! - Nó liếc Thiên Ti
- Nói gì ?
- Còn bao xa nữa vậy ? - Nó đánh trống lảng

Thiên Ti bước vào một quán hoành thánh. Cách trang trí của quán mang đậm phong cách thời vua chúa. Cậu đi lên lầu, lựa chỗ có cửa sổ rồi ngồi xuống.

- Wow ! Hoành thánh thơm quá ! - Nó ngồi xuống hít một hơi
- Đói lắm rồi à ? - Bây giờ cậu mới quan tâm nó
- Ừm ừm !
- Cho con hai tô hoành thánh. Cậu có muốn ăn bánh ú nhân thịt không ? - Thiên nhìn thực đơn rồi hỏi ý nó
- Ăn ăn !
- Cho con một phần luôn đi bác !

Nó thò đầu ra cửa sổ ngắm nhìn con đường cổ. Cậu thì ngã người ra sau nhìn nó. Cậu lấy điện thoại ra chụp hình nó nhưng bị nó phát hiện.

- Cậu làm gì thế ? - Nó quay lại nhìn thẳng vào điện thoại
- Chụp hình cậu chứ làm gì ! - Thiên Ti cười nhìn nó
- Xoá đi mà . . . - Nó vừa năn nỉ vừa xoay lại lấy điện thoại ra
- Không là không !
- Đồ ăn tới đây ! - Cô chủ quán nhiệt tình tiếp đãi
- Cháu cảm ơn ạ ! - Cả hai lễ phép
- Ngon quá ! Khoan khoan để tớ chụp hình lại cái. Vì đây là lần đầu tiên hẹn hò mà ! - Nó hí hửng giơ cái điện thoại ra chụp
- Hẹn hò gì chứ ? Lo ăn đi. - Thiên chụp cái điện thoại nó
- Chụp thì phải chụp cả hai chứ ! - Thiên Ti tự động đòi chụp cùng nó

- Đây đây đưa tớ coi với. * Haha * Đây là tấm thứ hai tớ chụp chung với cậu ! - Nó mừng rơn
- Cậu tính đóng khung nữa à ? - Thiên gấp miếng hoành thánh vừa thổi vừa nói
- Sao cậu biết ?
- Trên bàn cậu toàn khung ảnh ?
- Hả ? Sao cậu thấy ? Tớ nhớ tớ che lại rồi mà
- Thôi lo ăn đi

Đến bây giờ thì nó cũng chưa biết là hôm đó ai đã bế vào nhà. Thiên Ti tuy bề ngoài lạnh như băng nhưng đôi lúc rất dịu dàng và quan tâm nó.

- Này ! - Thiên đưa cái đĩa bánh cho nó
- Hả ? - Miệng nó còn ngậm đầy hoành thánh
- Cái đó ít nóng ! Ăn đi
- Cảm ơn ! - Nó mỉm cười nhìn cậu

Hai đứa đi ăn sáng đến tận giờ ăn trưa. Con phố vắng người trông thấy. Nhờ vậy mà hai đứa cũng có thể lại gần nhau hơn.

- Thiên Ti ! Tụi mình chụp hình này đi ! - Nó lôi tay Thiên đi một cách tự nhiên
- Chỗ này kì trước Nhật Nam dẫn tớ đi nè ! Vui lắm !
- Không thích ! - Nghe nó nhắc tới Nhật Nam là cậu lại thấy khó chịu
- Sao vậy ? Đi mà - Nó lay lay cánh tay Thiên Ti
- Thích thì đi với cậu bạn của cậu ấy - Thiên Ti giận lẫy bỏ đi
- Xớ ! - Nó xí Ti một cái rồi vấp cục đá té một cái bịch
- Aida !
- Bị làm sao vậy ? - Nghe tiếng nó la Thiên Ti liền quay lại
- Uida ! Vấp cục đá đau muốn chết !
- Ai biểu đi không nhìn đường ! - Thiên Thiên dìu nó lại bằng đá
- Lo nhìn cậu chứ nhìn ai mà nói ! - Nó mếu nhìn Thiên Ti
- Trầy hết đầu gối rồi. Thật là - Thiên vừa chùi vừa la nó
- Tớ có muốn đâu ! - Nó nói rồi nhìn qua bên đường
- Wow ! Cái tiệm váy cưới bên kia đẹp quá mình vào xem thử đi - Nó đứng bật dậy chạy qua bên cái tiệm
- Này ! - Thiên nhìn nó lắc đầu

Cả hai đẩy cửa vào tiệm áo cưới. Hai đứa y như vợ chồng sắp cưới vậy. Thiên Thiên ngồi bên ngoài đợi nó thay áo. Nó bước ra với bộ váy ren trắng tinh tựa thiên thần. Mái tóc hạt dẻ dễ thương nó chẳng khác gì cô dâu trẻ chuẩn bị về nhà chồng. Thiên Ti giật mình, đứng lên nhìn nó

- Xinh thật đấy ! - Ngoài mẹ cậu thì nó là người con gái đầu tiệt được cậu khen

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Một Nhà - Gần Thêm Một Chút

- Thử xong rồi ! Về thôi - Cậu lấy điện thoại đọc tin nhắn rồi đi trước
- Ồ ! - Nó bực mình nhìn cậu
- Em xin lỗi ! Cho em trả bộ này lại ạ - Nó xấu hổ nói với cô phục vụ
- Không sao đâu em ! Hai em còn trẻ mà !
- Dạ ? Dạ em cảm ơn chị ! - Nó cười rồi chạy ra cửa

Thiên Tỉ đang đứng đọc tin nhắn thì nó đứng phía sau, nhón chân lên đọc lên.

- [Sao hôm nay cậu không đến lớp ?] - Thì ra là San San nhắn cho Thiên Tỉ
- [À ! Tớ thức trễ.]
- [Thức trễ là có quyền nghỉ đó hả ? Tớ không chép bài dùm cậu đâu ?]

Nó nóng ran cả người. Không thèm đọc nữa. Nó đi te te về, không thèm đợi Thiên Tỉ

- Nói chuyện còn dịu dàng hơn nói với mình, sao không quen người ta luôn đi quen mình làm gì. Lúc nào nói chuyện với mình cũng nạt ngang không còn nói chuyện với người ta thì tớ tớ cậu cậu. Khó ưa ! - Nó đập mấy cái lá khô dưới chân vừa trách
- Mấy cái lá có tội à ? - Thiên Tỉ đi theo sau nó nãy giờ
- Không ! - Nó bực mình đi ra chỗ khác
- Làm gì giận thế ? - Thiên Thiên lạn qua nó
- Không có gì !
- Giận thế mà bảo không có gì !
- * Nó liếc Thiên một cái rồi đi luôn *

Hai đứa người đi một bên đường. Thiên thì lạnh lùng không chịu dỗ nó. Nó đang giận nên cũng không muốn nói chuyện với cậu. Hai đứa cứ thế mà đi về nhà. Vừa về tới cửa khu chung cư thì đã thấy hai gia đình tay kéo vali ăn mặc đẹp lắm. Thấy mẹ nó nên nó chạy lại

- Đi đâu vậy mẹ ?
- Mẹ với cô định đi chơi. Hai con còn đi học mà phải không ?
- Dạ - Nó buồn đáp
- Thiên Tỉ ! Bác giao con bé cho con được không ? Các bác tính đi biển hai ngày rồi về !
- Hai ngày ạ ? - Nó nhìn Thiên Tỉ
- Vâng ạ ! - Thiên Tỉ ngoan ngoãn nghe lời mẹ nó
- Có gì con qua kêu Giao thức đi học dùm bác ! Nó suốt ngày quên cái đồng hồ - Mẹ nó như dặn con rề vậy
- Mẹ dẫn Nam Nam đi luôn ! Con ở nhà một mình được không ?
- Dạ được mà mẹ !
- Vậy ba mẹ đi nghe ! Hai con ở nhà nhớ khoá cửa cẩn thận - Ba Thiên dặn cả hai

Đứng nhìn cha mẹ đi nó muốn chạy đi theo. Nó nhìn Thiên một cái không nói lời nào rồi đi lên nhà. Nó đang đứng mở cửa nhà thì Thiên đứng sau lưng nó.

- Cậu không về nhà cậu đi - Nó quay lại hỏi Thiên
- Thích ở nhà này được không ?

- Tuỳ cậu ! - Nó mở cửa bước vô nhà
- Tôi nay tôi ngủ ở đây ! - Thiên nói xong rồi nhảy lên cái ghế sofa mở tivi xem y như nhà mình
- Hả ? - Nó đang mang dép nghe xong đập đổ hết ề dép
- Làm gì hoảng hốt vậy ? Mẹ cậu giao cậu cho tôi rồi mà
- Nhưng nhà cậu sao cậu không ngủ - Nó đứng khoanh tay lại nhìn Thiên
- Đã nói là không thích mà ! - Thiên đứng dậy đi lại mở tủ lạnh kiểm đồ ăn
- Thật là . . . mặc cậu. Tôi đi tắm đây ! - Nó đi vô phòng

Nó vừa tắm ra. Cái tay đang cầm cái khăn chùi chùi cái đầu còn ướt nhem

- Ôi giặt cả mình !
- Tại sao vô phòng người ta lại không gõ cửa ?
- Phòng này có ghi tên cậu à ? - Thiên xoay cái ghế lại nhìn nó
- Lại đây ! - Thiên ngoắc nó
- Làm gì ?
- Đưa đầu đây tôi sấy tóc cho ! Chứ cậu nghĩ tôi kêu cậu lại làm gì ? - Thiên nhếch cười hỏi nó
- Ồ ! Nghĩ gì là nghĩ gì - Nó lại chỗ Thiên rồi ngồi bệt xuống sàn nhà
- Lấy cái điện thoại dùm tớ ! - Nó chỉ tay lên bàn
- Làm gì ? - Thiên với tay lấy cái điện thoại đưa nó tay kia vẫn chăm chỉ sấy tóc
- Phải ghi lại những khoảnh khắc này chứ ! Lần đầu tiên cậu sấy tóc cho tớ mà ! - Nó hết giận hồi nào không hay luôn

Nó thì giờ tay cười rất dễ thương còn Thiên Tì thì cầm cái máy sấy để lên đầu nó trề môi.

- Nhìn tóc của tớ này. Cậu thật là . . . Biết vậy không chụp rồi - Nó chỉ cái tóc bù xù của nó trong hình
- * Haha * - Thiên Tì cười thành tiếng , lộ rõ đồng điệu
- Vậy mà còn cười được ! Xấu quá xoá đi
- Thôi đẹp mà ! Gửi qua cho tôi đi - Thiên giật cái điện thoại của nó gửi hình qua. Tự dưng cậu thấy cái điện thoại cho nó. Đứng dậy đi ra ngoài
- Đây ! - Nó nhìn vào cái điện thoại. Một tin nhắn đã đọc
- [Sao sáng nay cậu không đi học ? Ôm à ? Tớ đang đứng trước khu chung cư nhà cậu này. Nhưng tớ không biết số nhà ?] - Nhật Nam nhắn tin cho nó
- Ủa lần trước cậu ấy đưa mình về mà. Sao không biết số nhà được chứ ! - Nó thắc mắc nhưng vẫn nhắn số nhà cho cậu bạn

Thì ra là Thiên Tì đọc được tin nhắn của Nhật Nam gửi cho nó nên mới giận bỏ ra ngoài.

- * Tíng toong * - Là tiếng chuông cửa

Nó vội chạy ra mở cửa. Thiên Tì ngồi trên ghế nhìn ra. Nó vừa mở cửa. Thấy nó Nhật Nam mỉm cười ôm chầm lấy . Nó cứng đơ, mắt mở to, còn Thiên Tì đứng lên, tay bóp chặt ly nước.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Quen Nhau - Cậu Xem Tôi Là Không Khí À ?

Thiên Tỉ đập cái ly xuống sàn làm Nhật Nam giật mình buông nó ra. Thiên đứng nhìn Nhật Nam coi cậu làm gì nữa.

- Hai người ở chung nhà à ? - Nhật Nam nhìn nó
- Không không ! Cậu ấy chỉ qua chơi thôi - Nó khua tay nhìn Thiên Tỉ
- Ừm ! Mà cậu không sao là tốt rồi. Tớ cứ tưởng cậu bị bệnh - Nhật Nam vui vẻ nói

Thiên Tỉ tức giận bỏ đi xuống nhà.

- Đây ! Cậu đi đâu đấy Thiên Tỉ ? - Nó thấy Thiên đi liền kêu
- Không cần biết ! - Tỉ thờ ơ đáp
- Thôi mặc anh ấy đi ! Lúc nào anh ấy chả vậy ! Mà cậu không định mời tớ vào nhà à ? - Nhật Nam ngó ngó vào trong nhà.
- À à ! Mời cậu vào !

Tại sảnh khu chung cư.

- Aizzz ! Thật là . . . Còn lại tận nhà nữa chứ ! Ôm nhau ? Họ xem mình là không khí à ? - Thiên đá chân vào cái ghế.
- * Chuông điện thoại * - Thiên móc điện thoại trong túi ra mặt nhăn nhó
- Em nghe !
- Sao rồi em trai, cậu gì đó còn lảng vảng bên Thiên Giao không ? - Là Khải ca gọi
- Em đang tức đây này ! Không những lảng vảng mà còn lại tới nhà kiếm cậu ấy. Còn ôm nữa chứ ! - Thiên phát nóng muốn cháy máy
- Bình tĩnh bình tĩnh ! Để tớ gọi cứu hỏa ! - Vương Nguyên ngồi kế chen vào
- Ôm nữa hả ? Nguy rồi nguy rồi . Rồi Giao Giao phản ứng sao ? Có ôm lại không ? - Đại ca lúc nào cũng lo lắng quá cho Thiên Thiên.
- Em không biết ! Cậu ấy đứng như tượng ấy !
- Cậu bạn đó chưa biết cậu quen Thiên Giao mà phải không ? - Lâu lâu Nguyên Nguyên mới nói được câu quan tâm. Đùa thôi chứ hai đứa nó quan tâm nhau kiểu đặc biệt lắm.
- Ừm ! Mà hai người đi đâu đấy ? - Thiên tò mò vì nghe tiếng cả hai
- Anh với Nguyên đang đi ăn. Nhớ em quá nên gọi thôi mà !
- Anh ấy xạo đấy. Anh ấy toàn đòi gặp Nam Nam - Vương Nguyên lật tẩy
- Nam Nam đi chơi rồi ! Anh gấp đỡ anh trai Nam Nam đi
- Tớ rồi Nam Nam đi chơi với ai ? - Khải lộ nguyên mặt
- Đi với ba mẹ em. Đi với nhà Thiên Giao nữa - Thiên ngồi xuống tám với hai người họ
- Trời ! Vậy hai người ở một mình hả ? - Nguyên ngâm cơm vừa nói
- Ừm !
- Hả ? - Hai đứa bên kia hét muốn banh nổ tai
- Điếc em rồi ! - Thiên ngoáy ngoáy cái tai
- Hai em ngủ chung à ? - Tới Khải cũng hoảng hốt
- Không ạ ! Em ngủ ở ngoài sofa. Hai người làm quá lên !
- Phuzzz làm tớ cứ tưởng ! - Nguyên thờ nhẹ nhõm

- Tưởng tưởng cái đầu cậu !
 - Mà em đang ở đâu đấy ? Trông không giống trong phòng - Khải nhìn xung quanh Thiên
 - Em ngồi dưới sảnh đây này. Ngồi trên đó sớm muộn gì em đốt nhà.
 - * Haha * - Vương Nguyên cười Thiên Tỉ
 - Cậu bị đá rồi à ? - Nguyên lại chọc Thiên
 - Có cậu bị đá đấy. - Thiên giờ tay nhả Nguyên
 - Thôi thôi. Hai đứa này ! Ở đâu cũng đâm đá được. - Tuấn Khải ngồi ăn nãy giờ, giờ mới lên tiếng.
 - Hai người họ nói cái gì mà lâu quá không biết ? - Thiên nhìn lại thang máy
 - Hai người họ ở trên nhà nãy giờ à ? - Khải hỏi
 - Vâng ! Em ngồi đây muốn gục rồi nè
 - Cậu hiểu cảm nhận của tớ ngồi đợi cậu tắm ra chưa ? - Nguyên vừa nhai vừa nói
 - Chuyện đó liên quan gì đến chuyện này. Cậu tập trung nhai đi.
 - Không ổn rồi ! - Khải lắc đầu
 - Haizzzz . . . - Tỉ thở dài
 - Cũng phải thôi. Yêu nhau mà không công khai ai mà biết được với lại cô ấy xinh như vậy. Em mà ở gần đó em cũng theo đuổi cô ấy thôi ! - Nguyên phán
 - Cậu lo theo đuổi Hạ Mỹ Kỳ gì đó của cậu.
 - Tớ đã nói tớ không thích em ấy mà.
 - Ai biết đâu được ! Hạ Mỹ Kỳ woaini ! - Thiên giả bộ chọc ghẹo Nguyên
 - Cậu . . .
 - Thôi ! Hết đứa này chọc tới đứa kia chọc. Hai đứa biết mệt không ? - Khải quăn hai đứa mà già thêm hai tuổi
 - * Lè lè * - Thiên chọc Vương Nguyên
 - Tuần sau em có được nghỉ không ? - Khải hỏi Thiên
 - Dạ ? Chắc có mà ! - Thiên gật gật
 - Vậy mình đi chơi đi. Rủ Thiên Giao luôn
 - Rủ Thiên Giao làm gì ?
 - Cậu ngốc quá ! Để hai cậu thân nhau hơn chứ làm gì ! - Tới Nhị Nguyên còn hiểu
 - À à ! - Thiên Tỉ đúng là chậm tiêu trong chuyện tình cảm mà
 - Vậy quyết định vậy đi ! Tuần sau nha ! Kêu tính tiền đi Nguyên !
 - Em kêu anh trả nha ! - Nguyên Nguyên tiết kiệm
 - Dạ ông tướng ! Thôi bye em nha ! ByeBye - Khải ngọt ngào tạm biệt Thiên Tỉ
 - ByeBye ! ByeBye ! - Thiên Tỉ cười đáp lại
- Cậu ngồi đợi Nhật Nam xuống rồi mới lên nhà.
- Nãy cậu đi đâu vậy ? - Thấy Thiên bước vào nhà nó liền hỏi
 - Nói gì lâu vậy ?

- À ! Cậu ấy giăng lại bài cho tớ. - Nó cầm chồng tập đi vô phòng

- * Bùm * - Cả căn nhà tối đen như mực

- Cúp điện rồi. Tớ không thấy gì hết. Thiên Tì à - Nó giật mình làm rớt chồng tập xuống

Một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay nó. Dẫn nó tới ghế, bật đèn điện thoại lên. Thiên Tì khẽ nói với nó.

- Có tôi ở đây rồi mà ! - Giọng nói ấm áp bên tai nó

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Theo Đuổi - Cậu Đùa Với Tớ Đây À ?

- Òm ! - Nó nghe tiếng cậu nên bốt hoảng

Cậu nắm chặt tay nó. Dắt nó vào phòng. Ngồi kế bên nó thì nó mới dám ngủ, đợi nó ngủ sâu cậu mới bỏ ra ngoài. Bật mí một chút. Nó sợ nhất là xung quanh toàn màu đen. Lúc còn ở Việt Nam, một lần nó đang ở trong phòng một mình thì tự nhiên cúp điện, nó hét toát cả lên làm mẹ nó phải chạy lên xem nó thế nào. Còn cha nó thì lo mớ máy phát điện. Không thì tối nay nó không ngủ. Lớn rồi, mỗi lần nhà không có điện nó cũng không có la như hồi nhỏ mà ngồi yên một chỗ, chờ mẹ nó đem đèn lại. Lúc này nó không hề la, nhưng khi Thiên Tì nắm tay nó thì thấy tay nó lạnh ngắt. Nó đã rất sợ.

Thiên Tì giật mình bởi cái chuông báo thức. Cậu lấy tay vuốt mái tóc lên, hít một cái rồi bật dậy. Thiên Tì rón rén bước vào phòng nó. Nó đang ngủ rất say. Ôm con gấu bông, mặt áp sát vào con gấu, trông rất đáng yêu. Thiên không nỡ đánh thức nó nên cậu đành lấy điện thoại mình cái chuông báo thức để ngay tai nó.

- * Chuông báo thức * - Thiên Tì ngồi ghé quan sát nó

Nó hí hửng con mắt. Lấy tay tắt cái điện thoại rồi lăn qua chỗ khác ngủ. Thiên Tì nhìn nó phì cười. Thảo nào cái chuông mà nó vẫn đi trễ liên miên.

- Thiên Giao ! Cậu không định đi học hả ? - Thiên hét vào tai nó

- Aizzzz ! Chỗ người khác ngủ ! - Nó nạt lại Thiên rồi lấy gối bịt tay lại

- Mới nạt ai thế ? - Thiên giựt cái gối ra

Nó bực mình ngồi dậy. Nhìn cậu một cái rồi đứng lên đi thẳng vô nhà vệ sinh

- Hôm nay còn dám nạt cả mình !

Trên đời nó ghét trời oi đất hơi kiểu kêu thức mà cứ nạt nạt. Nó không cần biết ai. Kêu nó mà nạt nạt là nó nạt lại. Nó hăm hăm bước ra bếp. Món sandwich trứng thơm ngon đang chờ nó. Nó thấy liền nhào lại

- Của ai mà ăn đây ? - Thiên đi lại

- Không phải cậu làm cho tớ à ? - Nó cười cười chuộc lỗi

- Muốn thì tự làm mà ăn.

- Thôi mà ! Nãy tớ hơi nóng . . . Tớ xin lỗi mà - Nó làm mặt đáng yêu xin lỗi cậu

- Mai mốt còn dám nạt tôi không ? - Cậu ráng nhin cười

- Không không đâu ! - Nó cười nhìn cậu rồi cầm cái bánh lên ăn ngọt liếm

Hai đứa vừa ăn vừa xem tivi rồi thay đồ đi học. Nó chạy vào phòng, tóc mái buộc chôm, mặc đồ khá đơn giản nhưng cực chất. Nó với Thiên cùng đi xe bus rồi tới trường.

- Thiên Giao ! - Anh Anh từ xa kêu nó

- Mã Anh Anh ! - Nó quay lại thấy con bạn nên nhảy tung tung chạy lại bạn. Thiên Ti cười rồi bước vào trường
- Hôm nay cậu đi sớm vậy ?
- Tớ muốn đi sớm là đi à ! - Nó tự tin nói
- Mỗi cái xạo là giỏi !

Hai đứa đang đùa giỡn thì có một chiếc xe hơi đen bóng loáng đậu trước cổng trường. Một cô gái xinh xắn bước ra. Mặc chiếc đầm màu trắng, đôi giày đen, mái tóc dài hơi xoắn ở dưới. Mọi người đều nhìn cô với vẻ ngạc nhiên. Hầu hết tất cả học sinh đều đi bộ đến trường, rất ít học sinh đi xe của gia đình đến trừ trường hợp đặc biệt.

- Ê ê Giao ! Ai kia - Anh Anh khiêu khiêu nó
- Ai sao tớ biết ! Xinh hé
- Ủm ừm ! Thôi vào lớp ! Vô học bây giờ - Anh Anh kéo nó

Tụi nó đang ngồi tám chuyện thì thầy giáo vào. Cả lớp im phăng.

- Vào đi em ! - Thầy kêu một bạn ngoài lớp vào
- Dạ !
- Là cô gái hồi sáng mình gặp kia ! - Nó quay qua nói
- Tớ đâu có mù ! - Anh Anh nhìn nó
- Không ngờ cô ấy học lớp mình ! - Nó tự nói tự nghe
- Xin chào các bạn ! Mình tên là Mạc Đan Y ! Mình đến từ Trường Sa. Mong các bạn giúp đỡ mình - Cô gái cất giọng the thé, kiểu tiểu thư chào mọi người.
- Mọi người cho bạn tràng vỗ tay ! Em xuống ngồi kế Nhật Nam nhé ! - Thầy hình như rất cưng cô học trò mới này thì phải.

Mạc Đan Y. Con gái của giám đốc bệnh viện Bắc Kinh. Ba cô ngoài quản lí bệnh viện còn nắm trong tay một số lượng chứng khoán lớn. Mẹ mất, cô sống với ngoại tử nhỏ, thương con nên cô muốn gì ba cô cũng chiều. Cuộc sống của cô như một tiểu công chúa trong một tiểu lâu đài. Cô đòi đến Bắc Kinh nên ba cô cũng chiều cô.

Sẵn tiện giới thiệu luôn thân phận của nó. Như đã biết tên đầy đủ của nó là Đặng Nguyễn Thiên Giao. Ba cô là một nhà thương nhân lớn trong và ngoài nước. Ông mở hàng loạt công ty ở mọi lĩnh vực ở Việt Nam và giao cho anh nó. Ông tiếp tục mở rộng thị trường qua Trung, ông cũng nắm trong tay số lượng chứng khoán khổng lồ. Sinh ra trong một gia đình giàu có nhưng nó không hề kiêu ngạo hay ồng ẹo như một tiểu thư. Cách sống của gia đình nó theo kiểu tây, tự do và phóng khoáng. Ba nó không muốn nó ỷ lại vào gia đình nên không nuông chiều nó quá mức. Trước khi mua thứ gì đắt tiền nó đều phải xin phép hay dẫn đo rồi mới dám mua. Khi được người khác hỏi đến gia đình, nó chỉ khiêm tốn nói là gia đình nó đủ ăn đủ mặc rồi cười.

Đan Y bước lại chỗ ngồi, tay vén chiếc váy rồi ngồi xuống.

- Xin chào ! Mình là Đan Y, cậu tên gì vậy ? - Đan Y mỉm cười quay sang hỏi Nhật Nam
- Nhật Nam - Cậu bạn gán mắt vào cuốn sách lạnh lùng đáp
- Này ! Cậu trả lời cho đàng hoàng coi - Nó quay xuống giục cuốn sách của Nhật Nam
- Cậu làm gì vậy ? - Nam Nam ngược lên hỏi nó
- Đứng đây ! Người ta chào hỏi đàng hoàng mà cậu trả lời vậy à - Mã Anh Anh cũng quay xuống
- Không sao đâu ! Tại tớ làm phiền cậu ấy đọc sách mà - Đan Y dịu dàng nói
- Umum ! Mình là Thiên Giao ! - Nó nở nụ cười đáng yêu nhìn Y Y
- Mình là Anh Anh !
- Rất vui được làm quen ! - Đan Y vừa nói xong hai đứa kia nhìn nhau cười
- Cậu không cần khách sáo với tụi này đâu ! - Nó cười rồi quay lên

Cả buổi học nó ngồi thẳng lưng, học hành chăm chỉ, làm thầy giáo và cả lớp giật mình. Nó suốt ngày chơi vậy thôi chứ chăm chỉ học hành lắm đấy. Ở

trường cũ toàn đứng nhất nhì khối chứ giỡn.

Giờ giải lao

- Mà cậu này ! Anh Thiên Tỉ học trường này đúng không ? - Đan Y hỏi nó
- Hả ? Umum. Mà cậu tìm cậu ấy . . . À không anh ấy có gì không ?
- Tớ . . . tớ học trường này cũng vì anh ấy đấy - Đan Y thẹn thùng đáp
- Hả ? - Nó há hốc
- Mà anh ấy học lớp nào vậy ? Cậu dẫn mình đi được không ?
- Anh ấy học lớp 12-2. Giờ này anh ấy chắc trong lớp. Tỉ ăn trưa tớ dắt cậu đi.
- Aaaaa ! Vui quá. Tớ sắp được gặp anh ấy rồi.
- Làm gì cậu vui dữ vậy ? - Ngang ngửa với nó lúc trước thôi chứ gì
- Đương nhiên là vui rồi. Được gặp Thiên Tỉ mà
- Cậu thích anh ấy đến vậy sao ? - Nó tò mò
- Không những là thích, mà là cực kì thích. Tớ sẽ theo đuổi anh ấy cho bằng được ! - Đan Y kiên quyết
- Theo đuổi ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhẹ Nhàng - Đừng Hỏi Tôi Có Yêu Cậu Không

- Umum ! Tớ đến đây cũng vì cậu ấy mà ! - Đan Y vui vẻ nói
- À . . . - Nó cười nhưng trong lòng nặng trĩu

Một cô gái ở Trường Sa vì Thiên Tỉ mà chuyển đến Bắc Kinh học. Nó nghĩ mà cảm thấy buồn, nó cũng yêu Thiên Tỉ nhưng nó nghĩ rằng tình yêu của nó không mãnh liệt bằng cô bạn. Nếu cô ấy xuất hiện trước chắc Thiên Tỉ đã thích cô ấy rồi. Những suy nghĩ ấy cứ quây quẩn trong tâm trí nó.

- Chỉ là mình may mắn thôi ! - Nó gục đầu xuống bàn tự nhủ

Chuông vừa reo tới giờ ăn trưa. Nó đang cắt tập vô thì Đan Y kêu nó

- Thiên Giao ! Cậu dẫn tớ đi gặp Thiên Tỉ đi , tớ nôn quá ! - Đan Y há húng
- Cậu dẫn Đan Y đi đi. Tụi tớ xuống trước, chỗ cũ nha - Song Anh khoác tay nhau đi
- Ủm ùm !
- Cậu muốn lại lớp anh ấy hả ? - Nó đứng lên hỏi Đan Y
- Ủm !
- Ủm ! Đi theo mình

Nó dẫn Đan Y tới lớp Thiên Tỉ, lớp cậu ấy chưa được ra. Nên hai đứa đứng ngoài cửa nhìn vào.

- Anh ấy kia kìa ! - Nó chỉ cho Đan Y
- À ! Tớ thấy rồi. Đẹp trai quá đi mất ! Cuối cùng tớ cũng được gặp anh ấy rồi ! - Đan Y mừng quá ôm nó

- Người ta nhìn kia ! - Nó kêu Đan Y
- Tớ mừng quá ! Thiên Ti ra rồi , ra rồi kia. Tớ phải làm sao đây ? - Y Y lúng túng
- Mình xuống phòng ăn thôi. Chút anh ấy cũng xuống à
- Thật không ? Tớ vui quá - Đan Y còn vui hơn cả nó lúc trước

Thiên Ti đi ra khỏi lớp thấy nó nên đã ngoáy lại nhìn rồi mới đi tiếp. Nó nhìn cử chỉ và hành động của Đan Y, chắc hẳn cô ấy yêu Thiên Ti dữ lắm.

Tại phòng ăn

- Thiên Ti ! Em tặng anh này - Một cô gái tóc ngắn chia hộp chocolate trái tim tặng cho Thiên Ti
- Thiên Ti ! Em cũng tặng anh cái này ! Làm ơn hãy nhận đi mà

Ngày nào cũng có ít nhất ba bốn cô gái lại tặng này tặng nọ cho Thiên Ti. Làm cậu đứng lầy com cũng không yên. Cậu lạnh lùng đi cũng đám bạn đến bàn ăn mà không thèm ngó mắt tới cô gái nào. Cậu liếc nó một cái rồi vào bàn.

- Thiên Ti có nhiều fan ở trường vậy à ? - Đan Y hỏi
- Đương nhiên rồi ! Nhưng tiếc cho mấy bạn ấy, Thiên chẳng bao giờ chịu nhận quà của ai đâu. - Nhật Anh lên tiếng
- Thật vậy à ?
- Ủm ừm.
- Anh ấy ăn cũng đẹp nữa. Tớ muốn chạy lại ôm anh ấy quá !
- Cậu mơ à ? - Anh Anh nói
- Ai ôm được cậu ấy chắc có phúc lắm mới được hé Thiên Giao ?

- Hả ? Umum. Thôi tớ no rồi, tớ lên lớp trước nha - Nó chưa ăn được miếng com nào mà đã bảo no

Thiên Ti nhìn qua thấy nó đứng lên nên cũng đứng lên đi theo sau nó. Nó đi lang thang trên mấy cầu thang, lên tầng cao nhất, nó thấy một căn phòng cũ, nó khẽ mở cửa một căn phòng nhỏ, chứa đầy đồ thể thao cũ. Nó phúi phúi cái nệm nhảy rồi ngã người xuống.

- Không sợ à ? - Thiên Ti đột nhiên bước vào
- Sao cậu biết tớ ở đây ? - Nó ngạc nhiên hỏi
- Dù cậu ở đâu tớ cũng luôn theo sau cậu - Dạo này Thiên Thiên nói được vài cậu đáng yêu
- Đúng là xạo sự ! - Nó trề môi rồi ngã xuống nệm
- Sao cũng được ! Ăn đi - Cậu chia hộp bánh đưa nó
- Gì vậy ? - Nó với tay lấy
- Bánh ! Khi này cậu đã ăn miếng com nào đâu !
- Ủm ! Cảm ơn. Mà tớ kể cậu nghe chuyện này - Nó vừa nằm vừa ăn
- Chuyện gì ? - Thiên lại ngồi kể nó
- Cậu thấy cô gái ngồi kế tớ khi nãy không ?
- Cô bạn hồi sáng kêu cậu ớ hả ?
- Không ! Cô bạn ngồi bên trái đấy
- Ờ thấy ! Rồi sao ? - Cậu có vẻ không quan tâm mấy
- Cô ấy thích cậu đấy ! - Nó ngồi dậy nói nghiêm túc
- Rồi sao ? - Thiên lấy tay chùi miếng bánh trên miệng nó

- Cô ấy thích cậu nhiều nhiều, nhiều hơn tớ nữa. Cô ấy lại dễ thương, xinh đẹp, tính tình hoà đồng. Nếu cô ấy chuyển đến trước tớ, chắc cậu đã thích cô ấy rồi phải không ? - Nó nhìn cậu

- Này Thiên Giao ! Cậu có thực sự thích tôi không ?

- Đương nhiên là có rồi.

- Vậy cậu thích tôi nhiều cỡ nào ?

- Nhiều ơ là nhiều. - Nó đang cái tay ra để đo

- Tôi yêu cậu nhiều hơn thế nữa cơ ! - Rồi cậu nhẹ hôn lên má nó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tjboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bên Cạnh - Cậu Đi Đâu Giờ Mới Về ?

Mặt nó đỏ ửng như quả cà chua chín. Nó chẳng nói được lời nào, tròn mắt nhìn cậu. Cậu nở nụ cười chết người nhìn nó rồi bước ra.

- Tôi đã trả lời cậu rồi đấy ! - Cậu ung dung bước ra không quên khoá cửa lại cho nó

- Cậu ấy vừa hôn mình sao ?

- Tỉnh lại đi Giao ? - Nó sờ má mình

- Cậu ấy vừa nói yêu mình ! Aaaaaaa - Nó la um sùm trong căn phòng

Về tới lớp. Về mặt nó tươi tỉnh hẳn, suốt buổi học nó cứ cười, chăm chỉ nghe giảng nữa chứ.

- Này ! Này cậu lên lớp bị té cầu thang hả ? - Con bạn hỏi nó

- Làm gì có ! - Nó cười đáp

- Lại bị gì nữa đây trời. Cậu làm tớ lo quá - Anh Anh sờ trán nó

Tan học, nó hí ha hí hửng đi lại Zaha club tập nhảy. Vừa vào lớp tập nhảy nó chột sững lại.

- Đan Y ? - Nó nhìn Đan Y đang đứng cạnh chị Nyan

- Thiên Giao à ? Cậu cũng tập ở đây hả ? - Đan Y chạy lại bên nó

- Ủm ừm !

- Hai đứa quen nhau à ? - Chị Nyan hỏi

- Vâng ạ ! Giao Giao học cùng lớp với em

- Ô ! Vậy Thiên Giao dạy Đan Y mấy cái cơ bản dùm chị được không ?

- Được được mà chị ! Em sợ mình không dạy được thôi ! Z

- Em nhảy giỏi mà !

- Hề hề

- Cảm ơn sự phụ đã chịu dạy đệ tử !

- Ta chỉ làm theo nhiệm vụ thôi ! - Cả hai đùa nhau

Tập xong hai đứa ngồi nói chuyện thì mới biết Đan Y là em họ của chị Nyan, Đan Y biết Thiên Ti học ở đây nên cô đòi năn nỉ chị xin vào cho bằng được.

- Hôm nay Thiên Ti không đến à ? - Đan Y ngó ra cửa kìm cậu

- Tớ không biết nữa. Anh ấy muốn đi tập giờ nào chả được ? - Nó cầm chai nước rồi nói

- Anh ấy làm vậy không sợ lão sư la à ?

- Tớ cũng không rõ. Mà hồi tớ đi tập giờ gặp anh ấy được một lần duy nhất - Nó nói.

- Ồ vậy à ? Mà bộ cậu thích Tuấn Khải hả ? - Đan Y hỏi nó

- Làm gì có ?

- Sao tớ thấy trong tập cậu có hình cậu ấy ?

- Tớ có tấm nào của cậu ấy đâu mà để trong tập ! Cậu nhìn lộn tập ai rồi - Cuốn tập mà Đan Y thấy là tập nó mượn của Anh Anh chép bài bữa nó nghỉ.

- À chắc tớ nhìn lộn quá. Thôi mình đi tập đi - Đan Y kêu nó

Trời cũng đã xế chiều, đèn bật sáng cả con đường. Nó quai cặp đi ven đường, tai đeo phone, miệng thì nhảm nhảm theo bài hát, còn mắt thì đảo vào các tiệm ăn. Bụng nó đói meo, khổ nỗi nó quên đem tiền nên đành liếc mắt làm ngơ. Nó đang đi thì điện thoại rung.

- [Cậu đang ở đâu đấy ? Tớ vừa học tan, đi ăn không, tớ mời !] - Nhật Nam luôn xuất hiện khi nó cần

- [Đi đi] - Mời ăn đương nhiên là nó đồng ý rồi

- [Vậy cậu lại quán gà rán thường ngày mình lại đi. Tớ đang lại]

- [Ok] - Nó hí hửng chạy lại

- Đang đói còn được mời đi ăn. Nhật Nam ơi tớ thương cậu quá ! - Nó vừa đi vừa cười

- Thương tớ đến vậy sao ? - Nhật Nam đứng phía sau nó lên tiếng

- Hả ? Cậu đến khi nào vậy ? - Nó quay lại giật mình

- Mới tới thôi. Mà cậu thương tớ lắm hả ? - Nhật Nam nghiêm túc hỏi nó

- Đương nhiên rồi. Cậu mời tớ ăn nhiều vậy mà ? - Nó đùa nhưng còn Nhật Nam thì tưởng thật

Nhật Nam mời nó ăn đủ thứ, còn cậu chỉ ngồi uống nước ngắm nó ăn rồi mỉm cười ngây ngô. Bầu trời bây giờ chỉ toàn những vì sao sáng, nó cùng cậu đi dạo trên vỉa hè. Cùng ngắm những ngôi sao. Hôm nay nó vui lắm, được ăn no, được cậu chọc cười, lại còn được cậu đưa về tận nhà.

- Bye Bye ! Mai gặp ! - Nó tạm biệt cậu rồi bước vào thang máy

- Bye ! Ngủ ngon - Cậu đứng nhìn nó vào thang máy rồi mới đi

Nó vừa mới bước vào nhà. Ngôi nhà tối mịt, yên ắng lạ thường. Nó bật đèn rồi đi vào nhà.

- Thiên Ti đâu rồi ? - Nó nhìn xung quanh nhà

- Chắc cậu ấy về nhà mình rồi - Nó cởi giày

- Nhớ cậu ấy quá đi ! - Nó đi vào phòng bật đèn

Một chàng trai đang nằm trên giường nó. Cậu đang ôm con gấu bông thường ngày nó hay ôm, ngủ ngon lành. Nó bước gần lại cậu, kê sát lại nhìn cậu. Gương mặt thanh thoát, sống mũi cao, đôi môi cong nhẹ. Cậu như một thiên thần bị lạc xuống thế giới loài người vậy. Cậu chợt tỉnh dậy, nhú mắt nhìn nó. Hơi thở của cậu nóng hơn hân.

- Cậu về rồi à ? - Giọng cậu yếu ớt, mồ hôi cậu lã xuống thấm ướt cả con gấu.

- Thiên Ti ! Cậu bị làm sao vậy ! Đừng làm tớ lo mà - Nó hoảng hốt lay lay tay Thiên

- Tòii . . . Tòii nhớ cậu đến phát ốm rồi !

Chương 20: Biến Hoá - Công Chúa Là Của Hoàng Tử

- Thiên Thiên ! Tỉnh lại đi !

- Tớ xin lỗi ! Tớ cũng nhớ cậu mà - Nó lo cho cậu đến phát khóc, mắt nó đỏ đỏ

- Cậu đợi tớ một chút ! Để tớ đi lấy khăn lau cho cậu ! - Nó luống cuống

Nó chạy xuống bếp lấy nước nóng bung vào những khăn lau cho cậu. Nó thay hết khăn này đến khăn khác mà chẳng có ít gì. Đến giữa khuya, nó vẫn ngồi cạnh cậu. Nó mệt lử. Nó chột thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau. Cậu tỉnh dậy theo trực giác, cậu thấy đùi mình như có vật gì đè lên. Thì ra là nó, nó ngủ ngon lành trên đùi cậu. Cậu nhẹ nhàng đỡ đầu nó lên, đặt nó nằm lên giường. Cậu nhìn nó một hồi rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Cậu và nó lại trẻ học. Cậu cũng chưa hết sốt nên cũng không có ý định đến trường một mình. Thiên Ti đi ra phòng khách, kéo cái rèm cửa rồi đi pha một tách cà phê sữa, vừa xem phim vừa thưởng thức. Tận gần chiều nó mới chui ra khỏi phòng.

- Thiên Ti lại đi đâu rồi ? - Mới dậy nó đã kiếm Thiên Ti

- Chào con yêu ! Mẹ có quà cho con này - Mẹ nó đi du lịch mới về

- Con lại trẻ học nữa à ? Tuần sau nữa là thi rồi. - Ba nó xách đồ vào

- Tại con mệt quá nên mới thức trẻ ! Mà con bỏ có khi nào thi không tốt đâu ! - Nó chạy lại ôm ông. Cách xưng hô của nó thuộc loại tùy hứng. Lúc bố, lúc ba, lúc cha, ngay cả ba nó còn không lường được.

- Hay quá hế !

- Thôi cho con nó thoải mái đi ông ! - Mẹ nó bênh nó lắm

- Hi hi ! - Nó xách đồ dùm mẹ nó rồi cười

- Ủa ! Túi này của mẹ Thiên mà - Mẹ nó cầm túi đồ lên nhìn

- Chắc nhầm túi chứ gì ! Thiên Giao con đem qua cho bác đi con - Ba nó kêu

- Vâng ! Đợi con tí - Nó chạy vô phòng đánh răng cái rồi chạy ra

Nó cầm túi đồ đứng trước nhà Thiên Ti. Nó vừa che miệng ngáp thì Thiên Ti ra mở cửa

- À ! Mẹ cậu bỏ quên đồ nè - Nó bỏ tay xuống đưa túi đồ cho cậu.

- Ủm ! Mai đi chơi không ?

- Đi đâu ?

- Đi đi rồi biết ! Tôi xin bố mẹ cậu rồi - Thiên lấy túi đồ vừa hỏi nó

- Xin rồi hã ? Mà đi đâu mới được ?

- Mai rồi biết ! Về nhà soạn đồ đi. Tí đi đây với tôi - Cậu lấy tay xoay đầu nó qua bên nhà

- Ờ biết rồi. - Nó ngoan ngoãn

Nó về nhà nằm dài lên ghế. Mẹ nó thì đang bung trái cây lên.

- Sao con không thay đồ đi. Thiên Thiên rủ con đi chơi mà - Mẹ nó chuyển kênh

- Ồ ! Con đang xem mà mẹ

- Con gái con lừa mà suốt ngày coi siêu nhân. - Mẹ nó mở phim hàn lên cho nó
- Nam nữ bình đẳng mà mẹ.
- Mà sao mai mẹ cho con đi chơi với Thiên Tỉ, mẹ không sợ mất con gái mẹ hả ? - Nó ngồi dậy lấy miếng trái cây cho vào cắn
- Thiên Thiên mà không chăm sóc tốt cho con thì không xong với mẹ đâu ! Thằng bé hứa với mẹ rồi - Mẹ nó đảm bảo
- Mẹ tin cậu ấy ghê vậy - Nó nói xong rồi vào trong thay đồ

Nó bước ra với bộ đồ đầy cá tính. Áo thun bảy màu, quần jogger xám, đôi giày phun màu lộn xộn, tóc buộc cao. Vừa bước ra, mẹ nó đã lắc đầu.

- Con gái oi là con gái. Vào đây với mẹ ! - Mẹ nó kéo nó vào phòng

Nó không phải ghét mặc váy, mà nó thường mặc váy ngắn với áo thun hay bộ đầm đơn giản với đôi giày thể thao thôi. Mặc kiểu gì cũng phải cá tính, nó chưa bao giờ đụng đến mấy bộ váy hoa cò lòe loẹt mà mẹ nó mua đầy trong tủ. Hiếm lắm đi đâu quan trọng lắm mẹ nó mới ép nó mặc mấy bộ đó thôi.

Hôm nay bộ có gì quan trọng hay sao mà mẹ nó lại bắt nó mặc như vậy không biết.

- Bộ này mẹ mới mua ! Thấy chưa. Con gái mẹ nữ tính hơn rồi đó
- Mẹ ơi mẹ à ! - Nó than thở nhìn mẹ nó nhưng cũng vô ích

Nó đang đứng ở cửa chờ Thiên Tỉ, bỗng có một chiếc xe đen bóng loáng tiến về phía nó. Thiên Tỉ bước ra với bộ vest đen y như lúc cậu đi nhận giải thưởng, tiến về phía nó. Nó như một nàng công chúa, chiếc đầm trắng xoè nhẹ phần dưới, đôi giày đen trông đầy nữ tính. Thiên đưa tay nắm lấy tay nó.

- Mời cô ! Ngôi sao của lòng tôi - Lời nói ngọt ngào xuất phát từ miệng của hoàng tử lạnh lùng đây ư, cậu mỉm cười nhìn nó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi* – *Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đồ Đôi - Dịch Dương Thiên Tỉ Quả Thực Rất Ấm Áp

~

- Cậu có thật là Dịch Dương Thiên Tỉ không ? – Nó nghi ngờ cách cư xử của cậu
- Cậu nghĩ là ai ? Mau lên xe đi – Được một câu nhẹ nhàng thì đã vậy rồi
- Ờ ờ ! Là cậu rồi

Trên đường đi. Cậu một tay gác lên cửa một tay lái xe, nó lên nhìn sang cậu, trông cậu thực sự rất đẹp trai.

- Sến súa ! Sao lại nghe lời Nhị Nguyên không biết ! – Cậu nói thầm
- Thì ra là anh Vương Nguyên chi cậu ! Ai dè . . . – Nó che miệng cười cậu
- Anh Vương Nguyên ? Là Vương Nguyên gốc thì có !
- * Haha *

- Mà chuyện hôm qua . . . cảm ơn cậu – Thiên Tỉ lúng túng nói
- Không có gì ! Hôm qua tớ cứ tưởng cậu bỏ về - Nó bậm môi
- Ờ !

Trong khi Thiên Tỉ đang ở Bắc Kinh thì Tuấn Khải và Vương Nguyên đang ở công ty tập luyện bù cho ngày mai.

- * Hất xì hất xì hất xì * - Nguyên Nguyên liên tục hất xì

- Ai nhắc dữ vậy trời ? – Nguyên ôm hộp giấy la làng
- Chắc Hạ Mỹ Kì nhớ em nữa rồi – Tuấn Khải thay mặt Thiên Ti chọc Vương Nguyên
- Hết Thiên Tổng tới anh nữa là sao ? – Nguyên liếc Khải
- Anh nói sự thật thôi mà – Khải cười tươi
- Thiên Ti, tớ đã sai lầm khi giúp cậu – Nguyên găm giữ
- * Haha *
- Quên nữa ! Không biết bây giờ Thiên Ti ra sao rồi ta ? – Nói gì thì nói chứ lo cho người ta lắm
- Thiên Thiên à ~ Sao em đại quá vậy ? Nghe ai không nghe . . . – Khải lắc đầu thờ dài
- Ý anh là sao ! – Lùm x2
- Sao là sao. Thôi anh đi mua nước . . . Ôi tự nhiên khát quá !
- Anh được lắm ! Mua cho em luôn – Nguyên ngồi trong phòng réo.

Bắc Kinh.

Thiên dừng xe tại một nhà hàng nằm ngay trung tâm Bắc Kinh, mang đậm phong cách Pháp. Bước vào nhà hàng, các cô phục vụ đang đứng chờ hai người. Ngồi nhà hàng được trải thảm đỏ từ cửa cho đến các góc ngách, giữa sảnh có treo một cái đèn lớn, được đặt làm từ Pháp. Tầng một thường dùng để tổ chức tiệc lớn, còn tầng hai gồm nhiều phòng dùng để hội họp hay riêng tư. Thật là đây là nhà hàng của ông Vương Nguyên, cậu đã xin ông cho bao trọn nhà hàng chỉ để giúp Thiên Ti. Thiên dắt nó lên tầng hai, đến một căn phòng thuộc dạng vip trong nhà hàng.

- Không định vào à ?
- Vào vào sao không ! – Nó đang bận rộn ngắm nhìn những bức tranh treo trên tường

Căn phòng có một cái cửa kính lớn được che rèm màu kem. Nó chạy lại kéo bung tấm màn. Thành phố về đêm tuyệt đẹp. Đằng sau nó, Thiên Ti đang lấy điện thoại chụp lại khoảng khắc ấy. Về mặt hơn hỏ, ngắm nhìn thế giới rộng lớn này càng làm cậu muốn bảo vệ nó.

- Bắc Kinh, chào buổi tối ! – Nó dang tay ra
- Cậu muốn ăn gì ? – Thiên ngồi xuống chống cằm nhìn nó
- Ăn gì cũng được – Nó lại bàn ngồi
- Cho em salad tôm đi ạ ! – Thiên đùa nó
- Hả ?
- Đùa thôi ! – Cậu ngậy ra cười
- Vui quá hế – Nó bấu môi
- Cho em hai Steak Tartre và một gà sốt vang đi ạ !
- Em có cần dùng thêm gì không ? Món phụ hay món tráng miệng gì đó ? – Chị phục vụ niềm nở hỏi
- Cậu ăn gì ? Tráng miệng ấy ?
- Tớ . . . Tớ muốn ăn chocolate nham thạch – Nó mò mẫn cái menu này giờ
- Cho em hai chocolette lava cake với một chai rượu nho luôn nha chị !
- Em có muốn ăn salad tôm hay cá hồi không ?
- Cho em một salad cá hồi luôn đi ! Có gì cần em kêu sau – Cậu nói rồi nhìn nó

Nó đang chìm vào thế giới nhỏ của mình tự bao giờ. Nó chống cằm nhìn ra thành phố, nó nhớ Việt Nam quá. Lúc trước nó cũng thường tụ tập với đám bạn đi ăn, đi chơi, đi đâu cũng có lũ bạn bên cạnh. Bây giờ qua đây, nó cũng có bạn nhưng hiếm khi đi chơi như lúc trước nữa. Tự nhiên khóe mắt nó cay cay, nó ngược kim những giọt nước mắt sắp tuôn ra. Thiên ngạc nhiên nhìn nó.

- Cậu bị làm sao vậy ?
 - Không có gì ! Bụi bay vô hay sao ấy – Nó vội lấy tay dụi mắt
 - Đừng dụi nữa. Đồ hết rồi kia – Chắc chắc cậu biết không phải là bụi làm mất nó đỏ.
 - Ừm ! – Nó chớp chớp mắt
 - Hỏi cậu muốn đi đâu nữa không ? – Cậu chủ động hỏi nó
 - Tớ muốn đi chợ đêm. Ở đó có nhiều đồ ăn lắm ! Lúc trước tớ chỉ được xem trên tivi thôi
 - Vậy hỏi mình đi nhé !
 - Thật hả ? – Mắt nó còn đỏ nhưng miệng nó đã nở được nụ cười
 - Ừm !
 - Nhưng ở đó đông lắm ! Thế nào cậu cũng bị phát hiện cho mà coi – Nó buồn bã nói
 - Tôi có cách mà. Cứ đi đi
 - Thật hả ?
 - Tôi hay nói dối cậu lắm à ?
 - Không không . Vậy ăn xong mình đi nhé – Nó tươi tỉnh hẳn
- Món ăn cuối cùng cũng được dọn lên.
- Ừa mấy món này khi nãy cậu kêu à ? – Nó ngược lên hỏi Thiên
 - Đâu ! Chắc nhầm
 - Không đâu ! Đây là phần cậu Vương Nguyên kêu tôi làm cho hai người ! Chúc hai người ăn ngon miệng – Chị phục vụ vội giải thích
 - Em cảm ơn ạ ! – Hai đứa đồng thanh nói
 - Ôi ! Cảm ơn anh Vương Nguyên nhiều. Mai em sẽ hậu tạ anh - Nó chấp tay lại kiểu biết ơn
 - Cái này tôi cũng mua cho cậu được mà. Làm gì vui thế ?
 - Nhiều đồ ăn thế này. Sao không vui được – Nó nhanh tay gấp miếng gà cho vào miệng
 - Cho cậu ăn tất – Thiên Thiên đẩy đồ ăn qua cho nó.
 - Cậu không ăn à ?
 - Nhìn cậu ăn đủ no rồi ! – Cậu đưa tay vào túi lấy ra một hộp nhỏ màu đen
 - Cho cậu này ! – Thiên Ti cố tỏ ra không có gì nhưng trong lòng cậu đứng ngồi không yên
 - Gì vậy ? – Nó chùi tay rồi lấy hộp quà
 - Xấu chuối à ?
 - Ồ ! Thích chứ ? – Cậu cầm ly rượu lên
 - Đương nhiên là thích rồi. Ồ cậu cũng có nữa kia ! Đồ đôi à ? – Nó đeo ngay vào tay
 - Ồ ! – Thì ra Thiên cố tình đưa tay lên cao là để cho nó thấy cái vòng trên tay mình
 - Cảm ơn cậu nhiều ! Hồi đó tớ cũng có nhưng lỡ làm mất rồi – Nó ngẩn cái vòng
 - Ồ . Cậu không được tháo nó ra có biết chưa ?
 - Ừm ừm !

- Ồ. Khi nào . . . tôi đi vắng. Nếu mà có nhớ tôi thì lấy lên mà ngắm, khi nào nhớ cậu tôi cũng sẽ làm vậy. Hứa nhé ? – Cậu đưa tay ra ngoéo tay với nó.

Đây hoàn toàn không phải là kịch bản mà Vương Nguyên chuẩn bị cho Thiên Ti mà đây là chính con tim của cậu đã chuẩn bị cho cậu. Những lời nói ấy, cậu đã muốn nói với nó từ lâu nhưng không có cơ hội .

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhật Kí - Tớ Muốn Nói Tớ Yêu Cậu !

Cũng nhưng những lần khác. Nó ngạc nhiên nhưng đầy hạnh phúc. Thiên Ti và nó cùng đi dạo chợ đêm, một nơi ồn ào náo nhiệt, hai đứa cùng tay trong tay như bao nhiêu cặp đôi khác. Cậu đeo chiếc mặt nạ cánh đen còn nó thì đeo màu trắng. Cặp đôi ấy đã rất vui vẻ bên nhau.

Nó về nhà với nụ cười nở trên môi. Nó lật đật kéo cuốn nhật kí ra, lựa một cây bút xinh nhất rồi cặm cụi viết.

" Cậu à !

Có thật là tớ với cậu đã thành một đôi rồi không ?

Có thật là cậu đã hôn tớ rồi không ?

Có thật là cậu đã nói yêu tớ không ?

Và có thật là tớ đang tình không ?

Đầu óc tớ bây giờ rối bời lắm cậu à. Thú thật chỉ ước ao là được ngắm cậu từ xa, ngắm cậu toả sáng trên sân khấu cùng hai thành viên còn lại, tớ chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày tớ sẽ trở thành người cậu yêu thương. Tớ thích cậu từ năm 14 tuổi, tớ còn nhỏ lắm chưa hiểu được như thế nào là tình yêu nhưng lại bị nụ cười ngọt ngào của cậu đánh bại. Tớ biết, tình cảm ấy chỉ là nhất thời. Sớm muộn gì tớ sẽ quên cậu thôi, vì càng lớn tớ càng có nhiều việc phải nhớ phải làm. Tớ chẳng có thời gian đâu mà dõi theo cậu mãi. Tớ đã tự nói với mình như thế đấy cậu à. Nhưng tớ thật sai lầm, tớ cho phép con tim mình thích cậu, vậy mà tớ lại không bắt nó tống cậu ra được. Nó cứ ôm chầm lấy cậu. Mặc tớ khuyên ngăn, nó vẫn giữ khư khư cậu trong mình. Tớ không biết phải làm sao với nó đây. Tớ dành cho nó giữ cậu thêm một thời gian nữa, một thời gian nữa thôi. Tới năm 15 tuổi. Lớn hơn một tuổi, tớ đã trưởng thành hơn rất nhiều, tớ cố lấy cớ để bản thân mình lúc nào cũng bận rộn, tay chân tớ mệt lã nhưng tớ không cho phép mình nghỉ ngơi. Vì tớ sợ . Tớ sợ đề chúng nó nghỉ ngơi, chúng nó lại nghe lời con tim, lấy hình cậu ra xem thì tớ phải làm thế nào đây. Chỉ một tuần, một tuần đấy tớ nhất định là không được nhìn thấy cậu. Tớ khoá chặt tủ, tắt tất cả những thứ có thể nhìn thấy cậu trên đó. Tớ cứ tưởng trong tuần đó không có cậu tớ sẽ ngủ sớm hơn, nhẹ nhàng hơn và không cần quan tâm cậu đang làm gì, đang ở đâu. Tớ có thể yên giấc rồi. Một lần nữa, sai lầm của tớ lại lặp lại. Tớ đã thức trắng cả đêm, tớ đã bao giờ như vậy đâu. Đến lớp tớ cũng chẳng bỏ gì vào đầu được, tay tớ cứ vô giác viết lên cậu lên tập, lên bản. Ăn cũng không ngon, đi đến đâu, tớ cũng nghe những câu hát của cậu lảng vảng bên tay tớ. Tớ bật chặt tai chạy thật nhanh về nhà. Tớ muốn thoát khỏi cậu, tớ muốn thoát khỏi con người mà mình chưa bao giờ được gặp. Tớ đã làm loạn cả nhà, tớ đã khóc rất nhiều. Tớ khóc vì chính mình cũng không ngăn cản được hành động của bản thân. Tớ hồi hã mở tủ khoá, lấy tất cả hình của cậu ra, tớ mở mạng để xem lại tất những video của cậu. Có như thế, tìm tới mới nhẹ nhõm, tớ mới có thể làm việc theo lí trí của mình. Đến năm chuyển cấp, đến phòng thi mà tay tớ ướt nhून cậu à ! Ngồi trong phòng thi mà tim tớ cứ đập thình thịch. Lúc đấy tớ liền nghĩ tới cậu. Lấy mở bóp viết lấy hình cậu ra xem, nhìn cậu mỉm cười, ngắm nhìn hai đồng điều của cậu. Nhìn vào đôi mắt thiên sứ của cậu tớ như được ban thêm sức mạnh. Lần đó gia đình tớ rất vui, tớ đã không làm họ thất vọng đúng không cậu ? Tớ chăm chỉ tiết kiệm tiền để đến Bắc Kinh gặp cậu. Dù hi vọng nhỏ nhoi, nhưng tớ vẫn muốn. Chỉ để được nhìn thoáng cậu tớ cũng bằng lòng. Cho đến bây giờ. Tớ có thật sự đang cầm bút viết những dòng chữ này không. Tớ vẫn còn đang mơ hồ . Nếu như đây là sự thật. Có phải tớ là cô gái may mắn nhất trên đời này không ? Tớ cảm ơn vì điều đó. Được yêu thần tượng là một hạnh phúc, được thần tượng yêu lại là một hạnh phúc cực lớn. Tớ vẫn còn nhớ như in ngày đầu tiên tớ gặp cậu. Bây giờ cái cảm giác ấy lại ùa về cậu này ! Tớ đã ngỡ, ngạc nhiên xen lẫn đâu đó một cảm giác vui sướng. Cậu có thấy như vậy không ? Chắc không đâu cậu nhỉ ! Tớ là người theo đuổi cậu trước mà. Tớ mặt dày lắm đúng không ? Cậu lúc nào cũng đối xử lạnh nhạt với tớ, nhưng tớ thì luôn luôn hướng về một mình cậu. Giống như cậu đã nói

Gió ở nơi đâu thì bỏ câu anh sẽ ở nơi đấy

Mòng biển ở nơi đâu thì cá sẽ ở nơi đấy

Tớ cũng sẽ như vậy ! Yêu cậu Jackson ! "

Nó mỉm cười rồi đóng quyển nhật kí lại. Nhào lên nệm và đánh một giấc thật ngon chuẩn bị tinh thần cho chuyến hành trình ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Leo Núi - Mọi Việc Sẽ Diễn Ra Suôn Sẻ ?

Nghe tiếng chuông reo nó đã bật ngồi dậy. Đây là lần hiếm hoi nó ngồi dậy sau tiếng chuông đầu tiên.

- Wow ! Mình giỏi thật, mới 4 giờ sáng. - Nó tự khen mình rồi lật đật vào phòng vệ sinh

Nó ra phòng khách ngó tới ngó lui, cha mẹ nó vẫn chưa thức, ngôi nhà yên tĩnh lạ thường. Nó ngáp một cái rồi to rồi đi vô bếp lục đồ ăn.

- * Có tin nhắn * - Cái điện thoại của nó reo ầm ĩ trong túi

- Ai sáng sớm đã nhắn rồi ta ?

- [Mau xuống nhà đi. Tôi đang đợi] - Thiên Ti nhắn cho nó

- [Đợi tí tí. Tớ xuống liền]

Nó hối hả chạy vào phòng, nhanh như cắt nó đã ra khỏi nhà với bộ đồ khoẻ khoắn, như thói quen tóc nó vẫn buộc cao, mang đôi giày thể thao bảy màu. Nó không quên dán tờ giấy vào tủ lạnh nói với ba mẹ là nó đi chơi đây.

- Tớ xuống rồi đây ! - Nó đứng sau ghế Thiên Ti

- Đi thôi ! - Thiên giục nó

- Ok ! Nhưng mà mình đi đâu ? - Nó ngó ra hỏi

- Đi leo núi

- Ờ ờ ! - Nó ngoan ngoãn đi theo

Nó và Thiên đi tới sân bay. Cậu bật khẩu trang, đội nón ngược. Điều gì xảy ra khi một idol đi ra sân bay mà không có vệ sĩ. Cậu liên tục bị các Thiên Chi Hạc nhận ra, khó khăn lắm cậu mới lên được sân bay.

- Cậu nổi tiếng quá rồi nhỉ - Lên máy bay nó mới dám nói chuyện với cậu

- Khi này cậu đi đâu ? - Thiên giấu mặt vào điện thoại hỏi nó

- Tớ thấy cậu bị bu đông quá nên tớ mới đi ra kia đứng đợi

- Ừm ! Không hiểu sao bị vậy mà còn bị phát hiện - Thiên cời khẩu trang ra

- Nếu là fan đương nhiên phải nhận ra thần tượng của mình rồi. Là tớ thì tớ cũng nhận ra cậu dù cậu có bị kín mít đi chăng nữa - Nó nghiêng đầu nhìn cậu

- Thôi đi cô. - Cậu chỏ vào trán nó

- Tớ chỉ nói nổi lòng của fan thôi mà - Nó xoa xoa cái trán, nhắm mắt

- Ngủ đi - Thiên Ti lấy tay đè đầu nó vào ghế rồi khoanh hai tay lại ngủ

Đến nơi, máy bay bắt đầu hạ cánh.

- Này !

Thiên Ti xoay qua kêu thì nó đang gục đầu tựa vào vai cậu mà ngủ. Cậu lấy ngón tay đẩy đầu nó ra rồi nói

- Cậu định ngủ đến bao giờ ? - Thiên nhìn nó

- * Không phản ứng * - Nó ngheo đầu qua bên kia ngủ

- Tôi xuống đây. Cậu cứ ngủ thoải mái. - Thiên nhóm lên

- Từ từ . . . - Miệng nó bây giờ mới hoạt động

Xuống sân bay. Thiên một tay đẩy hành lí một tay lôi nó. Nó thì mắt nhắm mắt mở chưa tỉnh ngủ, ghì chặt cánh tay của Thiên Thiên.

- Thật là ! Cậu định ngủ đến bao giờ ? - Thiên giựt tay ra nạt nó

- Ừ thôi ! - Nó ngược lên nhìn cậu rồi bước ra xe làm mặt dỗi

- Cậu đang giận đấy à ?

- Không ! - Nó dựa vào cửa sổ rồi ngủ tiếp

- Nằm xuống đây này ! - Thiên kéo nó xuống đùi mình

- Không thích ! - Nó cố ngồi dậy nhưng bị Thiên kéo xuống

- Cho em đến núi Hoa Sơn ạ ! - Thiên kêu bác tài

- Cậu up weibo sáng sớm à ? - Thế là hết giận. Nó vừa nằm vừa giờ cái điện thoại lên cho cậu coi

- Ừ ! - Cậu chụp cái điện thoại của nó

- Làm gì thế ? - Nó ngược lên hỏi

- Trả này ! - Cậu đưa lại cho nó rồi cười

- Cậu làm gì cái weibo của tớ đấy ? Thiên Tỉ ! Cậu . . . - Nó bật ngồi dậy

Thiên Tỉ giựt máy của nó, rồi nhắn tin cho Vương Nguyên là nó yêu cậu ấy. Nó lo mà giải thích với Vương Nguyên. Nhưng mà Thiên Tỉ lâu lâu chọc nó tức muốn xì khói. Tới chân núi Hoa Sơn, nó bực mình bước xuống.

- Giận hoài ! - Thiên chạy lại năn nỉ nó

- Đưa điện thoại đây cho tớ ! Điện thoại của cậu ấy - Nó xoè tay

- Để làm gì ? Cậu tính trả thù à ? - Nói vậy thôi chứ Thiên Tỉ cũng lấy điện thoại đưa cho nó

- Tớ đang ở núi Hoa Sơn thư giãn. Các cậu có muốn đến đây chơi không ? - Nó vừa bầm vừa cười

- Cậu muốn khỏi về hã ? - Thiên giựt máy lại thì nó đã đăng rồi

- Cậu hiểu cảm giác của tớ chưa ? - Nó lẻ lười chọc Thiên Tỉ rồi bỏ chạy

- Uida ! - Nó thực lùi ra sau, lấy tay xoa xoa cái đầu

- Đi đứng không nhìn vậy nhóc con ! - Tuấn Khải nở nụ cười chết người nhìn nó

- Chào em ! Anh cũng thích em đấy - Vương Nguyên đứng sau cũng giờ tay chào nó

- Vương Tuấn Khải . . . Vương Nguyên ? - Nó ngo ra nhìn lần lượt Tuấn Khải, Vương Nguyên rồi tới Thiên Tỉ

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi* – *Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tai Nạn - Kí Ức Ấy ! Tôi Không Muốn Nhắc Lại

- Hai người họ đi đâu thế ? – Nó ngạc nhiên quay lại hỏi Thiên Tỉ

- Đi chơi !

- Em không nói chuyện tụi anh đi chung à ? – Khải hỏi

- Không ạ !
- Thôi đi lẹ lẹ đi. Tớ muốn lên coi khóa tình yêu quá à – Nguyên hào hứng
- Sao cậu không rủ Mỹ Kỳ đi chung luôn, hai người có thể nắm tay nhau leo lên núi. Ôi lãng mạn quá – Thiên Thiên lại chọc Nguyên
- Cậu . . . cậu đứng lại đó – Nguyên Nguyên chỉ tay thì Thiên chạy tít trên kia
- Thiên Ti không phải là một đứa lạnh lùng như bao người khác nhìn thấy đâu. Nó chỉ làm bộ mặt như vậy để tự bảo vệ mình thôi ! – Khải và nó còn đứng dưới chân núi nhìn lên cười
- Đừng bỏ rơi nó lần nữa nhé – Khải nói tiếp
- Bỏ rơi ? Ý anh là sao ? – Nó vẫn chưa hiểu
- Đại ca, Giao Giao hai người mau lên đây ! – Thiên Thiên đứng trên cao kêu lớn
- Đợi tí ! Đi thôi – Khải ca ngoắc nó
- Nhưng bỏ rơi là sao ? Anh nói em nghe đi – Nó chạy theo sau

Thiên Ti đã từng có một người bạn gái hai năm trước. Cô ấy học chung trường với cậu từ tiểu học cho đến trung học. Chỉ TFBoys và San San mới biết hai người quen nhau. Đến một ngày, cô ấy nhắn tin đòi chia tay Thiên Ti. Chỉ vì lí do đơn giản là hết yêu. Lúc đó Thiên Ti đã hết sức hụt hẫng, cậu không đi tập hai tuần liền, nói chung là cậu rất buồn vì cậu rất yêu cô bạn đó. Cậu còn nói với hai thành viên khác là khi nào đủ tuổi quen thì cậu sẽ công khai cô bạn gái này. Khi biết tin Thiên Ti vừa mới chia tay, Tuấn Khải và Vương Nguyên đã lặng lẽ đến Bắc Kinh để an ủi cậu. Mặc tới hai năm cậu mới chữa lành vết thương lòng của mình và can đảm mở nó một lần nữa. Họ đã quen nhau hơn một năm. Nhưng lí do thực sự của cô ấy là cô ấy không chịu nổi cảnh quen mà lúc nào cũng trốn tránh như vậy, không được đi chơi cũng không được như người ta nên cô đã bỏ rơi cậu. Cô gái ấy hiện đang sống ở nước ngoài và họ chẳng bao giờ liên lạc với nhau kể từ hôm đó.

- Wow ! Tuyệt quá – Nguyên Nguyên chạy tới phía trước
 - Chụp ảnh ! Đứng rồi chụp ảnh thôi ! – Khải ca lấy điện thoại ra
 - Để em chụp đùm cho ! – Nó nhìn Khải
 - Em vào đi, anh chụp cho hai đứa ! – Khải đẩy nó lại Ti
 - Hai người đứng sát lại coi – Nguyên chạy lại kéo hai nó sát lại
 - Ok ! 1 2 3 ! Smile – Đại ca nhiệt tình
 - Xong ! Tới em chụp cho bọn anh
 - Vâng !
 - Hình này anh up weibo đấy ! – Khải chạy lại xem hình
 - Anh thiếu thốn hình lắm à ? Em mới chụp trong máy, cho anh mượn đăng nè – Thiên trêu
 - Thôi ! Em để đó mà đăng từ từ - Khải gơ tay kiểu cảm ơn
 - Ồ ! Thiên Giao . Em đến đây rồi à ? – Nguyên cầm cái khóa lên coi
 - Thiên Giao, Kì Minh mãi mãi như vậy nhé – Nguyên đọc chữ ghi trên khóa
 - Em đến đây lần đầu mà. Đâu ? Cho em coi với – Nó chạy lại chỗ Nguyên
 - Nè ! Chắc trùng tên. Ủa năm 2014
 - Làm Thiên Thiên hết hồn à – Khải nhìn Thiên cười
 - Mặc gì hết hồn chứ ! – Thiên đi mua nước, Khải cũng đi theo.
- Tại quầy nước.
- Này anh nói gì với Giao vậy ?

- Anh nói gì kệ anh – Khải làm lơ
 - Nói đi em bao anh nước ! – Tỉ ra sức mua chuộc
 - Thật nha . Anh mua chai này, chai này, chai đằng kia . . . – Khải chỉ chỗ muốn hết cái tủ.
 - Anh muốn tắt tiếng hả ? – Tỉ chen ngang lời Khải
 - Tuần này đâu có hát ! Có gì tắt tiếng hai ba ngày có sau. – Khải cầm một đồng trên tay
 - Anh đúng là. Em mua rồi anh phải kể đó nghe ! – Thiên lấy bóp ra tính tiền
 - Biết rồi, biết rồi mà !
 - Rồi . Anh kể đi
 - Anh nói với em ấy là em ngốc lắm . – Khải cười rồi bỏ chạy
 - Em ngốc khi nào ? Anh đứng lại. Trả em mấy chai nước. Anh ăn gian quá – Thiên chạy đằng sau
- Bỗng Thiên Thiên dường như nhớ lại điều gì, cậu đứng thẩn thờ một góc nhìn về phía chân trời.
- Thiên Thiên. Sau cậu không đi lấy khóa đi. Đứng đây làm gì ? – Thiên đang đứng uống nước
 - Ngắm cảnh chứ làm gì
 - Cảnh khi nào ngắm không được. Cậu không định làm giống người ta hả ? – Nguyên Nguyên giục chai nước
 - Cậu thích thì đi mà làm – Thiên giục lại uống tiếp
 - Cậu muốn cô ấy giống Hàn Hàn thứ hai hả ? – Nguyên bực mình
 - Tại sao cậu lại nhắc Hàn Hàn ở đây ? – Thiên bỏ chai nước xuống
 - Tổ chỉ muốn cậu đối xử tốt với Thiên Giao hơn thôi. Cậu mà lạnh lùng kiểu này thế nào cũng . . .
 - . . . – Thiên không nói gì quay ra chỗ khác
 - Hai đứa thôi cãi nhau đi. Nguyên nói đúng đấy. Em lại với em ấy đi – Khải ca đi lại
 - Không cần đâu ạ ! – Nó đã nghe hết cuộc đối thoại
 - Sao không được ! Đi đến đây thì phải làm gì đó để kỉ niệm chứ ! – Khải ca nhìn nó
 - Kỉ niệm ? Nó chỉ làm người ta thêm nuối tiếc thôi ạ ! – Nó thờ hời dài
 - Cậu ấy nói không cần ! Em không cần đi lấy khóa đúng không ? – Thiên bỏ đi lại ghế
 - Em đã nghe gì à ? – Khải đi theo nó
 - Thiên Tỉ đã từng đến đây đúng không anh ? Cậu ấy đi với một cô gái nữa đúng không anh ? – Nó hỏi Tuấn Khải
 - Em thấy gì à ? – Khải lo lắng
 - Vâng ! Em thấy cái khóa đằng kia ghi tên cậu ấy với một cô gái khác !
 - Chắc là trùng tên thôi mà !
 - Không thể nào đâu ! Cô ấy tên Hàn Hàn đúng không anh ? – Mắt nó buồn rười rượi
 - Ừm ! anh cũng không muốn dẫu em nữa. Cô ấy là bạn gái cũ của Thiên Tỉ. Nhưng lâu lắm rồi, em đừng bận tâm làm gì !
 - Em không bận tâm chuyện cậu ấy đã có bao nhiêu bạn gái cũ. Nhưng tại sao cậu ấy lại nổi nóng ? Em đâu bắt cậu ấy phải làm những chuyện đó. Cậu ấy không thích thì có thể nói mà.
 - Anh nghĩ Thiên Tỉ đang buồn thôi. Em ấy không có ý đó đâu – Khải cố biện minh cho Tỉ
 - Bây giờ cậu ấy còn không chịu nói chuyện với em ! – Nó gục đầu vào đùi

- . . . – Khải chỉ biết nhìn nó

Tại sao chuyển đi vui vẻ như vậy lại bị phá hoại chỉ vì một cái kí ức đáng lẽ nên bị chôn vùi. Tại chỗ Thiên và Nguyên

- Cô ấy có lẽ đang rất buồn. Cậu lại an ủi cô ấy đi – Nguyên vỗ vai Ti

- Có Đại ca ở đó rồi – Thiên lạnh lùng đáp

- Nhưng cậu là bạn trai của cô ấy ! Đừng vì cái kí ức đáng quên kia mà làm tổn thương những người bên cạnh cậu nữa có được không ? Tổ biết cậu chưa quên Hàn Hàn. Nhưng hai năm ! Hai năm rồi đấy. Cậu đã chấp nhận Thiên Giao thì phải đối xử tốt với cậu ấy. Đừng để cậu ấy phải khóc vì cậu nữa. Tổ không muốn kí ức lặp lại tại đây đâu ! Suy nghĩ cho kĩ vào ! – Vương Nguyên đứng dậy bỏ ra chỗ khác.

Trời dần sập tối. Cả bốn đi xuống núi mà không nói với nhau tiếng nào. Mây đen bắt đầu kéo đến, lác đác, ào ào. Mưa trút xuống càng ngày càng mạnh hơn. Nó đi cùng Khải phía trước, còn Thiên Nguyên thì đi đằng sau.

- Em lại đi với em ấy đi !

Tuấn Khải đi lại Thiên Ti. Đại ca vừa nói dứt lời

- Aaaaaa ! - Tiếng la của nó phía dưới

- Thiên Giao !!! - Thiên Ti hét hoảng chạy tới, Vương Nguyên và Tuấn Khải cũng hoảng chạy theo.

-

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfb* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Mất Trí - Cậu Đã Thực Sự Quên Tôi ?

Bệnh viện Bắc Kinh, trước phòng cấp cứu

- Thiên Giao ! Thiên Giao con đâu rồi ? - Mẹ nó nước mắt giàn giụa chạy tới

- Giao Giao ! Cậu dẫn con bé đi đâu mà nó thành ra thế này ? Con tôi . . . - Bà mẹ rung rung môi lay mạnh vai Thiên Ti rồi ngồi bệt xuống sàn.

Thiên Ti không nói lời nào. Cậu lấy hai tay chống lên gối lâu lâu lại vuốt tóc lên, không chịu nói chuyện với ai. Có lẽ cậu nghĩ mình chính là người làm nó ra nông nổi như thế này. Bầu không khí trước phòng cấp cứu không bao giờ nhộn nhịp, nó lạnh đạm, đau thương, và một chút hồi hộp. Tiếng khóc thút thít của mẹ nó, tiếng thở dài của ba nó, tiếng an ủi của mọi người và tiếng âm âm do Thiên Ti tự đập tay vào tường. Cậu hận chính bản thân mình. Chỉ vì một cái quá khứ ấy mà làm hiện tại trở nên như vậy.

- Bác sĩ ra rồi ! - Vương Nguyên kêu lên

- Cho hỏi ai là người nhà của bệnh nhân ?

Cha nó diu mẹ nó chạy lại, Thiên Ti thì đứng lên, đôi mắt đầy u buồn

- Con bé có bị làm sao không bác sĩ ? - Mẹ nó nắm cánh tay bác sĩ nói bấp

- Hiện giờ cháu đã qua cơn nguy kịch. Nhưng do va chạm mạnh nên làm tổn thương phần não, có lẽ khi tỉnh dậy cháu sẽ không nhớ một số chuyện. Người nhà nên chuẩn bị tâm lí.

- Ý bác sĩ là con tôi bị mất trí nhớ ? - Ba nó hỏi

Bác sĩ nhẹ gật đầu, mẹ nó liền ngắt xiu, mặt mày xanh xao. Còn Thiên Ti thì đứng không vững, cậu ngã lùi về phía sau. Là Khải Nguyên càng thêm lo lắng. Đến lúc nó được chuyển về phòng hồi sức, Thiên Ti ngồi với nó suốt hai ngày liền. Cậu chỉ ăn qua loa rồi ngồi canh nó. Cậu khẽ nắm bàn tay nó, áp nhẹ vào má mình.

- Đừng bỏ rơi tôi có được không ?

- Tôi . . . Tôi không thể thiếu cậu. Mau tỉnh lại đi có được không, Thiên Giao ?

Cậu nói trong tuyệt vọng. Bỗng dưng ngón tay nó động đậy. Cậu ngạc nhiên bật ngồi dậy nhìn nó. Mắt nó khe khẽ mở. Nó nhìn cậu

- Cậu là ai ?

Câu nói của nó làm cậu rất thất vọng. Nó còn không nhớ ra cậu. Cậu giật mình thả tay nó ra. Đúng lúc đó ba mẹ nó vừa vào.

- Thiên Giao ! Con tỉnh rồi à ? - Mẹ nó mừng rỡ chạy lại ôm nó

- Mẹ ! Con quen cậu này hả mẹ ? - Nó nhìn mẹ rồi quay sang nhìn Thiên Tỉ

- Con không nhớ Thiên Tỉ à ?

Nó lắc đầu. Thiên Tỉ hệt hững đi ra ghế. Cậu gục đầu xuống đầu gối mình. Muốn khóc cũng không khóc được.

- Nó sẽ sớm nhớ lại con thôi ! Nó thương con vậy mà - Ba nó vỗ vai Tỉ

- Cháu hy vọng là vậy ! - Cậu thở dài

Một tuần sau nó cũng đã về nhà. Vì bị tai nạn nên trường cho nó chuyển lịch thi vào tuần sau và nhờ người ôn tập cho nó. Tâm trạng nó vui vẻ hơn hẳn, nó cũng ít nói chuyện với Thiên Tỉ. Và nó cũng không hề nhớ Thiên Tỉ từng là người nó yêu thương nhất.

- Thiên Tỉ à ? Con vào đi - Mẹ nó ra mở cửa

- Vâng ạ ! - Cậu cầm chiếc bánh gato trên tay

- Con đến gặp Thiên Giao à ?

- Dạ ! Với lại sẵn tiện nhà cháu gửi cô cái bánh ạ !

- Ồ ! Cảm ơn con nhiều. Giao Giao thích nhất chocolate ! Con bé trong phòng đấy. Con vào chơi với nó đi

- Vâng ạ ! - Thiên Thiên cúi chào mẹ nó rồi mới đi vào

Phòng nó chưa đóng hẳn. Cậu khẽ mở cửa ra thì thấy nó đang loay hoay với hai ba cái thùng để bên góc bàn. Cậu đi từ từ lại xem nó đang làm gì, thì ra nó đang soạn đồng hình của cậu ra. Cậu nhìn nó rồi cười

- Cậu nhớ ra tôi rồi à ? - Thiên chấp tay sau lưng nghiêng đầu nhìn nó

- Ôi hết hồn ! Cậu vào khi nào đấy ?

- Mới vào thôi - Cậu nhún vai

- Um ! Nhưng mà đồng hình này sau toàn là cậu không vậy ? - Nó cầm mấy tấm hình đưa cho cậu

- Là cậu mang từ Việt Nam sang !

- Sao tớ rãnh thế nhở ? Toàn phòng tớ đều là hình cậu. Cậu là người nổi tiếng à ? Nhưng mà tên cậu là Dịch Dương Thiên Tỉ hả ? - Nó còn không nhớ họ tên của Thiên Thiên

- Không hẳn ! - Nụ cười của cậu dường như bị nó dập tắt

- Tớ nói thật cậu đừng buồn nhé !

- Um !

- Tớ không hiểu sao phòng tớ toàn hình của cậu ! Cả mấy cái khung trên bàn này nữa. Tán là hình cậu không đấy ! Tớ dọn một xiêu rồi đây ! - Nó bỏ hình vào thùng rồi bung ra cửa

- Cậu định bỏ nó hết hả ? - Thiên Tỉ chạy lại bế cái thùng

- Nó cũng đâu phải cái gì quan trọng đâu mà phải giữ lại ! - Nó vô tình đâm vào tim cậu một nhát dao

Chương 26: Sự Thật - Xin Chào ! Tôi Là Dịch Dương Thiên Tỉ

- Nó không quan trọng đối với cậu ? - Thiên Tỉ lặp lại

- Cậu muốn lấy không ? Hình của cậu mà

- Bỏ hết đi ! - Cậu nổi giận quăng cái thùng xuống sàn bỏ đi về.

- Tại sao cậu ấy lại nổi nóng vậy chứ ? Mà cậu ấy là ai mà tự tiện vào nhà mình như thế ?

Nếu là Thiên Giao ngày trước, nó sẽ chạy tới chạy lui tìm cách năn nỉ cậu hết giận. Nhưng bây giờ thì nó còn chẳng thèm để ý đến cậu. Mất trí nhớ có thật là đáng sợ như vậy không ? Nó bắt đầu tò mò, sau khi dọn xong đồng đồ vào kho. Nó lật đật mở máy tính

- Dịch Dương Thiên Tỉ - Nó vừa gõ vừa nói

- Cậu ấy là người nổi tiếng thật à ? Nhóm TFBoys ? Ôi ! Anh này đẹp trai quá. Tên gì thế nhỉ ? - Nó chống tay lên cằm, luôn miệng khen Tuấn Khải.

- Thiên Giao ! Con nghỉ thêm một tuần nữa nhé ! Mẹ xin thầy rồi - Mẹ nó dưới bếp

- Dạ ? - Nó tắt máy chạy xuống

- Mẹ nói gì ạ ? - Nó cắt miếng dưa ăn ngon lành

- Con nghỉ thêm một tuần nữa cho khoẻ đi. Thầy nói thầy nhờ bạn đến dạy kèm cho con rồi đấy. Sau giờ học bạn ấy lại.

- Không biết con có quen bạn ấy không ta ? - Điện thoại nó tự động rung lên

- [Cậu khoẻ lại chưa ?] - Từ Mã Anhx2

- Mã Anhx2 là ai vậy ta ? Chắc là bạn của mình

- [Tớ khoẻ hơn rồi. Nhưng tớ chưa nhớ ra hết mọi người] - Nó lại sofa ngồi nhắn tin với Anh Anh

- [Không sao đâu ! ^^ Tớ tên Mã Anh Anh. Bạn cùng bàn của cậu !] - Cô bạn Anh Anh đáng yêu

- [Chào bạn cùng bàn. Có gì giúp đỡ mình nha !]

- [Không chi không chi !]

- [Mà đang trong giờ học cũng được nhắn tin à ?]

- [Đang giờ ăn trưa mà !]

- [À ! Ủa vậy là Thiên Tỉ trốn học rồi !]

- [Anh ấy ý hã ? Muốn học giờ nào chả được ! Có khi anh ấy nghỉ cả tuần mà vào học vẫn hiểu bài đấy thôi. Anh ấy đạt tới trình độ thánh học rồi !]

- [Ô ! Làm như vậy khác gì coi thường nội quy nhà trường !]

- [Nhà trường với cậu ấy có cam kết rồi. Cậu ấy có thể nghỉ một tháng hai tuần. Nhưng thành tích vẫn luôn giữ vững không được tuột. Nếu tuột thì . . .]

- [Nếu tuột thì sao ?]

- [Tớ cũng không rõ. Nhưng nghe đồn hình như là bị đuổi học. Tại anh ấy nghỉ nhiều quá mà]

- [Thiên Tỉ hơn tuổi mình à ?]

- [Trời ! Cậu không nhớ gì về Thiên Tổng hã ?]

- [Bộ trước khi mất trí nhớ tớ thích cậu ấy lắm hã ?]

- [Cậu cực kì thích anh ấy luôn đấy. Mỗi lần ăn trưa là cậu đều đi vòng qua lớp Thiên xong mới chịu đi ăn]

- [Thì ra tớ cuồng cậu ấy đến vậy !]
 - [Thôi hết giờ ăn rồi ! Tớ lên lớp đây ! Mà khi nào cậu đi học lại ?]
 - [Chắc tuần sau tớ đi học lại. Bye bye cậu.]
 - [Bye bye !]
 - Thì ra mình từng thích cậu ấy ! - Nó nói như hiểu ra lí do làm Thiên Thiên giận
 - Mình nên giữ lại mấy thùng đồ đó thôi ! - Nó đứng lên chạy vào phòng chứa đồ
- Có một tin nhắn .
- Ai nhắn vậy ta ? - Nó mở điện thoại
 - [Đi lại Zaha club !] - Từ Mr.Lover
 - Mr.Lover ai mà mình lại lưu như vậy trời ? - Nó chăm chú nhìn điện thoại
 - [Cậu là ai thế ? Tớ không lưu tên nên không nhớ cậu là ai !]
 - [Tôi là Dịch Dương Thiên Tỉ. Mau đến Zaha club trước khi tôi đến bắt cậu đi]
 - Tôi là Dịch Dương Thiên Tỉ. Xin chào, tôi là Dịch Dương Thiên Tỉ - Cậu nói đó cứ lặp lại quanh đầu nó. Nó hồi hả chạy tới Zaha club
 - Thiên Tỉ ! Đợi tớ !

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Quan Hệ - Bây Giờ Tớ Không Còn Là Fan Của Cậu !

Nó vừa chạy đô thì thấy Thiên Tỉ ngồi ngay góc tường trong phòng tập. Thấy nó Thiên Tỉ đứng lên mỉm cười.

- Cậu nhớ chỗ à ?
- Không ! Tớ hỏi Anh Anh - Nó thờ ơ hì hục
- Cậu cũng không nhớ nổi chuyện này. Thôi bỏ đi !
- Ủm ! Mà tớ nhớ rồi ! - Nó cười nói với cậu
- Nhớ gì ? - Cậu gấp gấp hỏi nó
- Tớ từng là fan của cậu đúng không ?
- Cậu còn nhớ chuyện gì nữa không ? - Thiên cắt lời nó
- Vì vậy việc tớ bỏ hình của cậu làm cậu tức giận phải không ?
- Từ bao giờ tôi hỏi mà cậu không trả lời vậy ?
- Tớ đang nói. Tự cậu cắt tớ rồi kêu tớ trả lời cậu à ?
- Được rồi. Vậy cậu nói với tôi những việc này làm gì ? - Cậu trở nên lạnh lùng
- À ! Tớ đến để nói với cậu bây giờ tớ không còn là fan của cậu nữa !
- Mấy cái hình của cậu để tuần sau tớ đem vào lớp coi ai lấy thì tớ cho. Chắc lớp tớ cũng nhiều fan của cậu - Nó nói tiếp

Tim cậu thất lại, cảm giác như ai đang cố đè chặt con tim của mình vậy. Cậu không nói gì chỉ lạnh lùng bỏ về. Thiên Ti còn định dẫn nó đi đây đó để coi nó có nhớ lại không. Nhưng những lời nói hiện tại của nó đã tổn thương cậu quá nhiều.

- Thiên Ti ! Cậu đi đâu đấy ? - Nó giờ tay kêu cậu
- Sao tim mình đập mạnh vậy không biết ! - Nó đưa tay lên ngực mình
- Chắc không có gì đâu ! Về thôi

Nó nghĩ đó là bình thường nhưng thực chất đó chính là trạng thái mà người mình thích đứng trước mặt mình. Tim nó đập nhanh, mặt đỏ ửng.

- * Chuông điện thoại *
- Dạ con nghe ! - Mẹ nó gọi tới
- Con về chưa ?
- Con đang trên đường về. Mà có gì không mẹ ?
- Ừm. Bạn học của con tới rồi kìa.
- Bạn học gì mẹ ?
- Bạn mà thầy giáo nhờ lại ôn tập giúp con đấy ! Nhật Nam. Con nhớ cậu ấy không ?
- Hình như con nghe Anh Anh nhắc tới. Thôi nha mẹ. Con đang trên xe bus. Về nhà rồi nói tiếp
- Ừm con ! - Đợi nó gác máy rồi mẹ nó mới tắt

Trên đường về nhà. Trong đầu nó chỉ nghĩ đến Thiên Ti. Nó không hiểu sao một người nổi tiếng như cậu lại có thể thân với nó như vậy. Nó muốn biết kiểu quan hệ của hai người là như thế nào. Người lạ ? Bạn bè ? Bạn thân hay Người yêu ? Nó không tài nào thoát ra khỏi những suy nghĩ ấy. Khi nó về đến nhà

- Con về rồi à ?
- Dạ ? Dạ con mới về - Nó giật mình vì tiếng nói của mẹ nó
- Ừm ! Con vào phòng đi. Bạn đó chờ nãy giờ rồi đấy !
- Vâng ạ !- Nó mỗi một đáp

Nó vừa vào phòng. Thì Nhật Nam đứng thừ ra nhìn nó.

- Cậu là Nhật Nam à ? - Nó mỉm cười hỏi cậu
- Ừm ! Tổ là lớp trưởng lớp 11-2 ! Cậu không nhớ tổ à ?- Cậu dịu dàng hỏi nó
- Umum ! - Nó gật đầu rồi bắt bàn ở giữa phòng để học
- Thì ra cậu không thích Thiên Ti như tớ tưởng - Nam Nam nhìn quanh căn phòng
- Thiên Ti ? Ý cậu là sao ? Lúc trước tớ và Thiên Ti có quan hệ như thế nào ?- Nó quay lại hỏi Nam
- Tớ cũng không biết. Có lẽ hai người kẻ nhà nên thân với nhau không chừng ! - Nhật Nam ngồi xuống bàn
- Tại sao tớ không nhớ gì hết vậy ! - Nó lấy tay ôm đầu mình
- Từ từ rồi cậu cũng nhớ ra thôi mà ! Mình học đi. Trễ rồi !
- Ừm !
- Đây ! Tất cả đề cương của các môn đấy. Mấy môn này cậu chỉ cần thuộc bài thôi. Tớ sẽ giảng cho cậu mấy môn này ! - Cậu sắp xếp theo từng mục cho nó học
- Cảm ơn cậu nhiều !- Nó thấy biết ơn cậu
- Tớ là lớp trưởng của cậu mà !

Cả buổi học Nhật Nam đều tạo cho nó tiếng cười. Nó thấy thoải mái lắm. Không cần phải suy nghĩ đến Thiên Ti nữa.

- Tớ về đây ! Mai tớ đến dạy cậu tiếp. Cậu phải làm hết bài tập nghe chưa ?

- Vâng lớp trưởng ! - Nó giơ tay chào kiểu quân đội

Nó đứng nhìn Nhật Nam bước vô thang máy. Thang máy vừa mở ra.

- Thiên Ti ! - Thiên Ti vừa chạm mặt với Nhật Nam ở cửa thang máy

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chạm Mặt - Tớ Không Muốn Cô Gái Nào Chạm Vào Cậu !

Nó nở nụ cười thật tươi giơ tay lên chào cậu. Nhưng cậu chỉ nhìn nó bằng ánh mắt lạnh lùng rồi lướt qua nó như chưa từng quen. Cậu bước vào nhà đóng cánh cửa thật mạnh.

- Cậu ấy bị làm sao thế ? - Nó mím môi

Một tuần qua nó không gặp, không nói chuyện với cậu. Lòng nó bồn chồn, lo lắng, nó không biết mình bị đã gì. Tối hôm nào ngủ nó cũng nằm mơ thấy cậu. Chắc có lẽ nó đã nhớ cậu đến phát mớ rồi mà không hay.

Còn Thiên Ti đã ở Trùng Khánh cả tuần với Tuấn Khải. Cậu kể cho Khải nghe về những chuyện mà cậu đã trải qua. Cậu nói với Khải cái cảm giác ấy còn đau đớn hơn cả khi bị người mình yêu phản bội. Cậu hựt hắng khi nghe nó nói những lời đó. Cậu chỉ muốn tránh mặt nó, cậu sợ phải nghe những lời còn đau hơn thế nữa, sợ hơn nữa là gặp nó đang vui vẻ bên người con trai khác mà không phải là cậu.

Nó trở lại trường sau một tuần vắng bóng. Bộ bàn ghế của nó vẫn ngay ngắn, tủ đồ của nó vẫn còn dư mấy bịch bánh của tuần trước. Nó vui vẻ vào lớp.

- Ôi ! Tiểu Giao ! Nhớ cậu quá - Nhật Anh nhào tới ôm chầm lấy nó

- Anh Anh . . . - Nó nháy mắt

- Cậu ấy tên Nhật Anh ! - Anh Anh khẽ nhắc nó

- Ôi tớ cũng nhớ cậu Nhật Anh a~ - Nó làm bộ vỗ vỗ vai cô bạn

- Cậu nhớ tên mình hã ? - Nhật Anh nhìn nó

- Sao lại không !

Nó vào chỗ ngồi. Cả đám bạn xúm lại hỏi mình tên gì, hỏi nó đủ thứ. Mỗi lần bị hỏi nó toàn quay qua nhìn Anh Anh. Đến khi có một đứa hỏi nó

- Cậu còn nhớ tên bạn trai mình không ? - Cậu bạn khác đột nhiên hỏi nó

- Bạn trai ? - Nó lặp lại

- Mời em Đặng Nguyễn Thiên Giao đến phòng giáo viên có việc cần !

- Tớ . . . Tớ lên phòng giáo viên đây - Nó vọt một cái mắt tiêu, bỏ lại nguyên đám đang chờ nó trả lời

- Mình từng có bạn trai hã ta ? - Nó vừa đi vừa lẩm bầm

- Ấyda ! - Hình như nó vừa va vào cái gì

- Thiên Ti ! - Nó ngược lên thì thấy Thiên đang nhìn nó bằng đôi mắt lạnh hơn bao giờ hết

Nó vừa làm rơi hết bài kiểm tra Thiên lấy về cho lớp. Nó quính lên, ngồi xuống nhặt mấy tờ giấy lên. Thiên cũng ngồi xuống, giật đồng giấy trên tay nó

- Không cần ! - Rồi cậu đứng lên bỏ về lớp
- Ủa ! Còn một tờ của ai thế ?
- Dịch Dương Thiên Ti ? 100 điểm. Giỏi thế ! - Nó nhặt tờ giấy lên
- Thiên Giao ! Em không định vào thi hả ? - Thầy chủ nhiệm đứng lên nhìn nó
- Dạ em vô liên. - Nó gấp tờ giấy rồi bỏ vào túi

Người ta thi bốn ngày, nó thi bốn tiếng là xong hết các môn. Vừa thi xong, nó chạy xuống phòng ăn nhập bọn với đám bạn.

- Trời ! Thi xong rồi hả ? - Anh Anh há mồm nhìn nó
- Ủm ! - Nó nói xong đứng lên đi lấy phần ăn
- Cậu đưa đề cho cậu ấy luôn hả ? - Anh Anh hỏi Nhật Nam
- Đâu ! Hình như trường đổi đề thi mà
- Vậy cậu ấy là học bá à ! - Nhật Anh nhìn nó
- Máy cậu nói xấu gì tớ đây ? - Nó cầm khay đầy áp đồ ăn tới
- Sao cậu được nhiều đồ ăn thế ? - Anh Anh lấy đũa gấp cái đùi gà của nó
- Đùi gà của tớ !
- Cậu có tới ba cái. Cho tớ một cái đi
- Thôi cậu ăn đi. - Nó cầm đũa lên ăn
- Thiên Ti xuống ! Thiên Ti xuống kìa ! - Đan Y đứng lên la um sùm
- Cậu ngồi xuống đi. Làm gì kích động dữ vậy - Nhật Anh ngồi kế lời Y Y xuống
- Bộ cậu thích Thiên Ti hả Đan Y ? - Nó quay qua hỏi
- Tớ nói cậu nghe rồi mà ! À quên cậu bị mất trí mà - Đan Y nói nhưng mắt vẫn nhìn Thiên Ti
- Aaaaa . . . ! - Một cô gái cầm khay cơm giả vờ té trước mặt Thiên Ti
- Thật là . . . Rõ ràng là giả vờ té mà - Đan Y đứng lên chỉ cô bạn đó

Thiên Ti đưa tay ôm ngang eo đỡ lấy cô bạn đó. Cô ấy được nước làm tới, lấy tay choàng cổ Thiên Ti. Nó không nói gì, chỉ nhìn cậu đang thân thiết với cô gái khác. Nhưng tim nó đập thình thịch, nó nóng rang cả người.

- Bỏ tay cậu ra khỏi cô ấy ! - Nó đứng dậy hét toáng lên

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Rillakuma - Nụ Hôn Ở Sân Thượng

Cô gái đó vẫn hã hê trong vòng tay Thiên Ti. Nó không dừng cảm để hét lên vì nó biết mình đâu là gì của Thiên Thiên. Nó đứng lên bỏ chạy, bây giờ việc nó có thể làm chỉ là bỏ chạy. Nó muốn chạy thoát khỏi hiện tại, nó không muốn chứng kiến cảnh đó thêm một giây nào nữa. Thấy nó chạy đi, Nhật Nam cũng chạy theo nó. Thiên Ti thì nhanh chóng bỏ cô bạn đó ra khỏi người, rồi phui tay, nhìn theo bóng nó.

- Thiên Giao ! - Nhật Nam chạy đằng sau nó

- Thiên Giao ! Cậu đi đâu thế ?

Nó chạy lên sân thượng của trường, nó dựa vào song sắt rồi hét toáng lên. Mắt nó đỏ lên thấy rõ.

- Cậu có làm sao không ? - Nhật Nam chạy lại hỏi nó

- Tớ không sao ! Chỉ là vừa nhớ ra được vài chuyện thôi ! - Nó gục đầu xuống

- Chuyện gì không vui à ?

- Cũng không hẳn !

- Có chuyện gì cậu có thể nói với tớ mà !

- Tớ cảm ơn ! Nhưng tớ muốn ở một mình. Cậu có thể xuống dưới được không ? - Nó quay lại nói với Nhật Nam

- Tớ không thể để cậu một mình trong tình trạng này !

- Tớ thực sự không sao ! Làm ơn để tớ một mình đi. Một chút thôi cũng được !

- Hết giờ ăn cậu phải về lớp đấy ! Biết chưa ?

- Được rồi ! Tớ biết mà

- Có gì thì gọi tớ có biết không !

- Cậu đi đi !

- Tớ đi đây ! - Nhật Nam đi nhưng vẫn ngoáy lại nhìn nó

Đợi Nhật Nam đi xuống. Nó ngồi sụp xuống, mặt nó áp sát đầu gối. Kí ức của nó dường như đã quay trở lại, nước mắt của nó cứ thế tuôn ra, nó khóc thật to. Nó không muốn người khác nhìn thấy nó khóc, vì thế nó mới đuổi Nhật Nam xuống dưới.

- Tớ đã bảo cậu đi xuống dưới rồi mà ! - Nó vội lấy tay lau nước mắt

- Tôi đã nói dù cậu ở đâu tôi cũng tìm được cậu mà đúng không ? Cậu nhớ chứ - Giọng nói quen thuộc ấy

- Thiên Ti ? - Nó đứng lên, xoay người lại nhìn cậu.

- Đừng khóc nữa ! Được chứ ?

- Tớ nhớ cậu ! - Nó ôm cậu thật chặt

- Cậu nhớ được tôi là tốt rồi !

- Khi này . . . Tớ rất muốn hét lên. Tớ không muốn nhìn thấy cậu thân thiết với người con gái khác. Nhưng . . . Nhưng tớ không đủ can đảm, tớ không là gì của cậu cả ! - Những tiếng nấc chen vào lời nói không tròn câu của nó

- Được rồi. Tôi sẽ không làm vậy nữa được chưa ? - Cậu tựa vào đầu nó

Nó chùi nước mắt rồi thả tay ra. Nó đứng nhìn cậu

- Đồ kuma ngốc ! Làm gì cậu khóc đến vậy hả ? - Cậu nhìn mắt nó

- Tớ . . .

- Đúng là ! Tớ không hiểu nổi cậu. - Cậu lấy tay áo chùi nước mắt cho nó

- Vai áo của cậu . . .

- Ướt hết rồi đúng không !

- * Gật gật * - Nó cúi đầu xuống bặm môi lại

- Nhật Nam vừa nói gì với cậu đấy ?

- Cậu ấy chỉ hỏi tớ có sao không thôi.

- Cậu ấy quan tâm cậu nhí ?
- Cậu ấy cũng quan tâm mấy bạn khác y vậy thôi mà - Nó lấy tay bám vào song sắt nhảy lên
- Cậu muốn chết à ? - Thiên nắm lấy nó
- Làm gì mà té được ! Tớ bám vào rồi - Nó xoay lại nhìn cậu
- Cậu đâu phải người nhện ! - Thiên lôi nó xuống sát mình
- Tớ không nói chuyện được ! - Nó cố lấy tay gỡ ra
- Tôi đã xem mất cậu rồi ! Tôi không muốn thêm lần nữa có biết không ?

Thì ra là cậu lấy hai tay bẹo hai má của nó. Nụ hôn lần thứ hai đã được thực hiện tại đây. Cuối cùng thì những câu hỏi trong lòng nó đã được giải đáp. Nó không phải bồn chồn, lo lắng nữa. Tình cảm của cả hai đã được đối phương cảm nhận. Dù có trải qua bao khó khăn, hiểu lầm, thậm chí là suýt xa nhau nhưng chỉ cần được ở bên người mình yêu, được ôm họ thật chặt, được khóc thoải mái khi bên cạnh họ, thế là đủ . . .

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Rời Đi - Vì Thành Phố Này Có Cậu !

Trí nhớ của nó đã dần dần hồi phục. Tâm trạng nó trở nên tốt hơn hẳn. Tối hôm đó nó đang ngồi trệ sofa vui vẻ nhắn tin với Thiên Ti thì ba mẹ nó lại ngồi với nó.

- Hôm nay con thi được không ? - Ba nó ân cần hỏi
- Dạ được ạ - Nó chăm chú vào cái điện thoại
- Con nhớ được tất cả bạn trong lớp rồi ba ạ - Nó hào hứng nói tiếp
- Vậy tốt quá rồi ! - Mẹ nó vui mừng
- Cũng gần hết học kì rồi. Ba mẹ tính chuyển trường cho con trong năm nay luôn ! Được con nhí ? - Ba nó nói rồi nhìn nó
- Năm nay ? Không phải ba nói hết năm sao ? - Nó ngạc nhiên bỏ điện thoại xuống
- Bên đây đang chuẩn bị nhập học. Con không đi năm nay thì năm sau con bị trễ một năm đấy ! - Mẹ nó nhẹ nhàng giải thích
- Học trễ có sao đâu ạ ! - Nó ngang bướng
- Ông bà cũng nhớ con lắm rồi ! Con qua đó vài năm rồi về. Nghỉ hè ba mẹ qua chơi với con - Mẹ nó nói
- Con không muốn mà. Không phải ba nói cuối năm mới chuyển con sao ? Con mới làm quen được bạn thì lại bắt con chuyển đi.
- Với lại học bên đây cũng giống bên đấy thôi ! Qua bên đó con nhớ ba mẹ sao con học được ! - Nó ôm mẹ làm nũng
- Ba đã làm thủ tục cho con rồi ! Tháng sau con qua bên đó nghỉ đông với ông bà luôn rồi đầu tháng một vô học. - Ba nó nói với giọng dứt khoát
- Mẹ . . . Con không muốn đi - Nó nhìn mẹ mà nước mắt lưng tròng
- Thôi con gái. Ba con làm vậy là muốn tốt cho con thôi ! - Mẹ nó vuốt tóc nó

Nó chớp chớp mắt rồi đứng lên đi vào phòng. Lí do lớn nhất nó không muốn rời xa thành phố này là vì nơi đây có người nó thương yêu. Ba mẹ nó rất quan tâm đến việc học hành của anh em nó. Lúc trước anh nó cũng giống vậy, nhưng lệnh ba nó thì ai dám cãi. Dù sao ba nó chỉ muốn tốt cho nó thôi. Nó vào phòng, nằm úp mặt xuống gối, mặc cho điện thoại đang reo liên tục.

- Biến đâu rồi không biết ? - Thiên Tổng bực mình quăng cái điện thoại vào đám thú bông rồi lăn ra ngủ.

Sáng hôm sau đến trường, mắt nó còn sưng, nó lê thê lết vào cổng trường thì có người gõ vào đầu nó.

- Uida ! - Nó xoa cái đầu
- Sáng sớm ! - Nó quay lại thì gặp Thiên Ti
- Hôm qua biến đâu đấy ?
- Biến đâu đâu. Tại ngủ quên thôi ! - Nó ỉu xiu đáp
- Ngủ ngủ ngủ ! - Cậu cho tay vào túi quần nhìn nó
- Thiên Ti ! - Giọng một anh khối 12 ngoắc Thiên
- Tở lại liền ! - Thiên đưa tay lên vẫy lại
- Tôi đi trước đây ! - Cậu nhìn nó cười một cái rồi chạy lại chỗ anh bạn kia
- Ủm ! - Nó nhìn cậu
- Làm sao tớ có thể rời bỏ cậu được đây . . . Thiên Ti - Nó nhìn cậu rồi đi vào lớp
- Thiên Giao Thiên Giao ! Cậu xem bảng thành tích chưa ? - Anh Anh vừa thấy nó liền đứng lên chạy lại
- Chưa. Mà cái bảng bị sao hả ? - Nó ngơ ra hỏi
- Không ! Cậu đứng nhất toàn bang giữa học kì này đó ! Nãy cậu vào lớp cậu không đi xem hả ? - Anh Anh nói
- Nhất toàn bang ? - Nó lặp lại
- Umum ! Cậu giỏi quá. Mới vào đã đánh bại được Nhật Nam rồi ! - Anh Anh nói giọng trêu chọc Nam
- Nhờ gia sư như tớ thôi ! - Nhật Nam đang nằm bồng ngồi dậy
- Nhất cũng có được gì - Nó nói thảm
- Hả ? Cậu nói gì ? - Anh Anh quay qua hỏi nó
- À tớ có nói gì đâu. - Nó khua tay rồi lại chỗ ngồi
- Umum ! - Anh Anh cười nhìn nó
- Này Thiên Giao ! Tháng sau sinh nhật Thiên Ti. Mấy mấy chị lớp trên tính tổ chức trong trường cho anh ấy ! Cậu có muốn tham dự không ? - Đan Y hỏi nó
- Tổ chức ở trường hả ? Nhưng lúc đó biết anh ấy có ở trường không ?
- Tớ cũng không biết !
- Um ! Tớ nghĩ hôm đó anh ấy không có đi học đâu
- Vậy hôm đó anh ấy đi đâu được ?
- Chắc lại đến công ty ! Thôi tớ cũng không biết. Cậu hỏi mấy chị lớn ấy !
- Umum ! Mà hôm đó có tổ chức thì cậu đi với tớ nha !
- Um ! - Nó trả lời cho cậu ấy vui chứ không biết lúc đó nó còn ở đây không.

Nó gục xuống bàn như mọi ngày. Nó thờ dãi nhìn ra cửa sổ. Tự nhiên có một chiếc máy bay hạ cánh ngay cánh tay của nó. Nó ngồi dậy mò chiếc máy bay ra coi thử.

- Làm bạn gái của tớ nhé ! Tớ thích cậu ! Tò tình lần hai !

Lớp trưởng của cậu ! Nhật Nam

Chương 31: Bánh Gato - Cô Ấy Là Ai ?

- Nhật Nam ! - Nó ngồi dậy quay xuống nhìn Nhật Nam
- Tỉnh rồi à ? - Nhật Nam đang viết bài nhìn nó
- Thì ra là cậu treu tớ ! Azzzz - Nó thấy tờ giấy lên bàn Nhật Nam
- Tớ không treu cậu ! - Cậu vừa viết bài vừa nói
- Cậu thích tớ thật à ?
- Thiên Giao ! Thức dậy rồi có cần thầy đi mua nước cho uống không ! - Thầy gõ bàn
- Dạ thôi ạ ! - Nó nhìn thầy rồi cúi xuống viết bài

Có mỗi vụ ngủ trong giờ học mà nó làm cả lớp cười bao nhiêu lần. Nó viết được vài chữ là nằm cho tới giờ ăn trưa mới lồm cồm ngồi dậy, đi xuống phòng ăn.

- Cậu thức rồi đó hả ? Tụi tớ tính đem com lên lớp cho cậu đây này ! - Anh Anh vừa ăn vừa nói
- Nãy thầy có la tớ không ? - Nó hỏi rồi định đi lấy com
- Cậu đi đâu đấy ? Tớ lấy com cho cậu rồi này - Nhật Nam đẩy khay com cho nó
- Ô ! Cảm ơn cậu nhiều ! - Nó vẫn nhớ chuyện bức thư
- Mà này ! Khi nãy cậu đùa tớ à ? - Nó hỏi Nam
- Chuyện máy bay ý hả ? - Nhật Nam nhìn nó mỉm cười
- Um ! - Nó gật đầu
- Thấy cậu nằm mệt quá nên làm cho cậu tỉnh thôi ! - Nhật Nam cười

Cậu bạn này có gan viết mà không có gan nhận. Thích người ta đến như vậy mà hỏi đến thì chối. Nhật Nam đã thích nó từ lúc nó vừa vào lớp rồi, còn nó thì chỉ nghĩ cậu là bạn thân nên cũng không để ý tới mấy chuyện này lắm.

Trên đường đi học về, nó nhận được tin nhắn của Thiên Ti

- [Cậu đã về tới nhà chưa ?] - Thiên Ti nhắn nó
- [Tớ đang trên đường về. Sao vậy ?]
- [Sao đâu. Đạo này cậu về trễ quá đấy !]
- [Tại khi nãy Nhật Nam rủ tớ đi ăn]
- [Lại Nhật Nam !]
- [Lại Nhật Nam là sao ? Lâu lâu tớ mới đi với cậu ấy mà]
- [Mau về đi. Mẹ tôi kiếm cậu ấy]
- [Kiếm tớ làm gì ?]
- [Ai mà biết được ! Về lẹ]
- [Unum !]

Nó chạy lẹ về nhà. Vào nhà tắm rửa rồi chạy qua nhà Thiên Ti.

- * Gõ cửa * - Nó đứng nép nép bài hát trong miệng
- Chị Giao hả ? Anh ơi chị Giao đến rồi - Nam Nam ra mở cửa
- Chào em ! Mẹ không có nhà à ? - Thiên Giao vào nhà
- Mẹ em đang làm bánh trong bếp á ! - Nam Nam chạy vào bếp
- Cháu chào bác ạ ! - Nó cúi đầu chào mẹ Thiên
- Ô ! Thiên Giao qua rồi đó hả ? Lại đây làm bánh với bác này ! - Mẹ Thiên đang đánh kem thấy Giao liền mỉm cười
- Bánh gato hả bác ? - Nó chạy lại
- Um con ! Thích làm bánh mà không có ai làm chung. Có người làm bánh cũng đỡ buồn
- Thiên Tì không thích làm bánh hả bác ?
- Thiên Thiên chỉ thích nhảy thôi. Mấy việc này . . . Nó không quan tâm đâu con ơi - Mẹ Thiên than thở
- Có con quan tâm mà mẹ - Nam Nam đang ngồi xem phim
- Con thì biết ăn thôi chứ biết làm gì !
- * Haha * - Nó cười
- Cười gì vậy ? - Thiên Thiên cầm điện thoại đi ra
- Gì đâu ! - Nó nhìn Thiên rồi xoay qua làm bánh tiếp
- Mẹ coi chừng nhà bếp yêu dấu của mẹ bị cậu ấy phá banh tràn đấy ! - Tì cầm chai nước rồi đi vô phòng
- Cậu làm quá ! - Nó bĩu môi
- Thiên Thiên ít khi chọc đùa con gái nào nhiều vậy đâu ! - Mẹ Thiên cười nhìn nó
- Sao vậy bác ?
- Bác cũng không biết. Nhưng mà nó ít khi để ý đến con gái lắm
- À . . . Vậy mấy cô gái đóng chung phim hay mv với cậu ấy thì sao ạ ?
- Bác cũng không rõ. Bác ít khi đi theo nó đến trường quay lắm, tại có chú quản lí theo rồi. Mà bác nghĩ chắc không có đâu.
- Vâng - Nó gật gù mỉm cười
- Mà sao cháu quan tâm đến việc bạn gái của nó quá vậy ?
- Dạ . Tại lớp cháu có mấy bạn thích cậu ấy. - Nó nhanh chóng trả lời
- À.

Nó với mẹ Thiên làm bánh xong. Nó cầm cái bánh gato nhỏ đem vào phòng Thiên.

- * Gõ cửa *
 - Ai đấy ?
 - Là tớ
 - Cửa không khoá, vào đi - Tiếng Thiên trong phòng
- Nó mở cửa vào phòng. Thiên đang ngồi dựa trên nệm dựa vào tường, tay cầm điện thoại.
- Bánh tớ làm đấy ! - Nó chìa cái bánh
 - Tôi không biết bánh có ngon hay không nhưng mặt cậu đầy bột rồi kìa - Thiên nhìn nó cười

- Đâu ? - Nó bỏ cái bánh xuống rồi lấy hai tay chùi mặt
- Cậu chùi kiểu gì vậy ? Lại đây ! - Thiên nhú mày nhìn nó
- Ồ ! - Nó ngồi yên để Thiên lau mặt
- Nhà bếp mẹ chưa banh chứ ?
- Nửa . . . Làm như tớ phá hoại lắm không bằng - Nó phồng má
- Cậu không phá thì ai phá !
- Cô ấy là ai thế ? - Nó kéo tay Thiên xuống rồi chỉ vào điện thoại

Màn hình điện thoại vẫn còn sáng, những dòng tin nhắn vẫn còn trên máy !

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Danh Bạ - Vậy Em Phải Làm Sao ?

- Là Tiểu San ! - Thiên thần nhiên nói
- Cậu có cần lưu cái tên thân mật đến thế không ?
- Lưu như vậy lâu rồi mà .
- Dr.Love ! - Nó đọc cái tên rồi mỉm cười
- Chị ấy là bác sĩ tình yêu của cậu à ? - Nó nói tiếp
- Có chuyện gì sao ?
- Không có gì ! Tớ về đây

Nó đứng lại nhìn cậu bằng ánh mắt thất vọng. Nó không biết trong tim cậu, nó có vị trí thế nào ?

Nó về phòng, cả tin nhắn cũng không thèm trả lời. Cậu gọi nó không trả lời. Hình như nó giận cậu thật rồi. Nó cũng như bao đứa con gái khác. Cũng biết giận, biết ghen vậy. Nhưng lần này nó không phải như vậy, nó cố tìm cơ để giận cậu, nó cố làm vậy để mình bớt yêu cậu. Và để nó có thể vui vẻ rời khỏi đất nước này.

Cả tuần trôi qua, nó tránh mặt cậu. Do bận công việc ở công ty nên cậu cũng không thể nói chuyện rõ ràng với nó. Cuộc sống lẩn trốn thì có bao giờ thanh thản đâu. Nó muốn gặp lắm đấy, muốn nói chuyện lắm đấy. Nhưng lí trí nó không cho phép con tim nó làm vậy.

Tại công ty TF

- Thiên Tỉ, cậu không đi ăn hả ? - Vương Nguyên kêu Thiên
- Tớ chưa đói. - Thiên vẫn chăm chú vào cái điện thoại đợi tin nhắn của nó
- Làm gì sáng giờ em đánh vào cái điện thoại hoài thế ? - Tuấn Khải lại lôi Thiên đi ăn.
- Đừng lôi em. Em đi được mà ! - Thiên nhăn mặt
- Em ngược đầu lên đi cho anh coi. Đụng tường bây giờ !
- Vâng !
- Trong điện thoại có gì hay hả ? - Nguyên ngó qua điện thoại Thiên Tỉ

- Gì đâu !
 - Lover ? - Nguyên la lên
 - Aizzzz Sao cậu lại . . . - Thiên bịt miệng Nguyên lại
 - Còn để hình trái tim phía sao nữa chứ . Là Giao Giao hả ?
 - Um
 - Bộ cô ấy không đi học hả ? Nhắn tin với cậu suốt thế !
 - Chỉ có mình tớ thôi !
 - Ý của em là sao ? Thiên Giao không trả lời em hả ? - Tuấn Khải lên tiếng
 - Vâng . . .
 - Đang học sao trả lời !
 - Bây giờ tan học rồi. Cả tuần nay cũng không nhắn tin cho tớ luôn. Chẳng lẽ cậu ấy còn giận chuyện đó ! - Thiên thờ dài
 - Giận chuyện gì . . . ? - Nguyên Nguyên hỏi
 - Chuyện tớ lưu tên San San trong danh bạ là Dr.Love
 - Giận là phải . . . - Khải lắc
 - Cậu xin lỗi cô ấy chưa ?
 - Rồi !
 - Cậu giải thích với cô ấy chưa ?
 - Rồi. Tớ nhắn nói là tại lúc cấp hai San San thường giảng mấy cái đạo lí về tình yêu này nọ cho tớ nên tớ mới đặt tên như vậy thôi. Nhưng cậu ấy không trả lời tin nhắn của tớ. Khi nào mới được về Bắc Kinh đây ! - Thiên than thở
 - Anh nghĩ có chuyện gì đó trong chuyện này. Giao Giao không phải loại người giận lâu vậy đâu. Với lại em đã giải thích, em ấy cũng phải hiểu chứ ! - Tuấn Khải lập luận
 - Em không hiểu nổi cậu ấy rồi !
- Ở Bắc Kinh có một người đang cực kì nhớ Thiên Tỉ, rất muốn nhắn tin cho cậu nhưng phải kiểm chế. Nó ngồi trên ghế, cầm cái điện thoại nhắn rồi xoá, nhắn rồi xoá. Nó đành mở máy lên ngắm hình Thiên cho đỡ nhớ.
- Không được trả lời ! Lên mạng xem hình thôi ! Không được ! Không được ! Phải tập dần thôi, mai mốt mình cũng đâu gặp được nữa . . . - Nó tự nhắc mình
 - * Tiếng chuông điện thoại *
 - Ai vậy ? - Gọi từ một số lạ
 - Alo ! - Nó bắt máy
 - Thiên Giao hả ? - Giọng nam
 - Mà ai thế ?
 - Anh Tuấn Khải đây !
 - Tuấn Khải ? Anh gọi em có chuyện gì không ?
 - Mình nói chuyện một chút được không ?
 - Vâng được !
 - Um. Anh hỏi cái này không biết có phải không !

- Chuyện gì anh cứ hỏi đi .
 - Em với Thiên Tì có chuyện gì à ?
 - Dạ ? Thiên nói gì với anh hả ?
 - Không ! Anh chỉ thấy nó ngồi buồn nên mới hỏi
 - Cậu ấy bị gì hả anh ?
 - Em quan tâm nó vậy sao không trả lời tin nhắn của nó ? Nó ngồi chờ tin nhắn của em mấy ngày rồi.
 - Em . . . Em . . .
 - Em bị làm sao ?
 - Không phải em không muốn trả lời. Mà là em không thể
 - Tại sao không thể ? Em kể rõ ràng cho anh nghe được không ?
 - Thiên Tì có cạnh đó không anh ? Nhưng anh phải hứa là không kể ai nghe
 - Được rồi. Thiên đi ra ngoài rồi. Giờ em nói đi
 - Em sắp đi du học rồi ạ. Em không muốn trả lời cậu ấy là vì em muốn cậu ấy nghĩ em hết yêu cậu ấy rồi . . . Cậu ấy sẽ ghét em, rồi từ từ cậu ấy cũng sẽ quên em . Vậy thì em có thể yên tâm đi rồi.
 - Em ngốc quá ! Em nghĩ làm như vậy thì Thiên Tì sẽ quên em sao ?
 - Thằng bé đó không dễ gì mà quên ai đó được đâu. Nhất là những người mà nó yêu thương.
 - Vậy em phải làm sao ? Nếu em nói ra . . . Chỉ làm cậu ấy buồn thêm thôi. Và. . . Em càng không nỡ rời xa cậu ấy nữa . . .
 - Em đừng nghĩ như vậy. Đó chỉ là buồn nhất thời, sau này em trở về hai đứa có thể vui vẻ gặp nhau mà, nếu em làm như vậy. Anh nghĩ người hối hận nhất sẽ là em, với lại đối với Thiên Tì cũng sẽ là một cú sốc lớn. Đừng để đánh mất tình yêu của chính mình
- Hãy nghe lời con tim mách bảo ! Em sẽ biết mình phải làm gì thôi ! Thiên Giao a~

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Giúp Đỡ - Vì Tôi Là Bạn Trai Của Cậu !

- . . .
- Thôi anh chỉ nói vậy thôi. Mọi chuyện tùy vào quyết định của em.
- Vâng. Em cảm ơn anh . . .
- Um. Vậy bye em nha, mà khi nào đi nói anh một tiếng biết chưa ?
- Em biết rồi ạ

Nó gác máy. Cả đêm hôm đó nó thật đã mất ngủ. Nó nghĩ về cậu, nghĩ về tương lai của hai đứa. Sáng hôm sau

- Thiên Giao ! - Mẹ nó mở cửa phòng
- Thiên Giao ! Đi mua đồ với mẹ không ? - Mẹ nó lại lay vai nó
- Dạ . . . - Nó mở cái chăn xuống nhại nhại

- Đi mua đồ với mẹ. Lẹ đi mẹ đợi - Mẹ nó đứng dậy

- Con buồn ngủ quá . . . Mẹ đi đi - Nó gượng ngồi dậy, lấy tay xoa xoa cái đầu

Hôm nay là cuối tuần, cũng là ngày mà Thiên Ti từng Trưng Khánh về Bắc Kinh. Nó thay đồ xong thì ngồi đọc điện thoại. Nghe tin cậu trở về, nó vô thức mỉm cười. Chắc hẳn nó nhớ cậu lắm rồi.

- Thiên Giao ! Con xong chưa ? - Mẹ nó ở ngoài kêu

- Dạ ! - Nó đi lẹ ra

Đi xuống dưới nhà. Mẹ nó đi lấy xe, nó đứng đợi cũng không yên, nhảy tới nhảy lui. Tự nhiên nó thấy cái xe đen quen quen chạy vào, nhìn nheo mắt lại nhìn cho rõ. Cái cửa kính từ từ hạ xuống.

- Là Thiên Ti ! - Nó trừng mắt nhìn cậu

Thiên Ti hạ kính xuống, nghiêng đầu mỉm cười nhìn nó. Nó cảm thấy thật vui vẻ, hạnh phúc và có chút gì đó có lỗi với cậu. Vui vì được gặp cậu sau cả tuần thiếu vắng, hạnh phúc vì cậu mỉm cười nhìn mình, cậu không giận mình, còn có lỗi là đã làm cho cậu buồn vì cái suy nghĩ ngốc ngếch của mình.

- Thiên Giao ! - Mẹ nó ngoài xe kêu

- Dạ ! Con lên liền - Nó vui vẻ chạy ra xe

Đang ngồi mơ màng nhìn ra cửa sổ thì điện thoại nó rung

- * Bạn có một tin nhắn *

- [Không gặp tôi nên cậu ăn no ngủ đủ lắm đúng không ?] - Thiên Ti nhắn

- Cậu ấy không giận mình à ? Mình không trả lời tin nhắn của cậu ấy cả tuần mà ? - Nó mở tin nhắn rồi lẩm bẩm

- [Làm gì có . . .]

- [Thế sao trông cậu mập thế ?]

- [Mập á ? Tớ sụt hai cân đấy]

- [Đùa thôi ! Nhớ tôi nên sụt cân à ?]

- [Ồ !]

- [Cậu muốn chết à ? Dám trả lời ngang vậy . Đã hết giận chưa ?]

- Thì ra là Thiên Ti tưởng mình còn giận dụ đó. - Nó thờ phờ vì tưởng Thiên Ti biết chuyện nó đi du học

- [Tuần nay vui không ?] - Nó không biết nói gì nên hỏi bừa

- [Cậu nghỉ tập luyện cả ngày vui không ? Còn phải chờ đợi !]

- [Chờ đợi cái gì ?]

- [Tin nhắn của cậu đấy !]

- [. . . Tớ xin lỗi ! Tớ phải đi với mẹ rồi. Bye cậu nha]

- Giao Giao ! Con sắm thêm đồ đi, qua nội khỏi mua nữa.

- Còn cả tháng mà mẹ. Bộ mẹ muốn con đi sớm hả ?

- Làm sao mà mẹ muốn con đi được ? - Mẹ nó nhìn nó

- Con cảm thấy như bị ba mẹ tổng khống nhà vậy !

- Thôi đi cô ! Cô được cung công chúa vậy còn đòi gì nữa ! Học ở đâu ra cái tư tưởng bị ba mẹ tổng khống thể không biết ! - Mẹ nó lắc đầu

- Vậy mẹ cho con ở lại đi . . . - Nó lợi dụng thời cơ làm nũng mẹ nó

- Mau đi thôi. Tí về mẹ muốn mua gì mẹ chờ cho đi mua ! - Mẹ nó không hề xiêu lòng

- Con muốn lại shop TFBoys ! - Nó cười nhìn mẹ nó

- Bộ con chưa mua đủ sao ?

Mẹ nó là người hiểu nó nhất. Từ khi biết nó thích TFBoys, miễn đi đâu gặp đồ liên quan tới nhóm là mẹ nó mua cho nó liền. Riết mà thứ gì của TFBoys mà nó không có.

- Không biết có đồ mới không nữa ?

- Đi mua đồ lạ nè. Đứng đó mà TFBoys, TFBoys . . . - Mẹ nó réo nó

Sau hơn hai giờ đi mua sắm với mẹ. Nó đã mang về cho phòng mình thêm vài em kuma. Nó thích kuma vì lí do rất đơn giản. Vì Thiên Ti thích nó. Và giờ không những thích mà nó nghiện kuma luôn rồi.

- Con đem mấy cái này lên trước đi. Mẹ đỡ xe rồi lên !

- Thôi để con cầm bịch này cho ! - Nó giành cái nặng rồi bê chạy lên

- Cái đó nặng lắm đó con ! - Mẹ nó vừa kêu thì nó đã chạy vô thang máy

- Phù ! Mình mua cái gì mà lắm nặng ! - Nó than thở, lôi bịch đồ lại nhà

- Lôi tới sáng chưa tới nhà ! - Thiên cho tay vào túi quần, nhếch môi nhìn nó. Rồi đi luôn

- Thiên Ti ! Cậu không định giúp tớ hả ? - Nó dùng ánh mắt đáng thương cầu cứu

- Tại sao tôi phải giúp cậu ? - Thiên Ti đứng lại, xoay ra nhìn nó

- Vì . . . Vì . . . Thôi không cần cậu giúp nữa

Nó khom xuống bê bịch đồ lên thì Thiên Ti đi lại, một tay nhắc bịch đồ lên. Cười nhìn nó

- Vì tôi là bạn trai của cậu ! Nhớ đấy !

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbots* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Hứa Nhé - Lời Nói Dối Ngọt Ngào

Nó nhẹ gật đầu, mím môi nhìn cậu.

- Mở cửa đi tôi mang vào cho - Cậu kêu nó

- Thôi cậu bỏ đây đi . Tớ tự mang vào được ! - Nó vói tay lấy bịch đồ

- Mở lẹ ! Biết nặng không - Thiên Thiên giục lại

- Tớ biết rồi ! - Nó thấy vậy liền xoay qua mở cửa

- Đóng cửa cẩn thận. - Thiên để bịch đồ vào nhà rồi đi về

- Cảm ơn cậu ! - Nó hét lên

Tuấn Khải đã giữ đúng lời hứa với nó. Cậu không hề nói gì cho Thiên Ti biết về chuyện đó. Cuộc sống của nó vẫn diễn ra bình thường. Một tuần trước khi đi, nó định nói cho Thiên Ti biết. Nhưng ba mẹ nó vừa mới nói với nó ngày 28/11 nó sẽ rời khỏi nơi đây. Nghe xong nói thực sự rất sốc. Ngày nó đi cũng là ngày sinh nhật của cậu. Tâm trí nó rối bời, nó không biết có nên nói cho Thiên Ti biết không. Nếu nói ra, chắc chắn cậu sẽ đến tiễn nó.

- Không được ! Mình không thể ích kỉ như vậy. Các chị Thiên Gia đã chuẩn bị tất cả cho cậu ấy. Không thể vì mình mà buổi sinh nhật phải hủy bỏ. Đó là nỗ lực, là hy vọng, và cả tình yêu của các chị giành cho cậu ấy. Không ! Nhất định không được. Mình không được phép làm điều đó. Mình không thể để các chị phải thất vọng. Tình yêu của các chị ấy còn nhiều gấp vạn lần mây Thiên Giao à ! Đừng chỉ nghĩ đến hạnh phúc của riêng mình mà làm tổn thương

tất cả mọi người ! Hãy lặng lẽ mà rời khỏi, mọi chuyện sẽ ổn thôi - Con tim nó đang bị giằng xé

Nó ước có ai đó bên cạnh để vỗ về nó, có một bờ vai để nó tựa vào mà khóc. Nó lấy tay lau những giọt nước mắt đang lăn xuống. Nó hít một hơi sâu, nó đứng lên lấy tất hình cậu bỏ vào vali. Không còn hình ảnh cậu bên cạnh căn phòng trở nên trống trải, yên tĩnh. Xung quanh không còn cậu, nó cảm thấy thật trống vắng

- Một tuần thôi nhé ! Tụi bây sẽ được ra mà

Nó ngồi cạnh cái vali. Vừa nói xong, nước mắt nó tuôn mạnh. Nó như một đứa bé bị lạc giữa rừng. Không có người thân, không có lối ra. Tiếng chuông điện thoại vang lên, làm nó giật người.

- Tuấn Khải ? - Nó nhìn điện thoại, lấy tay lau lau mặt

- Em nghe ạ ! - Nó hít

- Giao Giao a~ Em chuẩn bị sẵn rồi ? Khi nào em đi ? - Trong nhóm chỉ mỗi Khải là biết nó sắp đi

- Em soạn đồ hết rồi ạ ! 28/11 em đi.

- Hôm đấy sinh nhật Thiên mà ! Em không đi dự hả ?

- Em muốn lắm . . .

- Em đang khóc à ?

- Dạ không. Nghẹt mũi thôi ạ

- Um ! Vậy hôm đó em đi luôn à ?

- Vâng ! Sáng em làm thủ tục, khoảng trưa trưa bay ạ

- Em đã nói với nó chưa ?

- Em không biết nói thế nào . . . Nếu em nói ra nhờ cậu ấy đến sân bay rồi làm lễ buổi tiệc thì . . .

- Cũng phải. Vậy em định không cho nó hay luôn à ?

- Qua hôm sinh nhật em sẽ gọi nói với cậu ấy ! Em nghĩ chắc cậu ấy cũng hiểu mà.

- Hy vọng là nó sẽ hiểu. Khi nào ra sân bay nói anh để anh ra tiễn

- Dạ thôi không cần đâu ạ !

- Sao không cần được. Anh tiễn em thay Thiên Thiên không được sao ?

- Vâng . . . Cảm ơn anh

Nó vào nhà tắm rửa mặt rồi đi ra ngoài. Xuống nhà thì thấy Thiên đi tập nhảy về. Nó đứng nhìn cậu

- Đợi tôi à ? - Cậu giũ mái tóc

- Không. Tôi định đi dạo thôi - Nó chấp tay ra sau lưng

- Ồ ! - Thiên đứng trước mặt nó

- Cậu . . . Minh cậu ướt hết rồi kìa

- Hồi lắm à ? - Cậu đưa mũi tự ngửi mình

- Đâu có ! Ý tớ là cậu tập có mệt không ? - Tự nhưng nó nói vấp

- Hôm nay bị sao thế ?

- Có sao đâu ! - Nó ngược nhìn cậu

- Cứ ý như ngày đầu gặp ấy - Thiên Tổng cười

- Cậu cũng y vậy thôi - Nó bấu môi

- Y như vậy là sao ?
- À không có gì. Cậu đi lên nhà tắm đi - Nó đẩy cậu
- Này ! - Cậu nắm lấy tay nó, kẻ sát mặt nó
- Hôm đấy nhớ đi !
- Đi . . . Đi đâu ? - Tìm nó muốn văng ra ngoài
- Sinh nhật tôi ?
- Um !
- Hứa nhé ?
- Tớ hứa ! - Nó buộc miệng

Cậu y như đứa con nít. Luôn tin vào những lời hứa. Nhưng không, lần này nó đã dối cậu. Lời nói dối ngọt ngào nhất từ trước tới giờ !

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tạm Biệt - Cuối Cùng Thì Tớ Vẫn Không Gặp Được Cậu

Sáng hôm sau, cả nhà nó dậy sớm để đến sân bay. Tâm trạng nó bồn chồn, từng bước chân của nó chậm hơn mọi ngày. Nó vừa đi vừa nhìn lại. Dù nơi này gần bó với nó chưa lâu lắm. Nhưng nó cảm thấy tiếc nuối khi rời khỏi nơi này. Nó và mẹ đang đứng đợi ba nó tới.

- Mẹ ! Con lên tạm biệt Nam Nam cái nha mẹ - Nó cắn môi
 - Um ! Con đi đi
- Nó đi vào thang máy, nó ước mình có thể gặp cậu lần cuối trước khi đi.
- Chị Giao hả ? - Nam Nam mở cửa, mặt hớn hờ
 - Um ! Chị phải đi du học rồi ! Em ở lại vui về nha. Hôm nào rảnh chị gọi về cho em - Nó ôm mặt Nam Nam, mắt ửng đỏ
 - Chị đi bây giờ hả ? Em không muốn. Em muốn chị ở lại chơi với em - Nam Nam ôm chầm lấy nó, khóc nức nở
 - Có chuyện gì vậy con ? - Mẹ Thiên đi ra
 - Dạ cháu chào bác ! - Nó cúi đầu chào
 - Sao Nam Nam khóc vậy con ?
 - Mẹ . . . Chị Giao nói chỉ đi du học. Bỏ con . . . - Nam vừa nói tay vẫn nắm chặt áo nó
 - Con đi du học hả ? Sao không nói bác biết - Mẹ Thiên cũng giật mình
 - Dạ. Con tính qua bên đó rồi mới gọi về báo ạ. Con xin lỗi . . .
 - Không sao đâu con. Khi nào thì con mới đi ?
 - Dạ trưa nay ạ ! - Nó hít mũi
 - Trưa nay ? Sao sớm vậy con ?

- Dạ . . . - Nó không biết nói gì, tay vẫn vỗ về Nam Nam
 - Thôi. Nam Nam buông cho chị đi con . . . Chị qua đó rồi gọi về cho con mà. Nghỉ hè chị lại về - Mẹ Thiên cố gỡ tay Nam Nam ra
 - Người lớn đều nói dối cả. Lúc trước chị Hàn Hàn cũng vậy. Anh bảo chị đi rồi sẽ gọi cho con. Nhưng con đợi mãi . . . - Cậu bé lại khóc to hơn, ôm chặt nó
 - Chị sẽ gọi cho em mà. Chị hứa. Chị sẽ không quên Nam Nam đâu . . . Minh ngoéo tay nhé - Nó khòem xuống, đưa ngón út ra
 - Chị hứa nhé - Nam Nam đưa tay ngoéo tay nó
 - Chị hứa mà. Em vào nhà đi rồi chị đi
 - Vào nhà thôi con. - Mẹ Thiên nắm tay Nam
 - Cháu đi đây ạ ! - Nó cúi đầu thật sâu
 - Cháu đi mạnh giỏi. Nhớ gọi về cho bác nha - Mẹ Thiên mỉm cười
 - Vâng ạ ! Chị đi nha Nam Nam - Nó đưa tay chào rồi đi
- Cuối cùng thì nó cũng không gặp được Thiên. Nó tựa đầu vào cửa sổ khóc thút thít, nó nén chặt những tiếng nấc vào lòng. Tối sân bay
- Thiên Giao ! - Tuấn Khải bật khẩu trang, chạy tới
 - Cháu chào hai bác. Cháu là TFBoys - Vương Tuấn Khải, bạn của Giao Giao ạ - Khải cúi chào ba mẹ nó
 - Um chào con ! Hai đứa cứ nói chuyện. Để ba mẹ đi làm thủ tục - Mẹ nó nói
 - Vâng ạ - Mắt nó vẫn còn đỏ
 - Em không sao chứ ? - Cậu vẫn còn bật khẩu trang
 - Dạ . . .
 - Thiên Ti đang ở lễ đài chuẩn bị cho buổi tiệc. Khi nào em lên máy bay thì anh sẽ nói với em ấy được chứ ?
 - Đừng nói anh ạ. Nói ra chỉ làm tâm trạng cậu ấy không tốt thôi . . .
 - Anh thật sự không hiểu em. Gần đi rồi mà lại. Thôi tùy em - Cậu cho tay vào túi quần
 - Anh Khải . . . Anh có thể đưa cái này cho Thiên Ti dùm em có được không ? - Nó lấy trong balo cái bao thư màu xanh biển.
 - Đây là
 - Đây là những gì em muốn nói với cậu ấy ạ. Anh đưa cậu ấy giúp em nha
 - Um. Được rồi. Qua bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe, thường gọi về cho bọn anh biết chưa
 - Vâng em biết rồi ạ - Nó mỉm cười nhìn Tuấn Khải
 - Thiên Giao a ~ Thủ tục xong hết rồi này con - Ba nó đi lại
 - Dạ ! Mà mẹ đâu rồi ba ? - Nó kìm mẹ
 - Mẹ con mới đi vệ sinh rồi
 - Mẹ ! - Nó vừa thấy mẹ bước ra liền chạy tới ôm mẹ
 - Tự nhiên cái khóc à. Nín đi con - Mẹ nó vuốt tóc nó
 - . . . - Những tiếng khóc cứ thế vang lên
 - Thôi con gái. Qua đó học, hè lại về chơi với ba mẹ. Tuần nào ba mẹ được nghỉ ba mẹ bay qua thăm con mà. Lớn rồi, đừng khóc nữa. Bên đó có ông bà nội, còn có cô chú với mấy em nữa. Khi nào buồn thì rủ các em cùng chơi, không phải con thích chơi cùng các em lắm sao ? Còn khi nào muốn mua đồ thì bảo bà hay cô dắt con đi . . . Nội nhớ con lắm rồi đấy - Mẹ nó chớp chớp đôi mắt
 - Tối giờ bay rồi con gái. - Ba nó lại đặt tay lên vai nó

- Vâng ạ ! - Nó buông mẹ ra, ôm ba nó một cái rồi cố mỉm cười để ông yên tâm

- Đi mạnh giò nha con gái ! - Ba nó nói.

Nó vừa bước vào cửa. Nước mắt của mẹ nó đã trào ra, mẹ nó ôm ba nó mà khóc. Bà thương nó nhiều lắm. Từ khi sinh ra, nó đã rất yếu. May lắm nó mới mạnh khoẻ mà lớn như ngày hôm nay. Bước đi đầu tiên của nó, ngày đầu tiên đến trường của nó, ngày đầu tiên nhận bằng khen của nó . . . Ba mẹ nó đều lặng lẽ dõi theo. Cho nó đi trên con đường nó lựa chọn, nhưng họ luôn dõi theo nó. Mỗi khi thất bại, mẹ luôn là người vỗ về, là nơi để nó khóc, ba là nguồn động viên vô tận của nó, ba không bày tỏ, ba cứ lạnh lạnh như vậy, nhưng trong thân tâm, ba lo cho đứa con gái bé bỏng ấy nhiều lắm. Không biết nó qua bên đó, có quen hay không, có vui hay không, có bệnh hoạn gì hay không. Ông nhắm mắt lại, hơi thở nặng nhọc. Đôi khi ba mẹ nó hay cảm râm, la mắng. Nhưng nó chưa bao giờ ghét cả, nó chỉ lắng nghe, mỉm cười vì nó biết những việc ba mẹ nó làm đều là muốn tốt cho nó. Nó cũng phải trưởng thành, đã đến lúc nó bước khỏi lớp bao bọc của ba mẹ mình rồi. Liệu lí trí nó có làm tốt hay không đây ? Liệu chuyện tình của nó sẽ như thế nào ? Thiên Ti liệu có chấp nhận một người lừa dối mình hay không ? Mọi chuyện vẫn chưa nói trước được !

- Tạm biệt Bắc Kinh ! Tạm biệt thành phố nơi có những người tôi yêu thương bằng cả con tim này !

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Bức Thư - Chúng Ta Chia Tay Đi !

Buổi sinh nhật đang được diễn ra nhộn nhịp. Cả khán đài hiện lên một màu đỏ rực rỡ, những cái banner to đùng, những con hạc, những tấm hình của cậu được treo đầy khán đài. Thiên Ti cùng hai thành viên còn lại cùng nhau cắt bánh, miệng của họ cười không khép lại được vì hạnh phúc. Nhất là Thiên Ti, cậu rất vui, đây là buổi sinh nhật lớn nhất từ trước đến giờ của cậu. Cậu nhìn một phòng khán đài, gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến với họ, những người luôn bên cậu trong suốt chặng đường. Buổi tiệc kéo dài đến tận khuya, tiệc tàn, trên sân chỉ còn vài nhóm đang nhặt rác mà các fan để lại. Cậu một là người nhưng vẫn vui vẻ. Cậu về phòng chờ, nằm dài lên sofa

- Thiên Ti ! Hôm nay cậu soái lắm - Nguyên giờ ngón cái, cười tươi

- Quá khen - Cậu nằm chống tay lên ghế, lấy điện thoại ra định gọi nó

- Thiên Thiên ! Đi theo anh một chút - Tuấn Khải mở cửa đi vào kêu Thiên

- ??? - Thiên nhìn Khải

- Đi thôi, nhìn gì nữa ? - Khải kéo cửa lại

- Đợi em - Thiên tốc ngồi dậy chạy theo

Sân thượng.

- Có chuyện gì vậy anh ?

- Của em này ! - Tuấn Khải đưa Thiên Ti bức thư của nó

- Gì thế ? - Cậu nhìn Khải

- Thì em đọc đi. Của Thiên Giao gửi đây

- Thiên Giao ? - Tay cậu liền mở bức thư

- " Thiên Ti a~ Sinh nhật vui vẻ nhé

Buổi tiệc có vui không ? Chắc vui lắm nhì. Vì các chị đã chuẩn bị cho cậu nhiều như vậy mà. Tớ viết bức thư này gấp quá, nên cũng chẳng kịp mua quà cho cậu. Xin lỗi cậu nhiều nhé ~ Khi nào tớ về tớ hứa sẽ mua quà cho cậu. Hứa đấy ! Tớ xin lỗi vì đã không đến dự sinh nhật của cậu. Ngunh mà cậu không giận tớ chứ ? Lời hứa ấy ? Tớ đã không thực hiện được. Bây giờ tớ đã rời khỏi Bắc Kinh rồi. Tớ xin lỗi đã không nói trước với cậu. Tớ sợ khi tớ nói ra sẽ làm ảnh hưởng đến buổi tiệc, ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu nữa. Tớ không muốn cậu buồn đâu. Cậu ở lại nhớ giữ gìn sức khoẻ đó nghe chưa ! Không được tập quá sức, cậu mà có chuyện gì thì tớ ở đây cũng lo lắm đấy. Cậu cũng phải up weibo thường xuyên để tớ còn biết cậu làm gì nữa có biết không ? Tớ biết. Bây giờ cậu rất giận tớ, cũng phải thôi. Tớ đáng bị như thế mà, tớ đã đi mà không thêm nói với cậu lời nào mà đã bỏ đi, nếu là tớ, tớ cũng sẽ giận cậu thôi. Tới giờ tớ phải đi rồi, cậu ở lại mạnh giò. Đợi tớ nhé ! Vài năm thôi ! Tớ sẽ nhớ cậu nhiều lắm ~ Thiên Giao. "

- Bức thư này là sao ? - Giọng cậu run lên

- Thiên Giao đi du học rồi !

- Tại sao anh lại biết ? Tại sao cậu ấy lại không nói cho em biết hã ? Tại sao cậu ấy lại bỏ đi mà không nói lời nào ! Em thật sự không muốn tin vào lời hứa được nữa rồi ! Tất cả họ đều giống nhau. - Cậu vừa giận vừa buồn. Tay cậu đập mạnh vào thanh sắt, môi cậu cắn lại

- Em đừng hiểu lầm Thiên Giao . Em ấy có lí do của mình . . .

- Lí do ? Lí do gì mà anh biết được còn em thì lại không ! Em thực không biết mình là gì của cậu ấy ! - Mặt cậu gục xuống, đầy vẻ oán trách

- Em ấy chỉ muốn tốt cho em thôi ! - Chỉ có Khải mới hiểu được chuyện này

- Cậu ấy đi đâu ? Em phải hỏi cậu ấy cho rõ . Tại sao cậu ấy lại bỏ đi mà không nói lời nào

- Em ấy chưa tới nơi đâu.

- Anh mau nói đi ! - Thiên Ti lớn tiếng

Sau khi nghe xong, Thiên Ti liền đón taxi chạy đến sân bay, bay chuyển bay sớm nhất đến chỗ của nó.

- Cậu đi cậu vậy anh ? - Vương Nguyên vừa đi lên nhìn thấy Thiên hồi hã liền hỏi

- Cứ để cho em ấy đi. Em ấy đi tìm tình yêu của mình rồi ! - Tuấn Khải nói

Trên máy bay. Cậu không tài nào ngủ được. Cậu tự trách mình, tại sao tới Tuấn Khải còn biết việc nó đi mà cậu lại không biết. Cậu muốn hỏi nó, tại sao lại không nói cho cậu biết ? Tại sao lại nói dối cậu ? Tại sao lại ra đi không lời từ biệt như vậy ? Và cậu muốn nói là cậu nhớ nó.

Vừa đáp chuyến bay. Thiên Tổng đã gọi cho nó

- Bây giờ cậu đang ở đâu ?

- Tớ đang ở Mỹ

- Nói rõ địa điểm đi ! - Giọng cậu lạnh tanh

Thiên Ti đi lại chỗ nó, một cô gái đang đứng ngược gió, mái tóc rối tung, tay cho vào áo, từng hơi thở đều mang theo nỗi buồn

- Cậu định không cho tôi hay gì à ? - Thiên đứng đằng sau nhìn nó

- Mau trả lời tôi đi - Cậu hét to, xoay người nó lại

- Tớ . . . Tớ xin lỗi . . . - Đôi mắt nó đỏ ửng

- Xin lỗi ? Cả những lời cậu nói cuối cùng với tôi cũng là xin lỗi. Xin lỗi có thể giải quyết được mọi vấn đề à ? Cậu cầm dao đâm thẳng vào tim tôi rồi nói xin lỗi, tôi lỡ tay. Cậu nghĩ như vậy à ? Đối với mọi người hay chỉ làm vậy đối với tôi ! - Mặt cậu tức giận trông rất đáng sợ

- Ý tớ không phải như vậy . . . - Nó vội đáp

- Ý cậu không như vậy thì như thế nào ? Tôi thật sự không biết. Rốt cuộc đối với cậu tôi là gì ? Cả Khải ca còn biết chuyện cậu đi còn tôi thì lại không ! Thật nực cười - Cậu nhếch môi, cực kì lạnh lùng

- Cậu đừng như vậy nữa có được không ?

- Tôi không như vậy thì cậu muốn tôi thế nào đây ? - Thiên quay ra chỗ khác không muốn nhìn nó

- Trước hết. Tớ xin lỗi cậu vì đã không nói với cậu ! Tớ thật sự đã rất bối rối trong suốt thời gian qua. Tớ rất muốn nói với cậu là tớ đi đây, cậu đợi tớ nhé, đợi tớ trở về nhé. Tớ rất muốn làm như vậy, tớ rất muốn cậu ra sân bay tiễn tớ, mỉm cười chào tạm biệt tớ, rồi sau đó chúng ta lại vui vẻ nhắn tin cho nhau, chỉ vậy thôi. Nhưng tớ không thể làm vậy ! Vì cậu với tớ không cùng một thế giới. Thế giới của cậu là những ánh đèn bao quanh, vì thế, tớ không đủ can đảm để bước vào, những ánh đèn đó thực sự rất chói. Dù sao cậu cũng đã đến đây ! Vậy thì . . . Chúng ta chia tay đi ! Tớ nghĩ mình đã vượt quá xa ranh giới giữa fan và thần tượng rồi ! Tớ phải quay trở về đây . - Nó nói xong quay đi, lấy tay che mặt, ngăn những dòng lệ đang tuôn xuống.

- Nếu cậu thấy chói thì cứ nép vào mình tôi ! Nhưng tuyệt đối không được nói hai từ chia hai nào nữa trước mặt tôi có biết chưa ?

Cậu xoay lại, nắm lấy tay nó kéo vào lòng mình, cậu ôm nó thật chặt, để nó không bao giờ xa cậu được nữa. Nó áp vào lòng cậu, cảm nhận từng nhịp đập của cậu, cảm nhận sự ấm áp từ cậu.

Chương 37: Định Vị - Anh Em Nhớ Chị Lắm Ý

Buổi sáng, tiếng sóng tiếng ồ ạt, từng con sóng dạt vào bờ, nó và cậu nắm tay nhau dạo biển.

- Anh không về có sao không ? - Nó ngại ngừng nói
- Anh ? Chắc không sao đâu. Tí anh gọi cho đại ca - Thiên Tỉ bật cười
- Có gì mắc cười à ? - Nó hỏi Tỉ
- Em đừng có đáng yêu như vậy nữa có được không ? - Cậu cười nhìn nó
- Xí ! - Nó bịu môi
- * Tiếng chuông điện thoại *
- Em nghe ! - Thiên Tỉ bắt máy
- Vâng. Em về ngay - Thiên Tỉ trả lời
- Anh phải về rồi. Tuấn Khải vừa gọi anh, tuần sau nhóm phải tham gia chương trình nên phải về tập dợt. - Thiên tắt điện thoại rồi nhìn nó.
- Um. Anh về đi - Nó mỉm cười, nhưng trong lòng không muốn chút nào
- Không sao chứ ?
- Anh về đi. Về tới nhớ gọi cho em là được rồi ! - Nó lấy hai tay nắm tay anh
- Um ! Anh về nhé. - Cậu hôn vào trán nó

Mỗi đứa một nước. Nó thì lo tập trung vào việc học nhiều hơn. Nhờ anh mà nó biết được ước mơ của mình. Nó quyết tâm thi vào ngành quản lí, với ước mơ sẽ được làm quản lí cho anh. Cứ thế mà nó cứ cắm đầu học, thi vào trường đại học tốt nhất về ngành đó. Cuộc sống của nó cũng có một số biến đổi. Nó đã đi làm thêm vào mỗi tối và cuối tuần, vào những dịp lễ, nó ở nhà, nhắn tin với anh, nhưng nó biết cả tuần hoặc cả tháng thì anh mới trả lời. Mỗi năm sinh nhật, nó đều gửi quà về cho anh. Cũng có những lúc hai người cãi nhau, nhưng anh luôn là người xin lỗi trước.

Không khác gì nó, không những nhóm mà riêng Thiên Tỉ càng ngày càng nổi tiếng. Thiên lấn qua điện ảnh, và được đảm nhiệm vai chính trong bộ phim truyền hình nổi tiếng của Trung Quốc. Độ nổi tiếng càng lớn đồng nghĩa với việc thời gian nghỉ ngơi càng ít. Thiên Tỉ thường xuyên phải thức cả đêm để làm bài tập. Sáng thì đến trường, vừa tan thì lại đến Trùng Khánh, Nam Kinh, Trường Sa . . . để quay. Thời gian anh và nó nói chuyện còn không có nói chi là gặp nhau.

Mỗi tối lên mạng là được nhìn thấy anh, theo dõi mọi lịch trình của anh, nhìn anh cười như vậy là đủ rồi. Nó cũng đã nhiều lần về thăm ba mẹ, nhưng không lần nào nó được gặp anh cả. Anh đi quay phim cả tuần, hai cả tháng cho những cảnh quay ở nước ngoài. Cả hai đều đã dần trưởng thành.

5 NĂM SAU

Trước một tuần trước ngày concert 10 năm hẹn ước của TFBoys.

- Nội ơi ! - Nó từ trong phòng chạy ra
- Nội ! Cho con về Bắc Kinh nha - Nó hớn hờ nói
- Con về với ai ? Con nói với ba mẹ chưa ?
- Con về một mình. Con định tạo bất ngờ cho họ nên chưa nói ạ . Nội giữ bí mật cho con nha
- Con nhóc này ! Vậy khi nào con về ? Rồi con có qua nữa không ?
- Dạ chút con đi đặt vé máy bay. Đương nhiên là qua rồi. Nhớ nội sao chịu được ! - Nó ôm chầm bà nó

Thế là nó đi đặt vé máy bay, soạn đồ và trở về nhà. Về tới sân bay Bắc Kinh, nó xoa tóc, đội nón ngược ra sau, đi đôi giày adidas bước ra. Nó ngó tới ngó lui, định bắt taxi thì nó thấy cổng số 9 có người bước ra. Xung quanh lại tập trung cực kì đông người, ai cũng cầm banner hay máy ảnh cả.

- Dịch Dương Thiên Ti ? - Nó hốt hoảng nhìn cái banner, lấy tay che miệng

Thiên Ti từ Trùng Khánh trở về. Đôi mắt có chút mệt mỏi, anh cứ thế đi lên xe, không biết là nó đang đứng một góc nhìn anh. Nước mắt nó lăn dài trên má, nó ngược lên, chớp chớp đôi mắt rồi bắt taxi về nhà.

Nó kéo vali lên nhà, nhả mã khoá rồi vào nhà. Nó bỏ cái vali xuống sàn, mắt nó nhìn xung quanh, căn nhà đã thay đổi rất nhiều. Màn cửa đã đổi, chiếc ghế sofa nó thường nằm cũng đã đổi, căn bếp ngăn nắp, nó xúc động khi nhìn thấy bức tranh cả nhà nó treo trên tường. Nó mỉm cười rồi đi vào phòng. Căn phòng của nó thật sạch. Chắc là mẹ nó vẫn dọn hằng ngày, nó vui vẻ nhảy lên cái nệm thân yêu của mình. Nó nhớ nhà kinh lắm rồi.

Nó ra phòng khách, mở xoẹt tấm màn, cả thành phố như hiện trước mắt nó. Nó bật tivi lên đã thấy TFBoys, nó cười tươi chăm chú nhìn Thiên Ti. Đột nhiên nó lấy điện thoại ra.

- Thiên Ti a~ Em nhớ anh - Nó gửi tin nhắn thoại cho cậu

- Chắc anh ấy ngủ rồi. Qua thăm Nam Nam cái, nhớ nó quá rồi ! - Nó kéo vali vào phòng rồi chạy qua nhà Thiên

- * Tiếng chuông cửa *

- Chị Thiên Giao ? - Nam Nam ngạc nhiên nhìn nó

- Mẹ ơi ! - Nam Nam vừa hét lên, nó đã lấy tay bịt miệng lại

- Đừng la. Anh em ra bây giờ !

- Em không muốn gặp Thiên Ti à ? - Một giọng nói trầm

- Đâu có ! - Nó ngược lên

- Thiên Ti ! - Nó tròn mắt, nuốt nước bọt.

- Nhắn tin nhớ tắt định vị ! Người khác sẽ biết chỗ em đấy !

- Anh em nhớ chị lắm ý - Nam Nam chen vô

Thiên Ti cho tay vào túi, mỉm cười nhìn nó. Sau khi nhận được tin nhắn, Thiên Ti định qua nhà nó. Không ngờ vừa ra tới cửa đã gặp nó rồi. Nó nhìn anh, không giấu nổi sự vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hẹn Hò - Tớ Đã Đợi Cô Ấy 5 Năm Rồi !

22 tuổi, nó đủ trưởng thành để biết mình cần và phải làm những gì. Nó không còn là một đứa con nít, lúc nào cũng trốn tránh, chạy khỏi thực tại như trước nữa. Một cô gái xinh đẹp, thông minh và đủ quyền rũ trước người mình yêu. Nhưng đôi khi, nó vẫn ngốc ngếch và một chút bối rối khi đứng trước Thiên Thiên.

Còn Thiên Ti. Mười năm hẹn ước cũng đã gần tới, sự kiên trì của anh cũng đã được đền đáp. Concert 10 năm cuối cùng cũng sắp diễn ra.

- Em không định vào nhà à ? - Thiên Ti nói

- Ở à . . . - Nó ấp úng

- Đi không nói một tiếng, về cũng vậy - Thiên Ti chăm chú vào điện thoại

- Em định tạo bất ngờ cho anh thôi mà . . . Ai ngờ - Nó dựa cằm vào cái gối

- Đồ kuma ngốc ! Em mà tạo bất ngờ gì . . . Toàn gây hại - Anh xoa đầu nó

- Azzzz ! - Nó liếc anh, lấy tay vuốt vuốt tóc
- Em nghe ! - Thiên Tì trả lời điện thoại
- Mẹ em đi đâu rồi Nam Nam ? - Nó hỏi Nam Nam
- Mẹ em mới vừa ra ngoài . Chắc mua gì ý
- Giao Giao ! Đi với anh - Thiên Tì đứng lên, kéo tay nó
- Còn Nam Nam ? - Nó nhìn Tì
- Em lớn rồi mà ! Hai anh chị đi đi - Nam Nam phui tay
- Um ! Vậy em ở nhà nha. Mẹ có hỏi thì nói anh đi tập
- Vâng !

Thiên nắm tay nó dẫn đi. Tới một quán nước gần Zaha Club

- Em ở đây đợi anh. Không được đi đâu biết chưa ? - Thiên dặn nó như dặn con nít
- Em biết rồi. Làm như em con nít không bằng - Nó bĩu môi, chống cằm nhìn ra cửa
- Anh giải quyết một số việc rồi ra ngay. Không đi lung tung đó - Thiên đi ra tới cửa còn ngoái lại nhìn nó

Thiên Tì đi được một lúc, không có gì làm, nó lấy điện thoại ra đọc

- Thiên Giao ? - Một giọng nam ngạc nhiên nói
- Cậu là . . . Nhật Nam ! - Nó mừng rỡ nhận ra cậu bạn
- Ồ ! Tưởng cậu quên tớ rồi chứ - Nhật Nam đeo cái kính cận đi lại
- Cậu bị cận khi nào thế ? - Nó mỉm cười
- Khoảng hai năm nay thôi ! Cậu về không nói tiếng nào hết vậy ?
- Tớ cũng mới về thôi. Mà dạo này cậu sống thế nào ? - Nó vẫn nở nụ cười
- Cũng bình thường thôi.
- Ồ . . .
- Còn cậu ? Sau đột nhiên về Bắc Kinh thế ?
- Tại nhớ nhà quá ý mà !
- Cậu không đi học hả ?
- Đương nhiên phải đi rồi. Nhưng trường tớ học không bắt buộc sinh viên phải đến lớp hằng ngày. Giáo viên đưa cho bọn tớ bài tập rồi tự làm, không hiểu gì thì nhắn tin hỏi. Đến hạn nộp bài, vậy thôi.
- Vậy chắc cậu cúp học liên miên quá - Nhật Nam bật cười
- Làm gì có ! Khi nào bận tớ mới nghỉ thôi !
- Mà cậu học ngành gì ?
- Quản lí ! Mà nãy giờ là gì cậu hỏi tớ hoài thế ? Đến tớ hỏi cậu mới được
- Cậu cứ hỏi. Tớ sẽ trả lời tất
- Hỏi gì cậu cũng phải trả lời nhá - Nó bỏ ly nước xuống
- Ừm !
- Cậu có bạn gái chưa ? - Nó muốn chọc cậu, ai ngờ, nhờ câu nói của nó mà không khí có vẻ ngưng ngập hơn

- Chưa. Tớ vẫn đang đợi cô ấy ! - Nhật Nam nghiêm túc trả lời nó
- Làm gì cậu nghiêm túc thế ! Mà cô ấy là ai thế ?
- Cậu biết rõ cô ấy mà
- Tớ hả ? Cậu có nhầm không ? Tớ vừa mới trở về làm gì biết ai. Hay ý cậu là Anh Anh ? - Nó chợt nhớ ra cô bạn
- Cậu bệnh à.
- Vậy chờ ai ? Cậu gọi ý đi
- Cô ấy thông thạo ba thứ tiếng, học chung lớp 11 với tớ, lại còn làm học trò của tớ nữa, còn rất đáng yêu
- Cậu đang nói tớ hả ? - Nó ngạc nhiên tự chỉ mình
- Tớ đã đợi cô ấy 5 năm rồi. Cậu có thể chuyển lời với cô ấy là tớ yêu cô ấy có được không ? - Cậu cứ thế nổ tiếp
- Tớ . . . Tớ . . . - Mặc nó đỏ lên.
- Rõ ràng người Nhật Nam nói là mình mà. Tại sao cậu ấy phải làm vậy ? - Nó tự nghĩ trong lòng
- Không có anh ở đây em liền hẹn hò với tình cũ à ? - Thiên Ti đứng ở cửa nhìn nó
- Cuối cùng bạn trai của cậu cũng tới. Không ngoài dự đoán của tớ mà - Nhật Nam nhìn nó
- Rốt cuộc là tình hình gì đây ? Ai cứu tôi ra khỏi chỗ này với - Nó ngồi im như tượng, gào khóc trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Nghi Ngờ - Tớ Thích Cô Ấy Thêm Một Chút Nữa Rồi

- Chào anh ! Lâu quá không gặp ! - Nhật Nam đứng lên chào Thiên Ti
 - Tôi cũng không phải loại người cậu muốn là gặp. Thiên Giao đi thôi ! - Anh lại lúi nó đi, không nhìn mặt Nhật Nam
 - Umum ! Tớ đi trước nhá. Có gì gọi cho tớ - Nó vẫy tay
 - Hai người quen nhau trước rồi à ? - Nó quay sang hỏi Thiên
 - Em với cậu ấy nói gì thế ?
 - Nói gì đâu.
 - Đừng thân với cậu ấy quá !
 - Tại sao ? Cậu ấy là bạn em mà
 - Anh đã bảo đừng thân thì đừng thân ! - Thiên xoay ngang nạt nó
 - Nhưng cậu ấy là bạn của em ! Tụi em chỉ ngồi nói chuyện thôi, anh có cần làm quá lên như vậy không ? - Nó buông tay anh ra
 - Em có biết . . . Cậu ấy . . . Ok . Tuy em thôi ! Anh có việc rồi
- Thế là Thiên Ti bắt taxi đi, bỏ nó lại một mình.
- Mình thật không hiểu anh ấy ! - Nó thờ dãi
 - * Tiếng chuông điện thoại *

- Dạ con nghe !
- Con về hồi nào mà không nói mẹ gì hết vậy ?
- Dạ con mới về. Tại nhà không có ai nên con đi ra ngoài chơi thôi
- Con bé này. Con chuẩn bị về chưa ?
- Con đang trên đường về ạ !
- Um ! Sẵn con ghé tiệm hoa lấy hoa dùm mẹ luôn được không ?
- Dạ ?
- Mẹ để quên ở đó. Con lại nói là của bà Đặng là người ta biết à
- Nhỡ người ta không cho lấy hoa rồi sao mẹ ?
- Thì kêu người ta gọi cho mẹ
- Vâng ! Con đi cũng gần tới tiệm hoa rồi

Gần tiệm hoa chính là cửa hàng bán đồ TFBoys, cái cửa hàng thân thuộc mà ngày nào đi học về nó cũng vào dạo một cái rồi ra. Nó đứng lại trước tấm kính cửa hiệu, nhìn vào rồi mỉm cười. Nó đang nhớ lại những kí ức trước kia, nơi đây chính là nơi nó thích nhất trong các nơi ở thành phố này.

- Mẹ ơi ! - Đứng trước nhà mà nó kêu um sùm
- Từ từ mẹ ra !
- Mẹ mua gì nhiều vậy ? - Nó ngán ngẩm bỏ bó hoa xuống
- Con gái về nhà chưa chào mẹ được câu nào mà đã than thở thế rồi ?
- Dạ con chào mẹ ! - Nó cười, nhào lại ôm mẹ nó
- Mà ba đâu rồi mẹ ?
- Ba đi làm rồi chứ đâu ! Thôi con vào tắm rửa đi. Tí ba về rồi ăn cơm
- Vâng ! - Nó ôm thêm cái nữa rồi chạy vô phòng
- Nhớ như thế sao lại không về sớm ! - Mẹ nó nói to

Nó vào phòng tắm rửa xong xuôi rồi lại ra sofa nằm. Bật tivi lên coi, sẵn tay với lấy bịch snack .

- * Bạn có một tin nhắn * - Màn hình sáng lên, hình nền điện thoại vẫn là hình Dương Dương
- Ai thế nhờ ?
- [Thiên Giao !] - Thì ra là Nhật Nam nhắn tin cho nó
- [Hả ?] - Nó đáp lẹ
- [Cậu đã xem tin tức chưa ?]
- [Tin gì ?]
- [TFBoys chuẩn bị concert 10 năm đấy !]
- [Chuyện đó tớ biết rồi. Cậu cũng quan tâm chuyện đó à ?]
- [Tại cậu quan tâm nên tớ cũng phải biết chút chút chứ. Hôm đó cậu muốn đi cùng với tớ không ?]
- [Cậu cũng muốn đi hả ?] - Nó ngạc nhiên vì lời mời của cậu bạn
- [Tự nhiên muốn đi vậy thôi . . .]

- [Cũng được. Nhưng mà Anh Anh với Đan Y có đi không ? Tổ tính rủ hai cậu ấy !]
- [Hai đứa nó giờ bận lắm rồi. Đan Y thì sang Pháp du học, giờ chắc không về được đâu, còn Anh Anh thì đang túi bụi với đồng tài liệu chuẩn bị cho phiên tòa kia kia]
- [Anh Anh làm luật sư ?]
- [Um ! Lúc cậu ấy nói cậu ấy làm luật sư, tớ cũng không tin cho lắm. Nhưng bây giờ thì tin rồi, cậu ấy còn được loại giỏi đấy !]
- [Uầy ! Giỏi thế cơ à.]
- [Cũng đâu bằng cậu. Mới vào đã tranh nhất bang với tớ rồi]
- [Haha. Tớ mà ở lại hết năm thì cậu toi với tớ] - Nó nhún nhún tin mà miệng cứ mím mím
- [Vậy sao cậu không ở lại ?]
- . . . - Nó nhún nhún rồi lại xoa
- [Thôi ! Cậu cũng về rồi, đừng đi nữa là được !]
- [Tớ cũng không biết có ở lại đây luôn không]
- [Ý cậu là cậu lại đi nữa à ?]
- [Tớ chỉ là chưa biết thôi]
- [Um ! Nhưng nếu có đi thì nói nhau một tiếng nhé !]
- [Um ! Tớ biết rồi]
- [Um. Cậu vẫn còn nhớ cô gái tớ nói với cậu lần trước chứ ?]
- [Um ! Mà cô ấy là ai thế ?]
- [Tớ nghĩ tớ đã thích cô ấy thêm một chút rồi !]
- [Cô ấy là ai mới được chứ ?] - Nó bực mình ngồi dậy
- [Tớ đang nhún tin với mình cậu. Cô ấy chính là người đang nhún tin với tớ !]

Tin nhắn của cậu làm nó đơ như tượng, nó chỉ nghĩ ngờ là mình thôi, lúc đó cậu cũng không nói đó là nó. Nó cũng không hề nghĩ rằng cậu sẽ tỏ tình với nó như vậy ! Cuối cùng nó cũng biết vì sao Thiên Tì lại nổi nóng khi thấy nó nói chuyện với Nhật Nam rồi !

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Weibo - Tôi Sẽ Công Khai Tình Cảm Của Mình

- Giao Giao ! - Mẹ nó kêu
- Dạ ! - Nó giật mình
- Con mang tờ súp này qua nhà bác Dịch dùm mẹ được không ?
- Vâng ~
- [Tớ bận công chuyện rồi. Có gì mai nói nha] - Nó nhún nhún tin mà miệng cứ mím mím

Nó bưng tờ súp qua nhà Thiên Tì rồi đi về. Nó có ghé vào nhà, hình như Thiên Thiên chưa về. Nên nó về luôn.

- Thiên Thiên up weibo á ? - Nó vừa nhìn điện thoại vừa lẩm bẩm
- " Nếu tôi nói tôi đã yêu một cô gái, các bạn có ủng hộ tôi và cô ấy không ? " - Lời trên weibo của Thiên kèm tấm hình nắm tay của hai đứa.
- " Cô ấy có phải Âu Dương Na Na không ? "
- " Cô ấy như thế nào ? "
- " Chúng tôi ủng hộ cậu, nhưng cô ấy cũng phải hoàn hảo lắm nhỉ ? "
- " Cho chúng tôi xem mặt điiii "
- " Gửi lời tới cô gái ấy dùm chúng tôi rằng : Tất cả chúng tôi giao tình yêu của mình cho cậu, hãy chăm sóc cho chúng cẩn thận nhé ! "
- . . .

Chỉ mới vài phút mà của trăm ngàn bình luận tò mò về nó. Phần lớn các Thiên Chi Hạc đều ủng hộ, tất cả đều muốn nhìn thấy mặt của cô gái mà Thiên Tổng nhắc đến. Hơn một giờ sau, anh phải bay về công ty để giải quyết chuyện đó . Đọc được tin trên weibo, nó không khỏi bất ngờ. Tại sao anh lại làm vậy ? Để công khai tình yêu của hai đứa, anh phải đặt cược cả sự nghiệp của bản thân mình. Một là tình yêu của tụi nó sẽ được chúc phúc, hai là cả tình yêu lẫn sự nghiệp của cả hai đều bị huỷ hoại.

- Thiên Ti đã về chưa bác ? - Nó hốt hoảng chạy qua nhà anh
- Thiên Thiên vừa mới đi Trùng Khánh rồi con !

Nó như chết đứng, nó đi được vài bước rồi ngồi bệt trước nhà. Nó ôm mặt khóc nức nở

- Tại sao lại nói ra chứ ? Ai mượn anh đi nói cho mọi người biết chứ ?
- Nhớ có chuyện gì rồi sao ? Còn sự nghiệp của cậu thì sao ?
- Thiên Ti ơi là Thiên Ti ~ - Nó nói như tự trách mình

Trùng Khánh. Thiên Ti vừa bước xuống xe đã có cả đám phóng viên bao vây, hỏi đủ thứ chuyện. Anh phải nhờ tới sự can thiệp của bảo vệ mới vào được công ty. Thiên vừa vào công ty đã đi thẳng tới phòng chủ tịch.

- Chuyện này là sao ? - Ông giật dử hét lên
- Mọi chuyện tôi sẽ gánh . . .
- Gánh là gánh thế nào ? Còn chưa tới một tuần nữa là concert rồi. Mà giờ cậu lại làm vậy ? Tôi thật không hiểu nổi cậu đang nghĩ gì ? Cậu xem đây là một trò đùa sao ? - Ông nhẹ bốt giọng lại
- Tôi xin lỗi. Nhưng tôi đến đây không phải vì lí do buổi concert, mà là muốn nói với chủ tịch tôi sẽ công khai tình cảm của mình.
- Công khai tình cảm ? Cậu nghĩ bây giờ cậu giống như trước hã ? Lúc cậu nói ra điều đó cậu có nghĩ đến cái công ty này không ? Chuyện tình cảm đầy đẹp qua một bên đi. Cái cô gái gì của cậu, tôi cũng không cần biết. Cậu lo buổi họp báo cho ngày mai, tôi đã sắp xếp với phóng viên hết rồi, cứ nói là em cậu lấy máy cậu . . .
- Năm nay tôi đã 23 tuổi rồi, tôi cũng phải có quyền được yêu chứ. Với lại các Thiên Chi Hạc của tôi đều ủng hộ tôi, vậy tôi còn phải sợ điều gì nữa. Tôi sẽ làm theo ý của tôi còn buổi họp báo ngày mai tôi nhất định sẽ đến, chào ông ! - Anh cắt lời
- Cậu . . . ! - Chủ tịch đứng lên
- Thiên Ti ! - Thiên vừa mới bước ra khỏi phòng đã bị Tuấn Khải và Vương Nguyên lôi đi
- Hai người làm gì ở đây vậy ? - Anh nhìn hai người
- Anh mới là người hỏi em. Sao em lại vào phòng chủ tịch ? Ông ấy có nói gì em không ? - Tuấn Khải nghe tin liền chạy qua công ty
- Cô gái ấy có phải là Tiểu Giao không ? - Vương Nguyên cũng hỏi
- Hai người cứ bình tĩnh. - Ti kéo hai người ngồi xuống ghế
- Ông ấy đương nhiên là không cho em công khai tình cảm rồi, còn mở họp báo kêu em giải thích với mọi người là do em em làm - Anh nói tiếp
- Vậy rồi cậu tính làm gì ? Định cãi lời chủ tịch à ? - Nguyên Nguyên nói nhanh

- Không thì làm gì nữa bây giờ. Cũng đã tới bước này rồi. Tớ cũng không muốn Thiên Giao bị thiệt thòi . . .
- Ngày mai anh và Vương Nguyên sẽ đến giúp em. Yên tâm đi, có chuyện gì thì cả nhóm cùng gánh. Mà Giao Giao biết chuyện này chưa ?
- Vẫn chưa ạ. Em với cô ấy vừa mới cãi nhau
- Vậy ngày mai có cần kêu Thiên Giao tới không ? - Nguyên nói
- Thôi, đừng. Đợi thời cơ tốt thì tớ sẽ cho mọi người biết mặt cô ấy, còn bây giờ có lẽ không tiện.
- Thiên Ti nói đúng đấy. Em không xem mấy cái bình luận à ? Toàn nói chắc cô ấy hoàn hảo này hoàn hảo nọ. Lỡ đưa hình cô ấy cho họ xem, họ không vừa ý rồi lại nói này nói nọ nữa thì . . .
- Um ! - Vương Nguyên đáp
- Vậy tối nay em định ngủ đâu ? Hay là qua nhà anh ? - Tuấn Khải nói
- Em cũng không biết. Bên dưới còn nhiều phóng viên lắm - Ti kéo tấm màn ra coi
- Tối nay ngủ đây đi. Cả ba luôn, kiểu gì tụi mình ra cũng bị dí lại à - Vương Nguyên lên giọng

Tối hôm đó nó nhắn cho anh rất nhiều tin nhưng máy anh đang sập pin nên không hay. Bây giờ mà mở weibo lên thì tràn lan tin tức về chuyện cô gái đã làm nam thần lạnh lùng như Thiên Ti phải đồ gục. Cả đêm nó chẳng chợp mắt được vì lo cho anh. Cuộc họp báo ngày mai sẽ diễn ra suôn sẻ chứ ? Nó, anh, Tuấn Khải, Vương Nguyên . . . Cũng đang đợi đến ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi* – Tfbos được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Xâu Chuối - Điều Đó Thật Tội Tệ

Hoàng hôn đã dần dần hiện lên ở Bắc Kinh. Trùng Khánh cũng vậy. Nó loay hoay, cứ trở lung mã, khoé mắt cứ ương ương. Thiên Ti ở Trùng Khánh cũng đã thức dậy, anh chạy bộ cùng Tuấn Khải và Vương Nguyên.

7h sáng, tại công ty TF

Cả ba đều khoác lên mình bộ vest đen, chẳng khác nào ba chàng hoàng tử bước ra từ chuyện cổ tích. Họ cùng nhau đi đến phòng họp, nơi hàng chục phóng viên đang chờ đợi. Mọi người không khỏi ngạc nhiên khi cả ba xuất hiện

- Xin chào, tôi là TFBoys Vương Tuấn Khải
- Xin chào, tôi là TFBoys Vương Nguyên
- Xin chào, tôi là TFBoys Dịch Dương Thiên Ti
- Xin chào, chúng tôi là TFBoys - Khải, Ti, Nguyên cúi đầu thật sâu chào mọi người rồi bước vào ghế ngồi.
- Tại sao Tuấn Khải và Vương Nguyên lại có mặt ở đây ? - Một phóng viên đột nhiên hỏi
- Vì chúng tôi là TFBoys, chúng tôi không thể bỏ mặt ai trong cả ba cả ! - Trưởng nhóm phát biểu, làm cả phòng yên lặng.
- Như Tuấn Khải, nhóm trưởng đã nói, vậy là cả hai đã biết chuyện Thiên Ti có bạn gái rồi đúng không ? - Cô phóng viên đưa mic cho Nguyên
- Tất nhiên ! Chúng tôi còn khá thân với cô gái đó và tôi nghĩ chuyện đó không ảnh hưởng gì đến công việc chúng tôi hay fan của chúng tôi cả. - Nguyên Nguyên chững chạc nói
- Vậy cậu và cô gái đó đã quen nhau từ trước rồi đúng không ? Tại sao cậu lại không nói cho fan mình biết ?
- Tôi xin lỗi, việc không nói cho fan biết là lỗi của tôi. Nhưng trong chuyện tình cảm, tôi muốn mối quan hệ ấy vững chắc thì mới dám nói ra, như mọi người cũng biết, có bao nhiêu cặp đôi trong làng giải trí này kéo dài được sau khi công khai không ? Họ phải chịu bao nhiêu dèm pha từ dư luận, lúc nào đi đâu cũng bị chụp hình, đăng lên các tờ báo với những lời không hay ? Nếu là bạn, bạn có chịu công khai tình cảm của mình không ? Tôi chỉ muốn hai chúng tôi có cuộc sống bình thường như bao cặp đôi khác. Và hôm nay, tôi muốn công khai chuyện tình cảm ấy, vì tôi tin tình yêu của chúng tôi dành cho

nhau đủ để vượt qua chuyện này. Tôi tin Thiên Ti Chi Hạc, Tứ Diệp Thảo cũng ủng hộ việc làm này của tôi.

- Nếu cậu nói không muốn công khai tình cảm của mình, vậy sao hôm nay cậu lại nói ra ?

- Vì tôi không muốn cô ấy bị thiệt thòi, cô ấy cũng như bao cô gái khác, cũng có tình yêu của riêng mình. Tôi không muốn mỗi lúc chúng tôi đi cùng nhau, mỗi lần gặp fan là cô ấy lại phải đi xa tôi, không dám lại gần vì sợ fan nhìn thấy, mỗi lần chụp ảnh chung, cô ấy cũng chỉ để trong máy, không dám đăng hay khoe với bạn bè đây chính là bạn trai của cô ấy, cũng không thể cùng nhau đi đến những nơi mà các cặp đôi hay đi, không những cô ấy, mà chính tôi cũng cảm thấy những điều đó thật tồi tệ.

- Khi này Vương Nguyên nói, chuyện Thiên Ti có bạn gái, hai người đều biết, vậy tại sao không ngăn cản hay làm gì đó mà chọn cách im lặng ?

- Vì tôi biết, Thiên Ti cũng là con trai, em ấy cũng có tình cảm của riêng mình. Tôi không thể ngăn cản được. Với lại sao khi thấy em ấy có tình yêu của chính mình, tôi cảm thấy rất vui, vì cuối cùng em ấy cũng đã trưởng thành hơn trước kia rất nhiều. Thiên Ti từ trước đến bây giờ đều mang cho mình vẻ bề ngoài lạnh lùng, có chuyện gì cũng không nói cho ai biết, một mình chịu đựng, trước khi yêu cô ấy, có nhiều lúc em ấy lại ngồi một mình, cảm giác rất cô đơn. Tôi phải cảm ơn cô gái đó, vì từ khi cô ấy bước vào cuộc đời của Thiên Ti, em ấy đã vui vẻ hơn hẳn, cũng ít khi ngồi một mình trầm tư hay cô đơn như trước nữa. - Tuấn Khải nói xong liền nhìn Thiên Ti một cách triu mến

- Còn Vương Nguyên, cậu cảm thấy như thế nào ?

- Đương nhiên là tôi phải ủng hộ anh em của mình, chúng tôi có hứa, ai có người yêu cuối sẽ bị hai người còn lại phạt, chắc tôi cũng phải kiếm người yêu sớm thôi - Nguyên Nguyên đùa

- Cô ấy có phải là Âu Dương Na Na không ?

- Bây giờ tôi không thể nói cô ấy là ai, nhưng cô ấy không phải Na Na.

- Ở hậu trường bộ phim gần đây, nhiều người bắt gặp cậu và Na Na vui đùa rất vui vẻ, với lại Na Na cũng có chiếc chuỗi giống với cô gái trong hình ? Cậu có thể giải thích chuyện đó không ?

- Tôi và Âu Dương Na Na không những thân nhau trong phim, ngoài đời chúng tôi còn là bạn của nhau, TFBoys và Na Na cũng thường đi ăn chung đấy thôi. Còn việc chiếc vòng, các bạn hãy nhìn kỹ, tôi chắc chắn chiếc vòng của Na Na đeo không hề giống chiếc vòng cô ấy đeo, vì chiếc vòng của cô ấy có khắc tên của chúng tôi mà ! - Thiên cười

- Vậy khi nào cậu cho chúng tôi biết cô ấy ?

- Chuyện đó . . . Khi nào cần biết, tôi sẽ cho mọi người biết

- Cũng trễ rồi, mọi người về cẩn thận nhé, chúng tôi còn phải tập luyện - Tuấn Khải đứng lên hô to. Ra hiệu kết thúc,

TFBoys bước ra khỏi phòng, cùng nhìn nhau cười. Cuối cùng tình yêu cũng đã vượt qua dư luận.

- Chúng ta làm gì tiếp đây ? - Vương Nguyên hỏi

- Về Bắc Kinh thôi ! - Tuấn Khải hô

- Đi thôi ! - Thiên Ti cười rõ tươi

Nhờ sự ủng hộ của fan, nhờ tình yêu của nó và sự can đảm của Thiên Ti. Mà mọi chuyện được giải quyết im ỉu. Fan cũng hạnh phúc vì thần tượng của mình cuối cùng cũng tìm được tình yêu của bản thân, họ cũng nhau chúc phúc cho thần tượng của mình. Và người hạnh phúc nhất có lẽ là nó và anh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi* – Tfbos được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Thắt Tóc - Vì Bây Giờ Em Là Bạn Gái Của Anh

Buổi chiều tại sân bay Bắc Kinh

- Vương Nguyên ! Em đeo khẩu trang vô - Tuấn Khải xoa lại khiu Nguyên

- Ở ờ em quên - Nguyên cười

- Minh về lẹ thôi ! - Thiên Tì thúc
- Đó không phải Vương Nguyên sao ? Còn có Thiên Tì kia - Tiếng phấn khích của một cô gái
- Đâu ? Tuấn Khải kia. Tuấn Khải - Một cô gái khác phát hiện liền hét to
- Thôi chết ! - Khải nhìn Tì, Nguyên
- Chạy thôi ! - Khải kêu

Cảm giác bị phát hiện chẳng vui tẹo nào. Cả ba chạy hục hơ, nhảy bổ lên chiếc taxi gần đó.

- Phuzzz Cảm giác thật có lỗi - Nguyên thở mạnh
- Hồi về phải up weibo tạ lỗi thôi. - Tuấn Khải chen thêm
- Thiên Tì ! Sao cậu không nói gì hết vậy ? - Nguyên ngó qua nhìn Tì
- Tớ muốn nhanh về thôi - Thiên nói xong liền nhủ mày
- Thật là . . . - Khải cười lắc đầu

Về tới khu chung cư, vừa tới xuống xe Thiên Tì đã nhảy tọt xuống, chạy lại thang máy nhấn nút lia lịa

- Em định phá banh nút thang máy của người ta hả ? - Khải đi đằng sau
- Người ở đó chứ có đi đâu được mà cậu gấp thế ? - Nguyên vừa chỉnh tóc vừa nói

Lên nhà, Thiên bỏ mặc hai người kia ở trong nhà. Một mình đi qua nhà nó. Anh lo cho nó lắm rồi. Cả gần tuần nay anh chẳng hỏi thăm nó được gì, chắc nó giận anh lắm vì đã không nói gì với nó về chuyện đó. Chỉ còn ba ngày nữa là tới concert mười năm, nhưng anh vẫn muốn về để gặp nó.

- * Tiếng chuông cửa *
- Cháu chào bác ! - Thấy mẹ nó mở cửa, anh liền cúi chào
- Thiên Thiên à ! Con tìm Giao Giao hả con ?
- Dạ !
- Um ! Vào nhà đi. Thiên Giao nó bệnh rồi, nó trong phòng ý, con vào chơi với nó đi. - Bà mẹ vẫn chưa biết chuyện của hai đứa
- Thiên Giao bị gì vậy bác ? - Thiên lo lắng hỏi
- Thật ra nó thích con lâu rồi. Sau bữa nó biết con có bạn gái tới giờ . Nó cứ nằm trong phòng suốt, kêu ăn thì bảo buồn ngủ, rồi chum kít mít. Không chịu ăn uống gì hết - Mẹ nó vào bếp múc tô cháo định bụng cho nó
- Để cháu bưng cho ạ . - Thiên bê lấy tô cháo
- Um cảm ơn con. Nếu con không phiền . . . Con có thể rủ nó ra ngoài chơi dùm bác không ? - Bà mẹ e ngại nói
- Vâng ! Không phiền đâu ạ

Thiên Tì đi vào phòng nó, khe khẽ mở cửa phòng. Nó đang nằm ôm gối kuma trong lòng, đầu nghiêng qua một bên, lâu lâu lại mím môi một cái. Mắt nó lim dim, cứ xoay qua xoay lại, anh đứng nhìn nó một lúc lâu rồi mỉm cười. Dương Dương mang tô cháo đến bên cạnh nó, nhẹ nhàng đưa tay sờ trán nó.

- Nóng rồi này ! - Giọng trầm trầm ấy lo lắng cho nó lắm rồi.
- Thiên Tì ? - Nó xoay người ngang nhìn cậu
- Um ! Anh về rồi đây ! - Anh dịu dàng nhìn nó
- Mọi chuyện . . . Công việc của anh không sao chứ ? - Nó hỏi hă hời
- Từ từ . . . Anh không sao cả. Không ai trách mắng hay làm gì anh cả. Em yên tâm được rồi chứ ?
- Nhưng sao anh lại nói ra chuyện đó ? - Mắt nó đỏ lên vì nóng
- Vì anh không muốn mất em ! - Thiên nhẹ hôn lên trán nó. Rồi đỡ nó ngồi dậy

- Ăn chút đi. Mẹ nói em cứ nằm lì trong phòng không chịu ra - Anh vừa mắng vừa quan tâm nó
- Vậy còn Thiên Chi Hạc ? Chắc họ thất vọng lắm - Nó ỉu xìu
- Thôi đi cô. Ăn mau. Mấy chuyện đó cứ để anh lo, việc bây giờ em cần làm là ăn hết tô cháo này rồi ra ngoài với anh.
- Không sao thật chứ ? - Nó vẫn hỏi
- Muốn anh mắng em nữa à ? - Anh hỏi rồi múc muỗng cháo đút nó

Sau khi ngoan ngoãn ăn hết muỗng cháo. Anh lôi nó dậy, đẩy nó đi thay đồ, mang giày cho nó rồi còn thắt cà tóc cho nó nữa chứ.

- Aaaa đau - Nó nhăn nhó, tay nắm tóc của mình
- Anh xin lỗi . . . - Anh cười ngây thơ
- Thôi để em tự thắt cho !
- Xong ! Tèn ten - Cái bím không ra bím, buộc không ra buộc, cái đầu nó y như mấy cái tổ quạ được cắm cắm mấy cái bông lên vậy.
- Anh thật là . . . - Nó bực mình nhìn Thiên Ti
- * Nhún vai * - Thiên cười nhìn nó

Mặc đồ anh chọn, mặc áo khoác anh chọn, mang giày anh chọn, đồ buộc tóc anh chọn . . . Anh dắt nó ra khỏi nhà. Để tay nó vào túi áo khoác mình, đi được vài cái thì nhìn nó rồi tự cười.

- Đi theo anh ! - Anh kéo tay nó lại
- Từ từ thôi . . . - Nó nhăn mặt
- Rốt cuộc là em có bao nhiêu bộ váy ? - Anh đứng lại hỏi nó
- Hã ? Hỏi em có bao nhiêu bộ váy để làm gì ?
- Tủ đồ của em toàn đầm trắng với đen.
- À. Tại em ít mặc thôi. - Nó nói rồi đi tiếp
- Mà làm gì anh để ý đến tủ đồ của em vậy ? - Nó đứng lại, xoay người lại hỏi
- Vì từ giờ em là bạn gái của Dịch Dương Thiên Ti này mà ! - Anh cười nhìn nó

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Giày Đôi - Thiên Ti ~ Em Yêu Anh

- Này ! Kuma lùn. Đi lẹ ! Còn đứng đó làm gì - Anh gõ đầu nó
- Uida ! Anh nói ai lùn - Nó giật bắn người
- Xung quanh đây có ai à ? - Anh giả bộ quay đầu tìm
- Em cao một mét bảy đấy nhé - Nó phùng má, lườm anh
- Em đã cao hơn anh đâu ! - Thiên bẹo má nó rồi cười.
- Em đói chưa ? - Anh nhìn nó

- Em vừa mới ăn xong - Nó nhìn anh, tay bóc cây kẹo
- Của anh đâu ? - Thiên Thiên xòe tay ra
- Anh muốn ăn thì tự mà mua - Nó lè lưỡi, ngậm cây kẹo rồi chạy trước
- Em ! Đứng lại

Nó bỗng dừng lại, đôi mắt say sưa ngắm mấy đôi giày trên kệ, miệng cứ đảo đảo cây kẹo. Anh đứng đằng sau nhìn nó, không giấu được nụ cười vì vẻ đáng yêu của nó.

- Vào thôi ! - Anh từ đằng sau nhảy tới, khoác vai nó
- Hay mình mua giày đôi nhé ! - Anh nhìn nó
- * Gật gật * - Nó mỉm mỉm cười
- Cho tôi xem hai đôi này ! - Anh chỉ vào đôi giày khi nãy nó nhìn
- Anh cần size gì ạ ?
- Một size 41, một size 38 - Anh nhớ cả size giày của nó
- Chân em có to lên không vậy ? - Anh quay qua ngoáy nó
- Không ! Chân em vẫn vậy mà - Nó nhìn xuống chân mình
- Anh đùa thôi - Anh cười nhìn nó
- Ôi ! Kẹo ngon quá ! Chút chút - Nó mút mút cây kẹo, chọc lại Thiên Ti
- Anh muốn ăn lúc nào chả được !
- Anh làm gì có mà ăn ! - Nó bỏ cây kẹo ra, lè lưỡi trêu anh

Đâu ai ngờ, anh bất ngờ hôn lên môi nó, mắt nó mở to, cây kẹo tuột khỏi tay nó. Nó y như pho tượng mới vừa khắc xong, hai má nó đỏ ửng

- Giày của hai vị đây ạ ! - Chị nhân viên kêu làm nó giật mình
- Anh đã nói anh muốn ăn lúc nào chả được mà ! Mà em đang ăn kẹo hương cherry à ? - Dương Dương nhìn, rồi lấy đôi giày mang vào chân nó
- . . . - Nó không biết nói gì, cúi đầu nhìn anh mang giày cho mình
- Xong ! - Anh nói
- Cho tôi tính tiền hai đôi này !
- Vâng !

Ra khỏi tiệm, anh và nó cùng đi dọc theo con đường mà hai đứa thường đi. Con đường mà nó từng nghĩ thật xa lạ, giờ đây đã trở nên thân thuộc . Nó nhớ Bắc Kinh, nhớ gia đình, nhớ người nó yêu thương . . .

- Thiên Giao này !
- Hả ? - Nó xoay qua nhìn anh
- Em có định đi nữa không ? - Anh hỏi nó
- Đi đâu ?
- Về Mỹ !
- Em . . . Em không biết - Nó cúi đầu xuống
- Vậy là em sẽ đi nữa có đúng không ?
- . . . Không ! Không đâu ! Em sẽ không đi đâu nữa - Nó trầm ngâm một chút rồi mới trả lời

- Em nói thật ?
- Um ! Anh ở đây nên em sẽ không đi đâu cả.
- Nếu anh không ở đây thì sao ? - Anh nhìn nó
- Em sẽ vẫn ở đây đợi anh. Đợi tới khi anh về . . . Anh sẽ về chứ ?
- Về ! Anh sẽ về mà.
- Vậy thì em yên tâm rồi ! - Nó mỉm cười nhìn Thiên Ti
- Ngày mai anh đi đúng không ? - Nó hỏi
- Um !
- Hôm đó chắc chắn sẽ rất vui nhỉ ? Mọi người đều đợi tới ngày đó mà.
- Cuối cùng cũng đến rồi.

Con mưa bắt đầu trút xuống. Dường như mưa đã làm dịu đi sự hồi hải, tấp nập, ồn ào của cái thành phố rộng lớn này. Nó là mưa, còn anh tựa như thành phố này vậy. Mọi ngày mệt mỏi, bận rộn với công việc, chỉ cần có nó bên cạnh là anh lại mỉm cười. Nó như cơn mưa đi ngang đời anh, làm dịu đi mọi buồn phiền trong lòng anh. Mang đến cho anh những giây phút thoải mái. Chỉ cần cả hai ở bên nhau, mọi chuyện đều có thể giải quyết.

- Về mau thôi. Mưa rồi - Anh kéo tay nó
- Thiên Ti ! - Nó chợt đứng lại, tay nắm chặt tay anh
- Em yêu anh !

Nó chạy lại, choàng tay vào cổ Thiên, chân nhón lên, môi nó nhẹ nhàng đặt lên môi Thiên.

-

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Kiên Tri - Hẹn Ước Mười Năm

Sáng hôm sau, Thiên Ti phải bay về Trùng Khánh sớm để chuẩn bị cho hẹn ước. Từ sáng, các Tứ Diệp Thảo đã có mặt đông đủ ở ngoài sân vận động, cùng chuẩn bị đón TFBoys.

3p.m một chiếc xe limo đen bóng loáng dần dần tiến về phía cổng sân vận động. Ba thiên thần từng người từng người bước xuống. Cả ba đều toát lên vẻ đẹp trai, chững chạc, trưởng thành ở tuổi 23.

Tiếng hò reo, phấn khích của fan làm cho không khí trở nên nóng hơn. 30p sau, cả khán đài đều tràn ngập sắc cam, những cái bong bóng bay màu cam được thả lên khắp nơi, khung cảnh ấy đẹp hơn bao giờ hết. Hẹn ước mười năm đã được thực hiện.

- Sau đây chúng ta cùng chào đón TFBoys - MC hô to

TFBoys bước ra trong tiếng la hét của mọi người, ba con người, ba tính cách, nhưng định mệnh đã gắn kết họ lại với nhau để cùng thực hiện một sứ mệnh đó chính là thực hiện hẹn ước cùng Tứ Diệp Thảo.

- Xin chào ! Chúng tôi là TFBoys ! - Mười năm nhưng câu nói ấy vẫn không thay đổi
- TFBoys ! - Các fan hô theo
- Xin chào - Tôi là Vương Tuấn Khải !
- Xin chào - Tôi là Vương Nguyên !

- Xin chào - Tôi là Dịch Dương Thiên Tỉ !

Dáng vẻ cúi chào mọi người của cả ba làm nó nhớ lại 8 năm trước, cũng dáng vẻ ấy đã làm nó say nắng cho đến tận bây giờ. Đứng trên khán đài nhìn Dương Dương, miệng nó nở nụ cười nhưng mắt đỏ hoe. Ngay lúc này, không những mình nó, mà các fan khác cũng không kìm được sự xúc động.

Thiên Tỉ, anh đã trưởng thành hơn rất nhiều, anh không những trở thành mỹ nam an tĩnh như ý mình muốn, anh còn trở thành mỹ nam hoàn hảo trong lòng của mọi người. Về lạnh lùng của anh đã làm gục ngã bao nhiêu cô gái trong đó có cả nó. Đôi mắt hồ phách cứ sáng lên làm động lòng người, mỗi khi anh cười lộ rõ cả đồng điều, những lúc như thế anh thật đẹp, thật quyến rũ. Anh đã từng nói ước mơ lúc nhỏ của anh là làm thầy giáo dạy vũ đạo. Bây giờ đã thành sự thật rồi, anh đã trở thành thầy giáo, một thầy giáo luôn cận kề chỉ dạy cho học trò mình trong từng bước nhảy, quan sát từng động tác của học trò rồi sửa lại cho đúng. Miễn có thời gian rảnh là anh lại đến club để dạy cho mọi người. Anh là người kiệm lời, cho tới bây giờ anh cũng vậy, anh chỉ nói khi cần nói, im lặng khi cần im lặng, không nói quá nhiều cũng không quá ít. Dù để diễn đạt ý nghĩ của mình. Đó chính là anh Thiên Tỉ, tình yêu của nó !

Vương Nguyên, dù là mười năm, hay hai mươi năm thì cũng không bao giờ làm mất đi vẻ đáng yêu chết người của anh được. Anh chẳng chặc theo kiểu của anh. Anh sống rất tình cảm, lúc buồn có anh bên cạnh là tuyệt nhất, anh có thể ngồi hàng giờ chỉ để an ủi một người nào đó. Anh hài hước, trong cuộc trò chuyện, anh luôn là người dẫn dắt câu chuyện, làm cho nó thú vị hơn. Đôi khi những câu nói của anh rất vớ vẩn nhưng những lúc cần nghiêm túc, thì anh sẽ nghiêm túc. Anh dường như trở thành con người hoàn toàn khác thường ngày vậy, những lời anh nói đều toát lên vẻ trưởng thành. Giờ chơi là chơi, làm việc là làm việc. Vương Nguyên, anh là anh trai đáng yêu nhất trên đời này !

Còn Vương Tuấn Khải, anh thật âm áp . Anh luôn quan tâm những người xung quanh mình. Anh sở hữu đôi mắt sắc bén chết người, sở hữu chiếc răng khểnh, mỗi khi anh cười làm người khác có cảm giác say . Anh là người rất xem trọng lời hứa không thua gì Thiên Tỉ. Anh từng hứa rằng năm 25 tuổi anh mới yêu. Thật là đến bây giờ anh vẫn chưa yêu và chưa từng có bạn gái. Anh lớn nhất trong nhóm, nên mọi việc trong nhóm đều do anh giải quyết, nhưng anh chưa từng than vãn hay trách móc ai. Anh nói Thiên Tỉ thường ngồi một mình mỗi khi buồn, anh cũng vậy, mỗi khi anh mệt mỗi anh đều ở một mình nghe nhạc, hết buồn lại bắt đầu làm việc. Nhưng những lúc có hai người kia bên cạnh, anh đã cười rất nhiều. Tuấn Khải, anh là chàng trai mạnh mẽ nhất đây !

Hẹn ước mười năm mang theo biết bao hồi ức. Những vui mừng, mỗi một, chờ đợi, nỗ lực, thất vọng . . . Và cả thành công. Con đường mười năm không ngắn cũng không dài. Chỉ cần có bạn bên cạnh, chúng tôi sẽ tiếp tục kiên trì cho đến ngày đó.

Cả khán đài im lặng, chăm chú lắng nghe tâm sự, lắng nghe những lời nói xuất phát từ trái tim của các anh. Những cảm xúc ấy cứ đan xen vào nhau, những tiếng khóc không kìm nén được, vỡ òa ra.

Tuổi thanh xuân của chúng tôi, chính là các anh, TFBoys. Hẹn ước mười năm tương chừng rất khó khăn, nhưng chúng tôi đã làm được !

- Cảm ơn vì tất cả ! Cảm ơn đã cùng TFBoys chúng tôi trải qua tuổi thanh xuân không bao giờ quên được này ! Chúng tôi yêu các bạn ! - Tuấn Khải kết thúc buổi concert bằng những lời cảm ơn chân thành nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Ăn Mừng - Thì Tại Anh Muốn Gặp Em

Buổi lễ diễn ra cho tới gần 6 giờ chiều. Đó là một ngày không thể quên của nó, TFBoys và cả Tứ Diệp Thảo.

- Thiên Giao về thôi - Nhật Nam kêu nó

- Hả ! ưm - Nó giật mình quay lại

- Mình đi thôi ! - Nó nói

- * Tiếng chuông điện thoại * - Nó liền bắt máy

- Thiên Tỉ a~ - Giọng vui vẻ

- Um ! Em còn đang ở khán đài đúng không ?

- Umum - Nó gật gù theo lời nói

- Ở cùng cậu bạn Nhật Nam đúng không ?

- Sao anh biết ? - Nó nhìn xung quanh, kìm anh

- Em bảo cậu bạn đó về trước đi rồi đi theo anh !
- Nhưng mà đi đâu ? - Nó nhìn Nhật Nam
- Em cứ đi thẳng về phía bên phải của mình, gặp một cánh cửa, cứ vào đấy.
- Em . . . - Nó chưa kịp nói, Thiên Thiên đã cúp máy.
- Là Thiên Ti à ? - Nhật Nam hỏi
- Um ! - Nó nhìn cậu
- Có chuyện gì thế ?
- Anh ấy kêu tớ đi lại cửa đằng kia. - Nó chỉ cánh cửa
- Một mình à ?
- Um . . .
- Anh ấy bảo tớ đi về đúng không ? - Nhật Nam chủ động hỏi nó
- Um. Nhưng mà . . . - Nó thấy có lỗi vì cậu ấy đi cùng mình đến đây mà lại bỏ cậu ấy về một mình như thế !
- Không sao đâu ! Cậu cứ đi đi - Nhật Nam mỉm cười
- Cậu về một mình được chứ ?
- Um. Mau đi đi. Anh ấy nổi giận trông đáng sợ lắm - Nhật Nam đùa làm nó cũng bớt thấy có lỗi
- Um bye ! Khi nào về Bắc Kinh tớ sẽ gọi cho cậu ! - Nó đi ngược, vẫy tay chào cậu

Nó đi từ từ đến cánh cửa, nhẹ nhàng mở cánh cửa ra, ngó vào nhìn. Đột nhiên có bàn tay lõi mạnh nó vào trong, làm cánh cửa đóng lại một cái găm.

- Aaaaa. . . - Nó hốt hoảng
- Anh đây ! - Thiên bật miệng nó lại
- Tự nhiên lại lỗi em vào . . . làm em cứ tưởng ai ! - Nó thờ phờ, liếc anh
- Ai bảo em không vào mà cứ đứng ngó ngó - Anh nhìn nó
- Um. Nhưng anh kêu em vào đây để làm gì ? - Nó thắc mắc
- Em thích ở bên cậu bạn kia hơn anh à ?
- Anh trả lời em trước đi .
- Thì muốn gặp em nên kêu em vào đây không được sao ? - Anh đi xuống cầu thang
- Ồ. Anh đi đâu thế ?
- Chứ em định đứng đây tới khi nào ? - Thiên Ti quay lại nhìn nó
- Umum. - Nó chạy theo sau
- Mau. Mọi người đang đợi !
- Mọi người ? - Nó nhìn anh

Dương Dương nắm chặt tay nó dẫn lại hầm xe. Kéo cửa xe rồi bế nó lên, y như một phi vụ bắt cóc.

- Xin chào ! - Vương Nguyên, Tuấn Khải ngồi phía sau đồng thanh chào nó
- Anh Khải, anh Nguyên ? - Nó nhìn hai người rồi nhìn lại Ti với ánh mắt ngây thơ
- Em đang ngồi ké xe bọn anh đấy ! - Khải cười, chọc nó

- Bạn gái em đây sao, Thiên Tỉ ? - Giọng nữ ngồi phía trước lên tiếng
- Vâng. Xinh đúng không chị ? - Thiên Tỉ cười
- Chào em. Chị là quản lí của ba đứa nó ! - Chị quản lí cười, chỉ ba chàng trai
- Dạ em chào chị. Em là Thiên Giao ! - Nó cúi chào chị quản lí
- Thiên Tỉ nói chị em xinh lắm, mà chị cứ nghĩ bình thường, không ngờ xinh đến vậy. Em đang học ngành gì thế ? - Chị quản lí thân thiện hỏi
- Dạ em học ngành quản lí.
- Ô ! Chị tưởng em học bên diễn viên. Xinh thế cơ mà. Mà em ra trường chưa ?
- Dạ cuối tháng chín này em mới ra trường ạ !
- À. Vậy em định làm việc ở đâu ?
- Em cũng không biết nữa chị. Em định về đây xin việc làm . . .
- Thiên Tỉ, tin hot tin hot này ! - Vương Nguyên đột nhiên hét toáng lên
- Chuyện gì ? - Thiên Tỉ nhăn mặt quay lại hỏi
- " Thành viên nhỏ tuổi nhất TFBoys chính thức công khai bạn gái ! "
- " Thiên Tỉ dẫn " bạn gái " đi ăn mừng sau buổi lễ "
- " Dịch Dương Thiên Tỉ tay trong tay cùng bạn gái đi ăn với cả nhóm "
- " Thiên Tỉ cuối cùng cũng công khai bạn gái ! "

Hàng loạt bài báo, hình ảnh mà anh với nó đi cùng nhau được chia sẻ một cách chóng mặt. Hàng ngàn bình luận liên tục trên trang weibo của anh, thác nước về cô gái đó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Mùa Hè - Cũng Phải Ra Mắt Cháu Rể Chứ ?

Thiên Tỉ vẫn tỏ ra bình thản như biết trước mọi việc. Anh rút điện thoại trong túi ra, mở khoá, một điều nhỏ là màn hình điện thoại và mã khoá điều có liên quan đến nó. Anh nhấn nhấn gì đó trong điện thoại rồi tự mỉm cười.

- Tuần sau tụi em có lịch diễn không chị ? - Anh cất điện thoại dõ, chồm lên hỏi chị quản lí
- Tuần sau tụi em không có lịch - Chị quản lí mở sổ ra coi rồi nói
- Vâng. Vậy tuần đó cho em không đến công ty nha !
- " Đây là người tôi yêu [Trái timx3] Đã đến lúc mọi người phải biết rồi :) Hãy hoà thuận với nhau nhé ! " - Tuấn Khải đọc to hàng chữ mà Thiên Tỉ vừa mới up
- Mọi người comment thế nào vậy anh ? - Thiên quay xuống hỏi
- " Hãy chăm sóc cậu ấy giúp chúng tôi nhé ! " - Tuấn Khải vừa đọc vừa tỏ ra ghen tị
- " Tôi muốn yêu cô ấy ! Cô ấy xinh thật " - Nguyên đọc tiếp
- Em có nên cảm ơn mọi người không ?

Nãy giờ nó không biết nói gì, chỉ ngồi im lặng, đọc từng cái bình luận, rồi dịu dàng nhìn sang Thiên Thiên.

- Anh nghĩ không nên, chắc chắn sẽ có vài người không chấp nhận em đâu. - Tuấn Khải nhìn nó, mặt nghiêm túc nói

Chiếc xe từ từ dừng lại ở một nhà hàng quen thuộc mà TFBoys thường đến ăn. Đêm đầu tiên ở Trùng Khánh đã diễn ra như thế. Sáng hôm sau, kí túc xá, phòng Thiên Ti.

- Giao Giao ! - Thiên Ti lại kéo mền nó ra

- Em định bao giờ mới thức đây ! - Anh vừa nói vừa ra sức kéo nó ngồi dậy

- Em thức rồi - Nó nhắm mắt, miệng nói

Thật ra tối hôm đó Thiên Ti nhường phòng của mình cho nó ngủ, còn anh thì cuộn chân gối qua phòng đại ca ngủ ké. Vốn dĩ là người thức trễ nhất trong nhóm, nhưng hôm nay anh lại thức đầu tiên, chạy qua phòng coi nó ngủ ra làm sao.

Thiên Ti như cái chuông báo thức, mở cửa từng phòng, lôi từng người dậy. Anh còn hào phóng gọi pizza đến khao các nhân viên trong công ty. Tâm trạng hôm nay của anh trông có vẻ rất tốt. Dù vậy cũng đừng dại chọc tức anh.

- Thiên Ti đúng là hảo soái ! - Vương Nguyên vừa ăn pizza vừa nịnh

- Ăn mau đi ! - Thiên Ti lườm Nguyên

- Hai đứa sáng sớm . . . - Khải nói

- Hai em đã cãi nhau đâu - Nguyên liền trả lời

- Đúng đúng. Tụi em hoà thuận lắm - Ti vỗ vai Nguyên Nguyên

- Hoà thuận lắm á - Nguyên vỗ lại

- Haha . . . - Nó ngồi đối diện không nhịn được cười

- Thôi mau ăn đi. Sáng sớm lại đi làm trò cười cho Thiên Giao rồi - Khải giục

- Tại cậu mà tớ mới mất mặt trước em dâu thế này ! - Nguyên giả bộ lấy tay che mặt

- Em dâu ? - Nó hỏi mà hai má đỏ ửng

- Chị dâu mới phải ! - Khải cười nói

- Hai người mau mau ăn đi ! - Thiên lấy hai miếng pizza nhét vào miệng hai người

- Anh với Vương Nguyên ăn no rồi. Anh đi tập trước đây. . . Ở lại vui vẻ - Khải nháy mắt Nguyên

- À à . . . - Nhị Nguyên đứng lên như hiểu ý của đại ca, tay bê nguyên cái pizza đi chung

- Vậy mà là ăn no - Ti lắc đầu

- * Hất xì * - Nó hít hít mũi

- Em cảm à ? - Dương Dương đưa tay sờ trán nó

- Đầu . . . - Nó lắc đầu, tay cầm miếng bánh ăn ngon lành

- Ngày mai mình đi chơi nhé ! - Thiên hỏi nó, đây cũng không phải là câu hỏi cho lắm. Mà là đề nghị

- Đi đâu ? - Nó nhìn anh

- Đi gặp ông bà nội của em ! - Thiên bình thản nói

- Hả ? - Nó há hốc mồm nhìn anh

- Cũng phải ra mắt cháu rể chứ ! - Anh cười tươi

Ngày hôm sau, sáng sớm nó đã thức dậy gọi cho mẹ nó, kể mọi chuyện cho mẹ nó nghe. Ở Bắc Kinh, hai bà mẹ nhảy cẫng lên vì vui sướng, hai bà đã cố tạo mọi cơ hội cho hai đứa gần nhau, cuối cùng cũng có kết quả. Nhưng mà hai đứa cũng đâu có vừa, quen nhau hơn năm năm mà ba mẹ hai bên không biết. Cứ nghĩ hai đứa chơi thân với nhau thôi, ai ngờ. Nói chuyện với mẹ xong, nó liền mở vali ra. Lấy bộ đầm trắng rồi chạy vào nhà tắm thay.

Tuấn Khải và Vương Nguyên cùng nhau đưa hai đứa nó ra sân bay. Nó mặc bộ đầm trắng, mang đôi giày thể thao màu đen, đeo kính râm, tóc để xoã, hôm nay trông nó rất nữ tính cũng không kém phần năng động. Còn Thiên Ti thì mặc áo thun trắng, khoác áo khoác ngoài, mang giày đen cặp với nó. Trông bộ đồ anh mặc có vẻ thoải mái, nhưng giá của chúng thì chẳng thoải mái chút nào.

Tuấn Khải đẩy hành lý dùm hai đứa, cùng nhau đứng nói chuyện một lúc rồi tạm biệt cả hai. Trên môi ai cũng nở một nụ cười mãn nguyện. Đối với TFBoys và nó, thì mùa hè chỉ bắt đầu khi mọi việc đều được hoàn thành ! Và dường như, mùa hè thực sự của họ đã đến !

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Bờ Biển - Chắc Anh Đã Mệt Lắm Rồi !

7a.m tại Virginia, hai người bước ra khỏi cổng. Thiên Ti thì đẩy hành lý, nó thì đi trước, hai người nói chuyện vui vẻ y như một cặp tình nhân đang đi hưởng tuần trăng mật vậy. Nó bắt taxi đi đến nhà ông bà.

Nhà ông bà nó nằm dọc theo bờ biển. Có một cái sân rộng, một khu vườn nhỏ được ông nó chăm sóc hằng ngày. Có một ngôi nhà hai tầng, màu nâu nhạt ở giữa sân, hướng ra phía biển. Khung cảnh tựa như trong mấy bộ phim hàn vậy.

- * Tiếng chuông cửa * - Nó đứng trước nhà, nhấm chuông lia lịa
- Con đây ! - Nó đưa mặt vào cái màn hình
- Giao Giao à ? - Bà nó mừng rỡ
- Ôi ! Con về sau không nói trước với nội để nội ra rước ! - Bà nó dùng tiếng anh để nói chuyện với nó
- Dạ ! Con định tạo bất ngờ cho nội mà . . . - Nó ôm lấy bà
- Dạ con chào bà ! - Thiên Ti nở nụ cười, cúi chào bà nó
- Đây là . . . ? - Nội nó chỉ Thiên
- Người con hay kể với nội đây ! - Nó cười tí mắt
- Dịch Dương Thiên Ti à ? - Nội nó ngạc nhiên, cười hiền hậu nhìn anh
- Dạ con là Thiên Ti ạ !
- Đẹp trai thế. Thôi hai đứa vào nhà đi. Ngoài đó gió lạnh lắm ! - Bà nó kéo hai đứa vào
- Ông nội con mới về ! - Nó hét lên
- Ồ ! Thiên Giao về rồi đó à. Ông tưởng con quên ông bà bên này luôn rồi chứ - Ông nó đang đọc báo, quay lại nhìn nó
- Sao con quên ông được ! - Nó cười hí hì rồi chạy lại ôm ông nó
- Xin giới thiệu với ông ! Đây là Dịch Dương Thiên Ti trong truyền thuyết mà con hay kể với ông đây ! - Nó cười, đưa tay ra chỉ Ti
- Dạ con chào ông ! - Thiên Ti không biết gì, thấy nó nói xong liền cúi chào
- Ở ngoài còn đẹp trai hơn trong hình nhiều. Sao con không dẫn Ti qua đây chơi sớm hơn ? - Ông nó cười
- Dạ. Tội con mới giải quyết xong công việc bên đó là bay qua đây thăm ông bà liền - Nó cười suốt
- Hai con lên lầu cất hành lý, nghỉ ngơi chút đi rồi xuống ăn sáng với ông bà luôn. Đứng đây nói chuyện không biết chừng nào mới hết - Bà nó đẩy hai đứa lên lầu
- Tuân lệnh ! - Nó giơ tay kiểu lính rồi cầm vali
- Đây anh cầm cho ! - Ti cúi chào ông bà nó rồi cầm vali cho nó

- Tụi nó xem mình như không khí ông ạ - Bà nó cười

- Đâu đâu . . . - Nó lắc tay, ngượng ngùng, đi lên lầu

Nó dẫn Thiên Ti lên phòng, mở cửa cho Thiên xách đồ đồ. Phòng ở đây cũng không khác phòng ở nhà nó cho lắm. Cũng có một kệ đầy sách, cái bàn đầy hình ảnh, trên trần thì dán những ngôi sao nhỏ, trên giường thì toàn thú bông, không thấy gối đầu. Tường thì dán giấy hình Rillakuma, hộp bút, khung hình, . . . Cũng toàn Rillakuma luôn. Kiểu như thích anh rồi thích luôn những thứ liên quan đến anh.

- Haizzz mệt chết mất ! - Nó phóng lên cái giường, lăn tó lẩn lui

- Mà này. Sao hôm nay anh hiền vậy ? - Nó nhìn anh, có ý chọc ngoa

- Thường ngày anh hung lắm à ? - Anh tiến lại gần nó

- Không ! Ý em là . . . Thôi thôi không có gì . Anh hay em tắm trước ? - Nó con kuma cỡ to

- Ai cũng được ! - Thiên lại nằm lên giường, mắt lim dim

- Để em tắm trước cho. Anh mà vào không biết nào em mới được tắm - Nó bật dậy

- * Đá đá * - Thiên nhắm mắt, chân thì cứ đá vào chân nó

- Đau . . . - Nó nhăn mặt đá lại

- Đi tắm lẹ . . . - Anh lấy con gấu chọi nó

- Anh chết với em ! - Nó ôm nguyên con kuma, đè lên người anh

- Chết nè ! - Thiên xoay người lại, lật ngược tình thế, anh đè lên con kuma, con kuma đè nó.

- Hai đứa mau tắm rồi xuống ăn cơm . . . Ôi ! Nội xin lỗi - Bà nó lên kêu hai đứa, mở cửa dō thì thấy hai nó

- Dạ ! - Nó liền ngồi dậy.

- Em tắm trước ! - Mặt nó đỏ ửng, đi vào nhà tắm

- Đáng yêu ! - Dương Dương nằm xuống, cười

Nó tắm xong, mặc cái đầm ni xám, hơi xoè phần chân. Tóc mái hơi ướt, trông nó đáng yêu lắm. Nó lấy khăn lau lại cái tóc mái, đứng trước giường nhìn anh. Thiên đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào, mái tóc bị hất lên trên, khuôn mặt như tạc, tạo thành một đường thẳng hoàn mỹ, anh nằm ôm kuma, ngủ ngon lành.

- Chắc anh đã mệt lắm rồi ! - Nó nhìn anh, đôi mắt trông có chút buồn

- Ngủ ngon nhé ! - Nó quỳ xuống kề anh, hôn lên má anh, rồi mỉm cười

- Em tắm lâu đến nỗi anh sắp ngủ luôn rồi ! - Thiên Ti chợt mở mắt, nhìn nó mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfbys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chiếc Ván - Mau Nhảy Xuống Đi

- Anh không ngủ à ? - Nó giật mình, đứng dậy

- Ồ . . . - Anh cũng bật dậy, đi thẳng vào nhà tắm

Nó còn đứng ngơ ra đó một lúc rồi mới chạy xuống bếp, phụ nội.

- Thiên Ti đâu sao không kêu thằng bé xuống ăn ? - Nội nó quay sang hỏi

- Dạ ? Thiên Thiên đang tắm . . .
- Um. Thăng bé đẹp trai quá ! - Nội nó cười cười nhìn nó
- Sao nội không khen cháu mình ? - Nó ghen tị
- Ta khen cháu rề ta không được à ? - Bà chọc nó
- Nội . . . Đã cười đâu . . . - Nó vừa quay lại nói, tay bưng cái đĩa
- Đồ bây giờ ! Thì nội nói vậy thôi - Bà cười
- Ông ơi dô ăn sáng ! - Bà nó la lên
- Tui dô liền ! - Ông nó ngồi ngoài đọc báo cũng la lên trả lời bà nó

Ông bà nó bên nhau cũng hơn 50 năm rồi. Tình yêu của ông bà nó lâu lâu cũng làm nó cảm động. Nó chỉ ao ước khi già mình cũng có một người chồng như thế. Nó đứng mỉm cười nhìn hai ông bà gọi nhau ăn sáng. Rồi đi lên lầu kêu Thiên Ti xuống.

- Thiên Ti năm nay bao nhiêu tuổi rồi ? - Ông nó hỏi
- Dạ 23
- Lớn hơn Giao Giao một tuổi. Nhà cháu làm nghề gì ?
- Ba cháu kinh doanh, còn mẹ ở nhà nội trợ ạ - Thiên nhanh nhẩu trả lời
- Còn cháu ? - Ông rõ biết nghề của Thiên mà còn ráng hỏi
- Dạ cháu là ca sỹ !
- Ông cho thăng nhỏ ăn. Hồi hoài - Bà quay sang khều tay ông
- Tui hỏi có chút xú !
- Dạ không sao đâu bà. - Ti mỉm cười
- Ông cứ hỏi đi ạ. Anh ấy vẫn ăn bình thường à - Nó cười
- * Liếc * - Thiên bặm môi, liếc nó
- Thôi con ăn xong rồi, tí con lên trường nha nội - Nó ăn xong, chạy cái vèo lên phòng bỏ Thiên ở dưới

Sau khi trả lời vài chục câu hỏi chút xú của ông . . . bà nó thì anh cũng được đi lên lầu. Thiên Ti lết lên lầu, mở cửa ra. Nhào thẳng lên cái nệm.

- Aizz ! Thua luôn - Nó bực mình, quay sang liếc anh
- Anh còn chưa tính sổ việc em bỏ anh hồi nãy ! - Dương Dương lấy điện thoại ra bấm
- Mà ông em có hỏi gì anh không ? - Nó tò mò, nhích nhích lại
- Em nghĩ có không ? - Anh nhìn nó rồi nhìn vào điện thoại
- Chắc có . . . - Nó ngẫm nghĩ
- Vậy sao còn hỏi !
- Ờ . . . - Nó nói xong lấy tay chọc vô trò chơi anh đang chơi rồi lẩn qua bên góc nằm
- Aizz ! - Anh xoay ngang thì nó đã nằm tuốt bên kia rồi
- Hahahaha . . . - Nó nằm cười
- Mà này ! - Nằm được một lúc, tự nhiên ngồi dậy
- Gì ? - Anh nhìn nó
- Đi lên trường với em không ?

- Làm gì ?
- Thì nói với giáo sư em về Bắc Kinh - Nó đứng buột tóc
- Thôi làm biếng lắm .
- Đi đi đi . . . Đi mà - Nó kéo tay anh, làm nũng
- Từ từ ! - Anh nhăn mặt
- Xớ ! Anh không đi em cũng rủ người khác đi
- Nói gì đấy ? - Thiên khẽ sát mặt nó
- Nói gì đâu. - Nó lúng túng

Nó xách cái ván trượt đặt ra đường. Hơn một năm rồi nó không dùng đến cái ván này. Nó vừa trượt, tay kia vịn anh. Từ nhà đến trường đại học của nó mất khoảng 10 phút đi bộ. Vì vậy mỗi ngày nó thường đi bơi đến trường.

- Em trượt được rồi nè ! - Nó vui vẻ buông tay anh ra
- Nhìn đằng trước kia ! - Thiên đi đằng sau nói

Chiếc ván trượt xuống dốc, tốc độ ngày càng nhanh làm nó không kiểm soát được, nó loạn choạng, bậm môi. Thiên Ti đi đằng sau, thấy nó lạng lạng liên hoảng hồn chạy lại nó.

- Mau nhảy xuống đi ! - Anh la lên, chạy thật nhanh lại nó
- Em . . . Aaaaaa - Nó la lên

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đừng Đi - Anh Bị Làm Sao Thế ?

Thiên Giao ! Em có sao không ? - Anh lo lắng chạy tới, ngồi xuống hỏi nó

- Em không sao. Trầy nhẹ thôi à ! - Nó xoa xoa cái khớp chân
- Đưa anh xem . Đã bảo chạy nhìn đường . . . Thật là - Thiên vừa trách vừa quan tâm nó, tay bóp nhẹ mắt cá chân
- A ! - Nó la lên, mặt nhăn lại vì đau
- Sưng lên rồi mà nói không sao ! Nhẹ của em đó à - Anh mắng nó
- Không sao thật . Em đi còn được ! - Nó gượng gượng
- Lên đây ! - Anh đi lại phía trước, khom người xuống
- Làm gì ? - Nó hỏi
- Mau lên. Em định đứng đây tới khi nào ?
- Em tự đi được . - Nó cố cãi, vừa bước đi nó liền ngã xuống
- Mau lên ! - Anh nạt nó
- Ủm ! - Nó giật mình, choàng tay qua cổ anh
- Đúng là . . .

- Tại dốc mà. Có phải em không nhìn đường đâu - Nó bảo chữa cho mình
 - Em im lặng chút đi. - Thiên nói
 - Ồ . . . - Nó bấu môi
 - Ồ mà quên nữa. Còn giáo sư - Nó tự nhiên ngồi thẳng dậy
 - Té nữa bây giờ . . . - Anh hẩy nó lên
 - Ồ. Mà còn giáo sư thì sao ?
 - Thì hỏi về gọi cho giáo sư sau
 - Ồ hé ! - IQ thì chẳng thua ai, mà lâu lâu . . . haizzz
 - Quên nữa. Em đâu có số giáo sư đâu mà gọi - Nó nói tỉnh bơ
 - Aizzzz ! Em học bao nhiêu năm mà không có số thầy mình là sao ? - Anh hét nói nổi nó
 - Em toàn trao đổi trên mail.
 - Vậy thì hỏi về nhắn trên mail. - Thiên Tỉ nói
 - Như vậy chả có thành ý gì. - Nó lắc đầu
 - Chứ bây giờ em muốn làm sao ? - Thiên bắt đầu câu
 - À hay là nhờ Ranz nói với giáo sư dùm. Ranz nói dùm chắc giáo sư không giận đâu nhờ ? - Nó tự nói, tự cười
 - Ranz ? - Thiên đứng lại
 - Ranz là bạn thân của em. Cậu ấy học giỏi lắm, đẹp trai, chơi thể thao cũng giỏi nữa, mỗi lần em bị giáo sư phạt là cậu ấy đều đỡ dùm em, còn đưa em đi học mỗi ngày . . . - Nó kể một loạt
 - Tốt thế cơ à. Vậy em có thích cậu ấy không ?
 - Đương nhiên là có rồi. Cậu ấy luôn giúp đỡ em - Nó nói mà không thèm để ý cảm giác của người nghe
 - Thích cậu ấy thế à ? - Nét mặt anh dần dần chuyển sắc
 - Ồ ! - Nó nhấn mạnh
 - Đi mà bảo cậu ấy công em về. Anh mệt rồi - Thiên Tỉ bỗng dừng thả nó xuống giữa đường, đi luôn không thèm nhìn nó
 - Ồ . Thiên Thiên ! - Nó la lên
 - Gì ? - Anh đứng lại, không quay mặt lại nhìn nó
 - Em . . . Em đi không được ! - Nó vừa nói, chân cố đứng lên
 - Bảo cậu gì đó lại đưa em về. Em có mang điện thoại đúng không ? - Anh nói xong, liền bỏ đi
 - Nhưng mà . . . Em thích anh nhiều hơn cậu ấy ! - Nó hét lên, nước mắt chảy xuống vì giận
 - Em không đi được nữa rồi ! - Mắt nó đỏ
 - Thế thì làm sao ? - Thiên Tỉ lạnh lùng quay lại
 - Anh . . . Anh không lại bên em được sao ? - Nó nói mà nước mắt cứ ứa
- Thiên Tỉ chạy lại, không nói lời nào, nhắc bổng nó lên, nhẹ nhàng đi về nhà. Trên đường đi, anh không nói lời nào với nó, mắt cứ nhìn phía trước, có một chút gì đó ghen ghen.
- Anh bị làm sao thế ? - Nó ngồi trên sofa nhìn anh
 - Không sao hết ! - Anh đi lấy dầu nóng thoa cho nó

- Không sao mới là lạ. - Nó lấy tay chùi nước mắt
- Tuy em nghĩ - Thì lạnh lùng đáp
- Anh không vừa ý chuyện gì à ? - Nó hít hít mũi
- Không.
- Vậy sao anh lại như vậy ?
- Anh đã nói là không sao. Em nghe không hiểu hay là giả vờ không hiểu hả ? - Anh nạt nó, đôi mắt có vẻ bức mình
- Tại sao em lại phải giả vờ không hiểu. Anh không nói chuyện gì thì làm sao mà em biết ! Em đã làm gì mà anh lại tỏ ra như vậy ? - Nó vừa tức, vừa buồn
- Em làm gì thì tự mình biết, anh lên phòng - Thiên dụ con giận xuống
- Em cứ nghĩ là mình đã thật sự hiểu anh. Nhưng mọi chuyện không như em nghĩ . . - Nó nói, trong lòng nặng trĩu
- Nếu em đã không hiểu thì đừng cố hiểu . - Anh đứng lên, đi lên phòng

Nó ngồi dưới nhà, nước nở khóc. Nó không giận nhiều chuyện anh bỏ nó lại, hay mắng nó. Nó chỉ nghĩ về nhà một hồi thì hai đứa sẽ làm lành. Nhưng sao anh lại nói những lời đó, anh không hiểu cho nó gì cả, anh chỉ biết để cảm xúc cho một mình mình, anh không nói ra thì làm gì nó hiểu anh nghĩ như thế nào. Nếu ghen thì cứ nói ghen, tại sao lại phải che đậy, để mọi chuyện thành ra thế này.

- Anh không nói thì làm sao em biết anh nghĩ gì . Được rồi, em cũng sẽ không cố hiểu anh nữa. . . - Nó ôm cái gối, khóc nức

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfb* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tự Nhiên - Ôm Em Cũng Đủ Ấm Rồi !

Sáng hôm sau, Thiên Ti đã dậy tự lúc nào. Anh lại ghé sofa, ngồi kế bên nó. Đôi mắt sưng lên, đôi môi lâu lâu lại mím lại, tay ôm chặt chiếc gối. Chắc hẳn tối qua nó khóc nhiều lắm. Thiên vượt nhẹ tóc nó, nhẹ nhàng hôn lên má nó rồi khẽ mỉm cười.

Anh đi vô bếp, đeo chiếc tạp dề mà thường ngày bà nó hay đeo. Nấu một bữa sáng thật ngon cho nó.

Hơn 8h nó mới giật mình thức dậy, những tia nắng xen qua tấm rèm rơi vào mắt nó, nó nheo mắt, lấy tay che mặt lại. Cựa quậy không chịu thức, nhưng nó cũng chịu thua. Nó ngồi dậy, mặt tựa vào cái gối, với tay lấy cái điện thoại.

- " Con với Thiên Ti ở nhà nhớ khoá cửa cẩn thận. Ông bà qua nhà bà ba ăn cỗ, mốt về. Hôm qua bà quên nói với con, bà về sẽ mang theo quà cho con ! Yêu con ! " - Tin nhắn của bà nó nhắn từ tối hôm qua

- Haizzzz ! - Nó thờ dài.

Nó nhìn lên lầu, nghĩ anh vẫn còn ngủ trên đó nên nó không lên. Nó đi vào nhà bếp định rửa mặt, thì thấy cả bàn thức ăn ở trên bàn, kèm theo một mẫu giấy đặt dưới quả táo. Đôi mắt nó ngạc nhiên, đi lại bàn, lấy mẫu giấy.

- Sau này có cãi nhau thì em cứ ngủ trong phòng ! Anh sẽ ra sofa ! - Lời nói đầy ảm áp của anh bạn lạnh lùng

Vừa đọc, môi nó vừa mỉm cười, hạnh phúc. Nó xếp tờ giấy cẩn thận, rồi cho vào túi. Ngồi xuống bàn ăn một cách vui vẻ. Ăn xong, nó đi lên lầu tìm Thiên, chạy qua phòng ông bà nó, phòng chứa đồ, phòng tập cũng không thấy anh đâu. Nó chạy vội ra cửa, lập tức in lên mắt nó một bóng dáng cao ráo của một người con trai. Có lẽ đang nhìn xa xăm về phía chân trời nào đó. Nó rón rén đi lại phía anh, dịu dàng dang rộng tay ôm lấy anh từ phía sau. Anh giật người, quay lại nhìn nó.

- Em xin lỗi ! - Nó nói nhanh

- Tại sao phải xin lỗi ? - Anh nhìn nó

- Em cảm thấy mình cũng có lỗi . . . - Nó nhìn anh với đôi mắt động lòng người

- Anh cũng vậy. Xin lỗi em ! - Anh nói xong, liền cởi áo khoác, khoác lên vai nó

- Ô . . . - Nó co người lại

- Em không thấy gió biển à. Mặc vào đi, mắc công lại bệnh !

- Vậy anh không lạnh hả ?

- Lạnh. - Thiên trả lời

- Anh mặc vào đi ! - Nó vội vàng kéo cái áo xuống

- Em cứ mặc đi. Ôm em cũng đủ ấm rồi ! - Ti kéo nó lại, ôm sau lưng nó

Cải nhau rồi làm hoà, làm hoà rồi cải nhau là điều không thể thiếu của bất kì cặp đôi nào. Nhưng điều đó không là gì, chỉ cần họ yêu nhau, hiểu nhau thì mọi hiểu lầm, cãi vã cuối cùng cũng sẽ được giải quyết. Nó và anh cũng vậy, một người nhin, một người nhường.

- Em hỏi anh chuyện này, anh không được trả lời không sao hay không có gì nha ! - Nó nằm trên đùi anh

- Um. - Anh trả lời, nhưng đôi mắt vẫn chăm chú vào quyển sách

- Tại sao hôm qua anh lại như vậy ?

- Vì ghen ! - Anh trả lời ngắn gọn

- Anh ghen à ? Với Ranz à ? - Miệng nó mím mím

- Um.

- Sao anh lại ghen với Ranz không biết. Cậu ấy là bạn thân của em thôi mà !

- Anh không thích người con trai nào thân thiết với em hơn anh ! Hiểu chưa

- Vậy ba và ông em anh cũng ghét hả ?

- Em nghiêm túc tí đi. - Anh nhìn nó

- Anh bỏ quyển sách xuống trước đi. - Nó phồng má

- Rồi. - Anh để quyển sách lên bàn

- Nói chuyện cốc lốc ! - Nó bĩu môi

- Thưa em, anh đã bỏ quyển sách xuống rồi ! - Anh nhìn

- Um. Anh ngoan ! - Nó với tay, xoa xoa đầu anh giống xoa đầu mấy đứa bé

- Tự nhiên . . . - Thiên lấy hai tay bóp má nó, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hồng hồng của nó.

- Nụ hôn đầu của ngày hôm nay ! - Nó giơ một ngón tay, miệng cười

- Nụ hôn thứ hai !

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tạm Kết - Những Giai Điệu Quen Thuộc !

- Hai lần ? - Nó ngơ ngác nhìn anh

- Um - Anh đứng lên đi vào bếp
- Hôm nay ông bà nội không về à ? - Giọng nói trầm trầm phát ra từ trong bếp
- Ồ. Bà nói mai mới về - Nó chạy vô bếp theo Thiên
- Um - Thiên Thiên đeo cái bao tay màu hồng, đứng rửa bát. Trông đáng vẻ của anh lúc này cực kì đẹp trai.
- Để em rửa cho ? - Nó lại giành
- Để em rửa mắc công một hồi anh phải dọn !
- Dọn gì ? - Nó nhìn
- Dọn mấy mảnh vỡ do em làm - Thiên Ti nói xong, liền nhìn nó cười
- * Tiếng chuông cửa *
- Ai mà đến giờ này vậy ta ? Hay là nội ? - Nó nói trong miệng
- Thì ra mở đi rồi biết.
- Không thấy em đang đi à ? - Nó quay lại hấy một cái
- . . . - Anh nhìn nó kiểu bó tay, không biết nói gì

Nó hào hứng mở cửa. Hai thành viên còn lại của TFBoys nở nụ cười đáng yêu với nó, trên tay cầm một món quà và kéo cái vali. Nó hết hồn, cười vui vẻ.

- Thiên Ti ! Anh ra xem ai đến nè ! - Nó hét toáng lên
- * Ôm * - Vương Nguyên mạnh động
- Ôi nhớ em quá ! - Nguyên Nguyên vẫn còn vẫn vương, đùa tí chứ Nguyên coi nó như em gái mình vậy
- Hai đứa ở đây vui không ? - Tuấn Khải chừng chặc hỏi
- Ai đấy ? - Thiên vừa đi vừa cời cái tạp dề
- Hahahaha . . . - Tiếng cười của Nguyên Nguyên cộng cái cười che miệng của Đại ca
- Đường đường là hoàng tử lạnh lùng, bây giờ phải đeo tạp dề ! Ôi bụng của tớ - Nguyên ôm bụng cười
- Cậu muốn chết à ? - Câu nói của Thiên làm Nguyên lạnh sống lưng
- Đúng là khó khăn - Nói xong, Nhị Nguyên tự nhiên đi vào nhà
- Quên nữa ! Hai người vào đi - Nó vội nói
- Em không mời thì cậu ta cũng đã vào rồi ! - Thiên nhìn Nguyên
- Nhà của cậu cũng là nhà của tớ mà ! - Nguyên ngồi trên ghế sofa, tiện tay mở luôn bịch snack dưới bàn ăn
- Hết nói nổi cậu - Thiên lắc đầu, cầm cái tạp dề đem vô bếp
- Hai đứa ở một mình à ? - Khải ca hỏi
- Ông bà em qua nhà người quen chơi rồi ạ. Mai mới về - Nó nói
- Vậy . . .
- Hai người ngủ chung hả ? - Khải chưa nói hết câu Nguyên Nhi đã chen vô
- Không ạ ! - Nó lắc tay lia lịa
- Em hỏi cái gì vậy Nguyên - Khải nhìn Nguyên
- Ủa ! Em tưởng anh định hỏi vậy - Nguyên liên tục ăn

- Anh không có hỏi vậy. Anh định nói vậy à - Khải nói
- Hè hè ! Ai biết. Vậy giờ anh nói đi - Nguyên cười
- Um mà anh với Nguyên ăn gì chưa ? Trong bếp còn đồ ăn kia - Thiên đi ra, tay cầm mấy lon coca
- Tụi anh ăn lúc xuống sân bay rồi. - Khải nhìn Ti
- Um. Mà hai người qua đây chi vậy ? - Thiên Thiên hỏi
- Thì tại đại ca kêu nhớ cậu - Nguyên lại cướp lời Khải
- Nhớ em á ? Đại ca, anh nhớ em thiệt hả ? - Thiên cười
- Coi như vậy đi. Anh nói không lợi hai đứa - Khải bó tay với hai cậu em
- Cả ba cũng tụ họp lại rồi, hồi mọi người có định đi chơi đâu không ? - Nó lên tiếng
- Có có chứ. Đi ăn kem, xem phim, công viên giải trí, . . . - Nguyên kể
- Làm như em chưa bao giờ đi mấy cái đó vậy ! - Khải nói
- Cậu ấy là chuyên gia làm lỗi mà - Thiên cười nhìn Nguyên
- Lần đi gần nhất là ba tháng trước. Hai người nói là không muốn đi đi - Nguyên kể nỗi khổ
- Um thì cũng muốn - Thiên nói
- Ok ! Vậy mình đi đi - Nó đứng lên
- Xe đâu mà đi ? - Nguyên hỏi
- Em có cách mà !

Nó lấy điện thoại ra, gọi gọi nói nói gì đó. Khoảng 15p sau, hai chiếc xe mui trần đỏ, đen đậu trước nhà nó. Nó liền chạy ra ôm cậu bạn chạy chiếc màu đỏ, đưa tay chào cậu ấy rồi giờ chiếc chìa khoá xe lên khoe.

- Giờ mình đi thôi ! - Nó vui vẻ
- Làm sao em mượn được xe thế ? - Nguyên thắc mắc
- Em mượn bạn em thôi - Nó cười
- Để anh lái cho - Đại ca nói
- Okok ! - Nó thấy cái chìa khoá qua anh

Đại ca trực tiếp lái xe, Thiên Ti ngồi trước còn nó với Nguyên Nguyên đứng phía sau. Chiếc xe từ từ lăn bánh, gió biển làm tóc mọi người bay phấp phới. Thiên Ti chống tay lên cửa, nhìn ra biển, lâu lâu lại quay xuống nhìn nó rồi mỉm cười. Đại ca thì cực ngầu với chiếc kính đen, miệng cười không khép lại được. Vương Nguyên đứng lên, hét lên um sùm, hát lên bài hát đầu tiên của nhóm. Nó cũng đứng lên, tay dang ra, hít một hơi sâu, mắt nhắm lại, miệng vô thức nở nụ cười đáng yêu.

Chiếc xe cứ phóng nhanh như gió, mang theo những giai điệu quen thuộc của mười năm trước. TFBoys cùng nó đang tiến về nơi mà họ muốn đến.

* Thông báo :

- Vì ngày mai mình đã đi học chính thức nên thời gian rảnh không còn nhiều nữa. Việc viết truyện cũng sẽ " lặn hụp " và không được như bây giờ. Mình nói trước vì sợ các bạn thắc mắc sao lâu quá mình không đăng truyện. Mình sẽ viết truyện những lúc rảnh, hoặc là cuối tuần hay các ngày lễ. Chương hôm nay chỉ là " tạm kết " mà thôi, không phải cái kết mà mình đã định trong đầu :(Mọi người thông cảm :)
- Thật sự rất cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện rất nhiều :* Dù mình đăng truyện chẳng theo lịch, còn biến các bạn thành " Hươu cao cổ " nữa chứ, nhưng các bạn vẫn đợi truyện. Thật sự rất rất cảm ơn ! Cảm ơn các hươu cao cổ đáng yêu nhất trên quả đất này :)

Chương 52: Chương Ngoại Truyện 1 : Cậu Đúng Là Đồ Đào Hoa !

Tại ngôi trường cấp ba đầy kỉ niệm. Khi nó và Thiên Ti còn chưa thân nhau, chỉ là từng gặp mặt ở nhà nó. Nó đang đi ra từ thư viện, rảo bước trên lối đường đầy cây ở khuôn viên trường, trên miệng đang ngân nga bài hát của TFBoys. Lâu lâu miệng lại nở một nụ cười khá ái đáng yêu. Nó sừng lại, đôi mắt có chút tò mò. Nó bước lại gần đó.

Thiên Ti và một cô gái khác đang nói chuyện. Thiên ngồi, hai tay cho vào túi, ngược lên nhìn cô gái đó. Cô gái đó nhìn trông rất xinh đẹp, mái tóc dài, đôi mắt to, đôi môi thì đầy son. Nó không dám lại nên chỉ đứng sau gốc cây nhìn hai người. Nó không biết cô ấy là ai, nhưng nó nghĩ, được Thiên Ti nói chuyện riêng như thế chắc cũng phải là gì của cậu ấy. Nó ôm chồng sách đi vào lớp. Đôi mắt đượm buồn, tuyệt vọng.

Suốt buổi học, nó úp mặt xuống bàn cho đến hết giờ, không nhờ con bạn ngồi kế kêu nó thì nó đã nằm đó tới tối rồi. Nó lết về nhà, chẳng thèm bắt xe bus, cứ thế mà đi. Đi ngang một tiệm hoa, nó nghiêng đầu vào ngắm những bông hoa xinh đẹp thì chợt thấy anh. Nó giật mình, bỏ tay ra khỏi túi, chớp chớp đôi mắt, nó khẽ mỉm cười vì được gặp anh.

- Sao cậu ấy lại vào tiệm hoa chứ ? - Nó đứng ngoài cửa kính thắc mắc

- Hay là mua cho . . . - Nó gục mặt xuống

Anh bước ra, trên tay cầm một bó hoa hồng được gói kĩ. Vừa thấy anh bước ra, nó liền vội chạy vào cửa hàng phía sau núp. Rồi lén đi sau anh.

Anh đi qua một dãy nhà dân, con đường khá vắng vẻ, không nhộn nhịp như ở những nơi mà nó từng đến.

- Bắc Kinh cũng có những nơi này sao ? - Cái khái niệm Bắc Kinh ồn ào đã in trong não nó

Nó đi theo anh mãi. Có một ngôi nhà sang trọng nằm ở cuối ngõ, khá là rộng so với những ngôi nhà trong trung cư. Thiên mỉm cười, chân bước nhanh hơn đến ngôi nhà, anh bấm chuông, liền có một người phụ nữ ra mở cửa cho anh.

- Đây là ngôi nhà của cô gái đó sao ? - Nó nhìn ngôi nhà

- Thì ra là Thiên Ti có bạn gái rồi ! - Nó buồn, ngồi bệt xuống trước cổng nhà

Thiên bước ra khỏi ngôi nhà đó cũng khoảng xế chiều, vừa mở cửa đi ra, anh giật mình vì có người ngồi trước cổng. Anh lấy chân đá đá vào chân nó, mục đích để nó tỉnh dậy. Cuối cùng, anh liền khom người xuống, lấy tay khều tay nó.

- Này cô ! Cô có sao không ? - Vẫn cái giọng làm sai lòng người

Nó nín thở, hít một hơi mạnh rồi bật ngồi dậy. Chạy không biết trời đất, đôi tay đưa lên mặt, hình như là lau nước mắt. Thiên đứng đó với vẻ khó hiểu, anh bước tới thì thấy cái điện thoại của nó bị rơi xuống khi nó đứng lên. Anh nhặt cái điện thoại lên, bật màn hình rồi khẽ cười.

- Thì ra là Thiên Chi Hạc - Anh cho điện thoại vào túi mình

Nó chạy vào nhà, đóng cửa cái gầm, thở hì hục.

- Con đi đâu bây giờ mới về vậy ? Điện thoại còn không bắt máy ? - Mẹ nó đứng trong bếp, nói vọng ra

- Dạ con đi chơi với bạn chút, hình như điện thoại con hết pin hay sao ý ! - Nó nói xong liền chạy tọt vào phòng

- Giao Giao ! Chưa nói gì đã chạy vô phòng, con bé này ! - Mẹ nó lắc đầu ngán ngấm

Nó vào phòng, bỏ cặp lên bàn, đi vào nhà tắm, mở đầy nước rồi ngâm trong đó.

- Thiên có thấy mặt mình không nhĩ ?

- Chắc không đâu.

- Mình chạy nhanh vậy mà

- Ngừng yêu ngừng thương ngừng nhớ ngừng gọi tên ! - Nó dặn mình

- Có bạn gái rồi ! Có bạn gái rồi ! Có bạn gái rồi ! - Nó tự nhủ mình

- Mà mình thương Thiên Ti đâu phải vì cậu ấy có bạn gái hay không ?

Nó cứ lằm nhằm trong nhà tắm một mình mà không biết cái điện thoại chứa đầy hình của người ta đang nằm trong tay của người ta.

Tại nhà Thiên, anh nhàn rỗi nằm trên ghế sofa xem phim. Đột nhiên chạy vào phòng lấy cái điện thoại của nó ra chơi, toàn hình nó chụp hồi còn ở Việt Nam và đương nhiên hình anh cũng có hẳn một album hơn ngàn tấm. Thiên bật cười khi xem mấy cái video của nó, mấy cái trò nghịch đáng yêu của nó làm anh bật cười.

- Thiên Giao ?! - Anh nhìn tấm hình tự sướng cận mặt của nó rồi khề nói

Sáng hôm sau nó mới phát hiện mình bị mất điện thoại, nó lục tung muốn banh cái phòng để tìm

- Thiên Giao ! Con làm gì lâu vậy ? Trễ xe bây giờ - Mẹ nó nói xong liền đi vào phòng nó

- Cái điện thoại, con không thấy nó đâu hết ! - Nó thấy mấy cái gối lên

- Thôi đi học đi ! Ở nhà mẹ kìm cho. Lẹ - Mẹ nó lấy cặp rồi đẩy nó đi

Nó chạy ra trạm, mặt bức mình vì mất cái điện thoại chứa đầy hình của idol. Thiên thì vô tư cầm cái điện thoại của nó đi ngang mặt nó. Nó ngạc nhiên khi thấy cái điện thoại của mình trong tay người khác, lúc đầu nó chỉ nghĩ giống kiểu, nhưng nó nhớ lại, cái ốp điện thoại là chính nó thiết kế mà. Nó cứ nhìn chăm chăm vào cái điện thoại mà chẳng lời nào đòi lại được. Nó bắt lục lên xe bus.

Giờ giải lao, nó lại từ thư viện bước ra với một đồng sách trên tay, phần lớn là truyện thì đúng hơn. Tâm trạng chẳng khác gì hồi sáng, nó đi ngang chỗ hôm qua nó gặp Thiên, nó rón rén bước lại, mong là không thấy Thiên và cô gái hôm nay, vì đau lòng lắm

Nó chỉ thấy Thiên cầm cái điện thoại của nó, bật bản nhạc nó thích nhất, thành thoi nghe. Nó cắn môi, không dám lại gần anh. Nó bèn viết một tờ giấy, gấp thành máy bay, hy vọng là chiếc máy bay ý đáp đúng chỗ.

- " Làm ơn trả tôi cái điện thoại ! :(" - Thiên đọc thầm tờ giấy

- Ra đây đi ! - Thiên hô

Nó đứng đằng sau giật bắn người, liếc mình bước ra, xoè tay ra, định lấy lại điện thoại.

- Cậu đáng yêu lắm ! - Thiên nhếch môi, đặt cái điện thoại lên tay nó

Nó đứng hình vài giây, nuốt nước bọt, không tin vào tai mình. Nhưng miệng nó lại phọt ra những từ làm nó chỉ muốn độn thổ

- Đúng là đồ đào hoa ! - Nó hét lên, chọi quyền sách vào lưng Thiên

Nó tức giận nhớ lại chuyện anh và cô gái kia nói chuyện với nhau. Nó không ngờ mình dám làm như vậy với Thiên, idol của nó.

- Cậu có bạn gái rồi còn đi khen người khác ! Đúng là đồ đào hoa ! - Nó nhấn mạnh

- Có bạn gái ? Đào hoa ? - Thiên cứ thể tiến lại nó

- Hôm qua cậu còn đến nhà cô ấy cho tới chiều còn gì ? Lại bảo không phải đi ! - Nó nhắm mắt

- Không ! - Thiên Tì nhếch nhẹ môi, tự nhiên nở nụ cười

- Tôi . . . Tôi . . . - Nó cảm thấy sợ

- Đồ ngốc ! Đây là nhà bà tôi, còn cô gái hôm đó . . . giống như cậu ! - Thiên nói

- Giống . . . tôi tôi ? - Nó không nói được gì khi Thiên đứng gần nó

- Um !

Thế là anh quay lưng bỏ đi, trong lòng thấy có gì có vui vui mà không thể diễn tả được. Nó thì đứng đó cười, rồi la lên trong niềm hạnh phúc.

- Tôi yêu cậu ! Dịch Dương Thiên Tì

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Lòng Tôi – Tfboys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

